

VIÊN LINH

MÃ LỘ

VĂN UYÊN

mã lộ

viên linh

mã lộ

viên linh

bìa: Văn Uyển

*trình bày: **Muôn Phương***

nguồn: internet

Copyright © 1969 by Viên Linh

mã lộ

VIÊN LINH

Năm Xích Long dua lia lịa mấy người bạn già, vừa lắc lư cái đầu tóc đã điểm bạc, vừa chệnh choạng băng qua mặt lộ. Bên quán cóc trên lề đường, nằm cạnh khu chợ lụp sụp, mấy người bạn ông vẫn đang tán dóc những chuyện trên trời dưới biển, cười nói um sùm.

Tới giữa lộ, người xà ích bỗng nghe tiếng Tư Xênh:

– Ê Năm! Vợ đâu mà về sớm vậy mày!

Tiếng anh em đồng nghiệp ồn ào nổi lên làm mấy con ngựa còn đóng trong xe gỗ móng sắt lộp cộp xuống mặt nhựa. Năm nghe rõ con ngựa đưa về già của mình hí nho nhỏ giữa hai càng xe.

8 | Viên Linh

- Ê Năm mày về nhà hay xuống xóm hả?

Ông ta không buồn quay lại, chỉ giơ cao một tay ngúc ngoắc trong không. Ông cúi xuống ngực nhìn, cảm thấy chiếc áo bà ba đen nóng nẫy. Trời Sài Gòn độ này đang tiết cuối năm lúc về sáng thật lạnh mà lúc chiều tà lại nóng ghê gớm. Nhất là ông vừa uống đến nửa chai vừa Đức Ngươn Đường vừa Vĩnh Tồn Tâm, đủ thứ hết.

Vuốt ve con ngựa Xích Long, người xà ích cảm nghe lớp lông đỏ của nó mềm mại dưới bàn tay khô xương của mình, nói nhỏ:

- Về chưa con? Về nghe?

Con ngựa lại gõ móng lộp cộp xuống mặt lộ.

Hôm nay về muộn, chắc nó mong lắm. Ông nghĩ.

Ông tháo dây cương, leo lên phía trước. Với tay lên trần xe lấy chiếc roi, ông quất không khí nghe vun vút:

– Về nghe anh em!

Năm Xích Long la lớn qua khu chợ, rồi cho con ngựa cất vó. Chiếc xe đánh vọc-ni vàng óng chạy ra giữa đường.

Người xà ích không nghe ai lên tiếng hết. Trong khi ông lúi húi cho xe chạy, bạn bè quây quần bên bàn nhậu đã quên ông. Họ trở lại chung vui với nhau, quên hẳn một người vừa rời bàn.

Năm Xích Long ngồi dựa lưng vào một bên thành xe, thả ngựa qua Cầu Quay men theo phía Chợ Cũ về nhà. Lâu lắm ông ta mới đánh xe qua miệt này. Nếu không gặp Tư Xên, ông không mấy khi qua đây hết.

Quán nhậu này có món ếch chiên bơ thật ngon, song lại ngược đường về. Nể lời Tư Xên ông mới tới. Vả chăng, Tư Xên đã làm ông cảm khái vô vàn khi thằng cha nhắc đến nỗi lẻ loi về chiều của người bạn có tuổi, từ ngày vợ ông bỏ ông ở lại cuộc đời với hai đứa con cô cút. Thằng Tư đăng lính Nhảy-dù, thỉnh thoảng

10 | Viên Linh

mới về, con Ba đã đi lấy chồng, mà chồng nó đi Biệt-kích có khi sáu tháng mất biệt tăm hơi, ông vẫn lấy làm buồn cho con gái. Mới mười chín tuổi, nó chỉ biết chồng nó còn sống khi nào thẳng nhỏ lù lù hiện về. Được cái mỗi lần về nó mang theo khá bộn. Cả bó giấy xanh lặn.

Xe qua Cầu Quay, chạy men khu Chợ Cũ mà về Bến Thành, ý muốn đón nốt mấy người lỡ xe buýt. Rồi sau đó sẽ dong một mạch về Ngã Tư Bảy Hiền.

Năm Xích Long vui mừng vô tả khi nhắc thấy bóng dáng quen thuộc của một người đàn bà đang đợi xe.

Ông kêu lớn:

– Chị Ba hả chị Ba?

Người đàn bà đơn đả đi tới:

– Ủa! Anh Năm!

Ông mừng rỡ nói:

– Lên đi chị. Hết xe hả?

Người đàn bà mặc áo bà ba xanh đỏ rồi mắt ném mấy chiếc giỏ lớn lên nóc chiếc xe ngựa, leo lên:

– Ừa, bị mấy con mẹ nói chuyện hoài!

Ngồi lọt trong lòng xe, chị đập vai người bạn xế chiều:

– Nhậu hả?

– Ừa.

– Đã chưa?

– Đã gì. Sức tôi còn quật cả chai nữa chưa ăn nhắm chi nghe chị Ba.

Người đàn bà vuốt vuốt mái tóc để trần, để lộ hai miền da thịt trắng hồng trên má trên cổ:

– Thôi, bỏ đi anh Năm! Già rồi mà còn bay bướm chi cho mệt.

12 | Viên Linh

Người xà ích cười hà hà:

– Bộ chị Ba cũng nói tôi già sao? Tụi nó thấy tôi ở góa lại có con lớn tụi nó báo hại kêu tôi già, chớ già hồi nào.

Người đàn bà lại đập bàn tay trắng trẻo lên vai người xà ích:

– Thôi, nói điệu hoài. Có khách tới nữa kia.

Thình lình, Năm quất mạnh chiếc roi. Con Xích Long cùng một lúc cất hai vó trước, kéo chiếc xe đi.

– Cái anh này! Không đón khách nữa hả?

Ông ta cười:

– Khỏi! Hôm nay tôi chỉ chở một mình chị thôi!

– Trời đất! Dở chừng hả?

– Lâu lắm đặc biệt mà!

Ông ta quất chiếc roi vun vút vào không khí, chiếc xe nhẹ tênh rời khỏi bến.

Chiếc xe ngựa chạy vào vòng Bùng binh chợ Bến Thành, chạy ngang khu Nhà ga, thẳng đường Lê Văn Duyệt chạy xuống. Lúc ấy người xà ích mới nhận ra đèn đường đã bật. Những vòm đèn sáng xanh thứ ánh sáng ban ngày khiến ông thấy nhột nhột trong người. Đường như ông uống hơi say thật.

Năm Xích Long bỗng áy náy nghĩ tới những lời đùa bỡn của người bạn gái. Nàng vừa bảo ông dở chứng. Nàng lại còn bảo ông già rồi...

Mai mốt phải bỏ bộ đồ đen này đi. Nghĩ thế, Năm Xích Long trầm ngâm rút một điếu thuốc bao xanh mời lửa hút. Ông hút liên tiếp mấy hơi thuốc không buồn ngoái cổ lại.

Người đàn bà nhích lên đầu xe ngó người bạn góa bụa. Nàng mỉm cười.

Năm Xích Long bất thần hỏi:

14 | Viên Linh

– Cười gì vậy chị?

– Ờ, người ta cười mà cũng hỏi.

– Sao cười khan vậy?

Thấy người bạn đứng tuổi thắc mắc, nàng cũng áy náy. Nàng nói:

– Tôi tưởng anh không buồn chớ, anh Năm. Té ra anh cũng buồn.

– Chị bảo tôi không buồn sao được, con cái đưa đi biệt tăm, đưa có chồng mà cũng như ở góa. Còn chị, nghe chừng chị vui vẻ lắm.

Người đàn bà lại vuốt tóc. Năm Xích Long nhận ra làn da trắng hồng của nàng. Hàng ngày, sáng nào cũng đón nàng với mấy chiếc giỏ đầy hoa chở lên Sài Gòn vào những lúc trời còn tinh sương, người xà ích không nhận ra nước da tươi mát ấy một cách rõ rệt.

Vả chẳng vào buổi sớm mát lạnh, Năm không rộn ràng nóng ấm hơi rượu như bây giờ.

Nàng vuốt tóc vuốt cổ mấy lần rồi mới nói:

– Bộ anh tưởng tôi vui vẻ lắm hả. Tôi cũng là gái góa mới chết cha chứ!

Năm Xích Long ngạc nhiên:

– Hồi nào vậy chị? A! Thế mà tôi không hay!

Người đàn bà cười to, đập tay lia lịa vào vai người xà ích:

– Trời đất bộ anh reo lên đấy hả? Nghe tôi góa chồng mà anh reo lên như vậy hả!

Người xà ích cũng cười, lắc đầu nói:

– Ai lại kỳ cục như vậy. Bị tôi không biết chứ. Tôi lại cứ nghĩ chị Ba... có chồng rồi!

– Có chứ sao không, anh.

– Mà chị góa hồi nào đâu?

Người đàn bà buồn buồn:

16 | Viên Linh

– Thật ra tôi không có góa, mà tôi coi như góa vậy à. Tôi bỏ nó rồi.

– À ra vậy đó.

– Ờ. Nó cờ bạc đang điểm đủ thứ hết. Cái vườn hoa của tôi nó xài hết. Anh tính thỉnh thoảng đêm khuya nhậu say nó mò về, nó ép mình đủ thứ hết, sáng ra là biệt tăm biệt tích. Miết rồi có chồng mà cũng như không mới chết cha chứ! Bị vậy nên tôi bỏ nó luôn.

Năm Xích Long náo nức tò mò:

– Rồi sao chị?

– Còn sao nữa. Tôi góa chồng!

Chiếc xe chạy vào một vòm bóng tối dưới mấy lùm cây. Tiếng người xà ích cười lớn. Xe ra tới vùng ánh sáng đèn đường, người đàn bà thấy mặt Năm Xích Long đỏ gay. Cái đầu lắc lư theo nhịp vó ngựa:

– Chưa đâu chị, thế nào thằng cha cũng còn mò về nữa!

Nàng nói:

– Tôi biết thế nên đã rào cửa rào nhà kỹ rồi. Tôi còn dặn lối xóm nếu thấy nó về cứ bảo tôi đi biệt rồi. Lâu lâu là nó chán. Nhất là ở với nhau vậy thôi, lúc thương nhau thì táp vô, hết thương thì nhả ra, có gì mà rắc rối.

Người xà ích vẫn hoài nghi:

- Tôi bảo chưa mà. Thằng cha còn mò về cho chị coi! Chị còn... mẶn mà quá mà!

Nàng lại đập tay vào vai Năm Xích Long:

– Ăn nói gì kỳ quá ông!

– Kỳ gì đâu. Chị còn trẻ quá chứ, cỡ ba mươi mấy chứ gì.

– Thôi đi anh Năm, ngạo tôi hoài, xấp xỉ bốn mươi rồi đó.

– Đó tôi nói đúng không. Ba mươi mấy mà. Nói thật chứ coi chị mới ba mươi à!

18 | Viên Linh

Người đàn bà cười cười không nói gì. Nàng có vẻ vui thú, hào hứng.

Thốt nhiên Năm Xích Long xuống giọng:

- Còn tôi thì già thật sự. Bốn mươi sáu rồi đấy.

- Trời. Tôi tưởng anh còn già hơn nữa chứ! Sao tóc anh đã lấm chấm bạc rồi?

- Ừ, tại buồn lo quá chứ sao. Bởi thế tội nó kêu tôi già không à. Tội nó mới kêu đây thôi.

- Bốn mấy cũng chưa có già, anh Năm. Cái điệu anh còn sống lâu à.

- Lâu chừng nào khổ chừng nấy, chị Ba.

- Tại anh muốn khổ chứ.

- Có ai lại muốn khổ hời nào? Tôi cũng muốn... vui cửa vui nhà chứ bộ lủi thủi một mình một bóng hoài sao?

Nói xong ông cười hì hà. Người đàn bà háy:

– Lấy vợ nữa đi chớ có khó gì.

– Ai lấy tôi giờ?

- Trời, bộ anh hỏi tôi hả?

Năm Xích Long ngoái hăn cổ lại:

– Thôi chị ơi, chị mà đâu thềm ngó đến cái thứ tôi! Tôi thì chỉ nghĩ đến mấy con mẹ xấu xí, đồ phế thải chứ còn chị...

Người đàn bà kêu lên:

– Anh Năm, sao anh cay đắng quá vậy! Năm Xích Long thở dài thườn thượt:

– Cái số tôi lận đận mà. Thằng cha chiêm tinh gia gì đó bên Kho 11 nó bảo tôi ẩn ở góc chân Hoàng đế Hình Đồi, suốt đời long đong vất vả, đuổi bắt ảo ảnh cuộc đời, thét rồi tới già vẫn còn chạy nữa!

Người đàn bà phá ra cười:

- Bộ dữ dần như anh mà cũng mê tín nữa.

20 | Viên Linh

– Người ta có số mệnh hết, chị Ba. Bộ cây cỏ đất đá sinh ra mình sao. Có âm dương kết hợp, có tứ tượng bát quái chớ bộ. Nó nói đúng chứ không phải dốt tổ đâu. Quả nhiên tôi còn chạy suốt đời mà!

Vừa nói, Năm Xích Long vừa huơ ngọn roi chỉ vào con ngựa. Người đàn bà chê:

– Đâu phải mình anh chạy xe? Thiếu gì người khác nữa, không lẽ họ đều ở gót chân Hoàng Đế gì đó sao.

– Có thể lắm chớ!

– Thôi bỏ qua chuyện đó đi anh Năm. Sống đâu hay đó, hơi đâu mà nói chuyện tương lai viễn ảnh mất công.

– Bộ chị không lo ngày mai sao?

Đến lượt người đàn bà thở ra:

- Lo chớ sao không lo, anh. Mà lo rồi đâu cũng đấy, góa chồng rồi vẫn góa chồng cho mà coi.

Người xà ích cười:

– Chết mẹ. Nói thế nếu mai kia một nọ tôi rấp vô với chị tôi dám chết trước chị lắm!

Người đàn bà đẩy lưng Năm Xích Long:

– Anh rửa tôi?

– Cái thân thẳng mã phu như tôi mà rửa chị?

– Anh bảo tôi có số loại phu sát chồng?

– Đâu có.

Người đàn bà hề hà nói:

– Anh đừng có nghĩ bậy. Bộ tôi mong vậy sao? Chẳng qua cái số tôi nó bắt thế, chồng không ra chồng, con không ra con.

– Chị có mấy đứa rồi?

– Có một đứa kia mà cũng chưa xong, nói gì mấy đứa.

22 | Viên Linh

- Chắc cũng lớn rồi chị Ba?

-Ừa, trở mã rồi nữa.

- Con gái hả?

- Con gái. Nó giống tôi lắm anh Năm.

- Cha, vậy coi ngộ lắm hả?

Người đàn bà cười:

- Nó xinh ghê vậy đó, mà mới có mười sáu tuổi.

Năm Xích Long thắc mắc:

- Vậy là chị sinh nó từ năm hai mươi hả?

- Hai mươi mốt.

Nàng hấp tấp nói thêm:

- Con thằng chồng cũ chứ không phải cái thằng chó chết Sáu Đại đâu.

– Sáu Đại nào?

– Cái thằng tôi mới nói với anh đó. Cái thằng tôi cấm cửa nó đó. Đã Sáu mà còn Đại nữa chứ. Thằng chả độ này chơi với bọn anh chị mà.

Năm Xích Long hỏi:

– Con nhỏ còn ở với chị không?

– Không. Nó về ở dưới bà ngoại. Ở với tôi nó hư luôn. Trời ơi mới tí tuổi mà nó ăn diện như đào cải lương vậy đó. Mặc quần thì vải Mỹ A mới chịu.

Năm Xích Long hỏi một câu ngớ ngẩn:

– Vải gì chị?

Người đàn bà trách:

– Đàn ông như anh thiệt? Hèn chi sống cô độc hoài. Vải Mỹ A là thứ vải quần tốt nhất đó. Máy bà lớn mặc cái đó không hà.

24 | Viên Linh

Người xà ích chắc lưỡi cự lại:

- Chị nói kỳ. Bộ đàn ông như tôi mà phải coi tới chuyện ăn mặc của đàn bà con gái sao. Ngó lom khom vào gấu quần người ta coi sao tiện.

- Ai bảo anh làm chi cái chuyện đó. Nếu cứng vợ anh phải lâu lâu mua hàng mới cho nó mặc. Đàn bà nào mà không ưa cái vụ đó. Nó được cứng nó mới cứng lại anh chứ cứ khơi khơi mà cứng hoài sao được.

- Khó quá há.

- Khó dần trời mây anh ơi.

- Rồi chị cũng vậy luôn?

Người đàn bà cười:

- Anh sợ hả?

- Lúc này chưa rõ. Để còn xem. Khi thương nhau nháy vô lửa cũng dám nháy nữa chứ đừng nói cái vụ bỏ tiền ra mua hàng Mỹ A.

– Ê, tôi không có nói cái vụ bỏ tiền ra mua nghe. Đi mà mua về tặng coi chừng người ta còn ngoảnh mặt vô vách chứ đừng nói chuyện móc tiền ra như cúng cô hồn, ai thèm.

Năm Xích Long bắn khoăn. Im lặng. Chiếc xe lại chạy dưới một vòm bóng tối. Đốm lửa điều thuốc đỏ rực trên môi theo từng hơi thở của người xì ích.

Ít phút sau hai người cùng vô tình ngoảnh mặt về phía tay trái. Sau một bờ tường ẩm mốc, nghĩa địa Đô Thành nằm trong bóng tối. Một vài con đom đóm lập lờ bay gần mấy cây Thánh giá trên đầu mộ.

– Bả nằm đây hả?

Năm Xích Long gật đầu:

– Tôi thương nó hết sức đó chị Ba. Tôi muốn nó nằm đây đặng ngày ngày có thể ghé vô thăm nom được. Mỗi sáng đánh xe qua đây tôi đều thấy nó. Chiều về tôi cũng thấy nó nữa.

26 | Viên Linh

– Đâu? Chỗ nào?

– Qua rồi. Chỗ mấy con đom đóm vừa bay đó.

- Ủa, sao lại có cây thập?

– Không phải. Mộ nó không có chữ thập chữ cửu mẹ gì hết. Hồi còn sống nó chỉ thờ Phật mà Phật thì có con triện con dấu gì đâu.

- Ở phải. Giờ anh xuống thăm vợ cưng của anh không?

– Thôi khỏi. Hôm nay đi với chị, vô đó nó dám đội mồ lên lắm!

Người đàn bà gắt:

– Anh thật bậy bạ hết sức. Chị nghe được, chỉ vặn cổ anh đằng trước ra đằng sau cho coi.

Năm Xích Long cười buồn:

– Hồi nó còn sống khỏi bảo nó cũng làm. Giờ xuống suối vàng chắc nó cũng thương tôi quạnh quẽ chớ chẳng không.

Hai người im lặng. Vó ngựa đập trên mặt đường đá gồ ghề kêu lóc cóc. Người đàn bà thu mình trong một góc xe, để yên cho người bạn xế chiều thương nhớ vợ.

Năm Xích Long cầm nhẹ tay cương, ngoảnh lui nhìn khu nghĩa địa nói nhỏ nhỏ như để một mình nghe:

– Nó khổ suốt đời mới tội chớ. Hồi nhỏ lưu lạc ở Nam Vang, nhớ xứ mò về, bởi thế mới gặp tôi.

– Xứ chị ở đâu anh?

– Gò Dầu Thượng.

– Anh ở đó hả?

– Tôi sinh ở đó, lớn lên ở đó. Mãi sau này mới xuống Sài Gòn. Tôi dắt nó đi luôn.

Người đàn bà dịu:

– Cha, bộ dẫn đại con nhà người ta đi hả.

28 | Viên Linh

– Có thể mới thương nó hết mình, chị Ba. Ông già bà già chê tôi cù bơ cù bất, biết làm sao hơn.

Nói xong Năm Xích Long cười:

– Làm bầu làm bạn với nhau cả đời mà có ai nhận đâu. Thương nhau là đủ, chị Ba.

– Vậy chớ sao.

- Tôi thương nó hết sức!

Người đàn bà dẫu môi trách:

– Rồi, nghe rồi, nói hoài! Thương hết sức! Thương hết sức! Bởi thương hết sức nên giờ mới trên bốn mươi tuổi mà tóc đã bạc!

Người xà ích cười nhẹ như cười trong cổ họng:

– Chị nghĩ tầm bậy tầm bạ không à!

- Chớ không phải sao. Có ai như anh đâu?

– Thương là thương trong lòng, ai nói cái chuyện kia.

Một bàn tay trắng muốt đặt lên vai Năm Xích Long.

– Chuyện kia là chuyện gì hả, tíu nội?

Năm Xích Long cười khà, cúi sát bàn tay người đàn bà, thốt lên:

– Cha, tay chị thơm mùi hoa huệ không à.

Nói xong, Năm Xích Long lại hít hà:

– Ngón này mùi hoa huệ, ngón này mùi hoa cúc.

Bàn tay người đàn bà rút lại. Nàng la khẽ:

– Anh coi vậy mà khôn thấy mồ.

– Tôi khờ lắm, chị Ba.

– Ờ, khờ lắm. Tin anh có ngày sập bẫy cho coi. Người ta bán hoa thì tay phải thơm mùi

30 | Viên Linh

hoa chó. Nói vậy chỉ có hai ngón thơm thôi phải không?

Năm Xích Long khoái trí:

– Thì mới coi sơ có một bàn tay mà. Cho coi nốt cái đã...

– Đây, coi đi!

Một bàn tay trắng muốt lại đưa lên vai người xà ích. Khuôn mặt đỏ gắt men rượu cúi xuống. Năm Xích Long hít hà mấy ngón tay, không nói gì được. Trái tim cần cỗi của một đời hieu quạnh rung động lạ thường.

– Chị Ba!

Một tiếng kêu cảm động, rụt rè. Bàn tay khô xương của người xà ích nắm lấy mấy nhánh huệ thơm mờ mờ trong bóng tối.

– Chị Ba! Năm Xích Long lại kêu mà không nói được gì thêm.

Người đàn bà gắt:

– Chị Ba, chị Ba hoài!

Nàng rút tay lại, cười cười. Năm Xích Long hối hả quay lại:

– Bộ chị...

Biết là người bạn xế chiều khó nói, nàng khuyến khích:

– Anh sợ tôi giận hay sợ bà lớn giận mà ấp úng quá vậy?

– Sợ chị chớ!

- Rồi không sợ bà lớn?

– Dù sao thì nó cũng yên phận rồi.

Người đàn bà chọc:

- Đó là bà lớn của anh chớ không phải của tôi nghe! Có chết tám đời vương mà thấy cái thằng cha mình thương leo tẹo với bà nào, tối tối tôi cũng hiện về đội giường lên cho mà coi.

Người xà ích hớn hở:

32 | Viên Linh

– Ai chớ tôi không có vụ đó.

Người đàn bà kêu:

– Thôi đi cha xạo hoài! Không có chuyện đó, mà sao nãy giờ anh... ấy với tôi quá vậy!

Năm Xích Long cười chúm chím:

- Ấy... cái gì, chị Ba ?

Bàn tay nồn nà của người bán hoa dấm thùm thụp vào lưng bạn:

– Còn giả bộ nữa! Anh là quỷ quái lắm nghe anh Năm!

Năm Xích Long ngoái tay lại sau lưng chụp lấy tay người bạn gái. Trong lúc hứng chí, ông ta đã quên mất mẫu dây cương vẫn còn móc trong hai ngón tay. Con ngựa bị giật một cái bất ngờ, cất vó chạy nước lớn làm cả hai suýt té ngã. Năm Xích Long vội vã chống tay xuống sàn xe. Bàn tay khô khan bám chặt lên một mặt vải mềm mềm. Thay vì lấy lại thăng

bằng, người xà ích lại ngắt ngư trong cái thể muốn ngã. Mấy ngón tay sững sờ không dám cử động. Ông ta bàng hoàng sung sướng, mấy ngón tay cứ muốn men đi nữa.

Thình lình mu bàn tay bị chích một cái đau nhói. Năm Xích Long vội ngồi lại ngay ngắn. Móng tay nhọn hoắt ở phía sau chưa chịu buông tha còn chích một cái nữa vào mái tóc lẫn lộn những sợi bạc.

– Lưu manh quá à!

Năm Xích Long cãi:

– Con ngựa này kỳ quá!

- Anh kỳ chứ con ngựa nó kỳ hồi nào ? Ờ mà nó là ngựa của anh!

– Chị rửa tôi hén?

Người đàn bà cười xòa:

– Nó là ngựa của anh nên nó ngựa luôn!

34 | Viên Linh

Nàng liếm môi thu tiếng cười lại. Rồi nàng lại tiếp tục:

– Nói vậy chứ anh còn ngựa hơn nó nữa.

Năm Xích Long lắc lư trên đầu xe. Con ngựa đã đầm vó trở lại. Chiếc xe chạy qua một khu định cư sáng rực ánh đèn với những cửa tiệm tạp hóa xanh đỏ, tiệm hớt tóc sáng choang gương kính, tiệm sửa xe và nhà may, tiệm ảnh.

Người đàn bà ngồi tựa lưng vào thành xe, ngó xuống khu phố quen thuộc. Có đêm nàng từ nhà đi bộ tới đây ăn cơm, ăn phở Bắc Hà. Tự nhiên hôm nay nàng không thấy đói.

Người xà ích im lặng trở lại. Chỉ còn một quãng nữa người bạn gái sẽ xuống xe. Tâm trí ông ta băng khuâng bay bổng trên những cành cây, những bờ tường.

Rồi chiếc xe chạy chậm lại trước một con ngõ gần Ngã Tư Bảy Hiền.

– Tới rồi anh.

Chiếc xe thổ mộ dừng hẳn lại. Người đàn bà lệ làng nháy xuống. Năm Xích Long cũng bước xuống đỡ cho nàng mấy chiếc giỏ trên mui.

Xong, ông xoa tay:

– Về hen?

– Về chứ anh còn muốn gì nữa?

– Ở đâu có muốn gì! Để bữa nào tôi vô thăm nhà chị.

– Bữa nào?

– Bữa nào chị rảnh.

– Bữa nào cũng rảnh. Mai nghe.

– Ờ, tối mai.

– Bộ anh về muộn hả?

36 | Viên Linh

Người xà ích ngạc nhiên:

– Đâu có.

– Thế sao lại tối mới tới. Tối thì chiều về rồi
tối luôn chớ sao lại tối mới tới?

– Ờ thì chị cũng để tôi về nhà tắm rửa thay
quần áo coi cho được một chút. Trông sập sệ
quá lỗi xóm người ta xầm xì mất công.

Người đàn bà cười chúm chím:

– Cha, bày đặt!

– Phải vậy chớ sao?

Hai người ngó nhau cười. Người đàn bà
cúi xuống lấy mấy cái giỏ, nói:

– Thôi tôi về nghe.

- Ngủ ngon nghe, chị Ba.

Nàng kêu:

– Trời, lại bày đặt. Còn lâu mới ngủ ngon.

Nàng nheo mắt, làm điệu bộ một cô đào cải lương, ca khê: “Anh có biết chẳng năm canh khắc khoải. Tôi âm thầm đếm lá thu (ư)... tàn...”

Người xà ích ngựa cổ cười:

– Đàn bà xạo quá trời. Coi chừng tối nay tôi tới à.

–Í, đừng có tới tối nay, cha nội.

– Tôi tới coi chị có khắc khoải không hay là ngủ khò ngáy vang xóm?

Người đàn bà liếc xéo một cái ngúng nguẩy đi vào trong xóm.

Năm Xà Ích cầm lấy cương ngựa, tần mần đứng ngó theo. Giữa hai bờ tre trúc, vú sữa, cái bóng nhỏ nhắn mà đầy đặn của người bạn gái thoăn thoắt, nhẹ nhàng. Ông ta mỉm cười nhìn theo từ mái tóc vun cao cho tới đôi móng

38 | Viên Linh

tròn trịa của người đàn bà xuân tình còn phơi phơi nở nang.

– Ê cha nội, ngó gì quá vậy?

Năm Xích Long giật mình nhận ra tiếng Tư Xên ở bên kia lề đường. Gã đang kìm cương ngựa ngó sang, nghe bộ răng bít vàng cười cợt.

Gã hươi roi chỉ vào ngõ, hỏi:

– Mới hả?

- Mới cũ gì mà, ầu không à.

Người bạn đồng nghiệp cười lớn:

– Anh em với nhau, hỏi thiệt mà.

– Không có gì đâu, mà.

– Thôi đi, mà dám thề không?

– Khi không mà thề thốt cái gì, Tư?

- Thấy chưa, cuộc mười ăn một mà không

dám thề. Tao đậu xe lâu rồi mà, tao thấy hết. Người đẹp còn ca vọng cổ cho mày nghe nữa, chối đi tao thua mày luôn.

Năm Xích Long cười xòa:

– Đừng hại tao nghe mày.

– Thằng này kỳ quá. Tao đi hại mày thì còn anh em gì nữa chứ. Tao mừng cho mày mới phải chứ, Năm.

– Ờ, về chưa mày?

Thấy người bạn nói lảng, Tư Xênh cũng gạt đầu:

– Về, muộn rồi.

- Về nghe mày.

Người bạn đồng nghiệp bên kia đường cho ngựa chạy còn nói với:

– Ráng lên Năm! Nhớ cho tao đi nhậu.

– Chọc tao hoài!

Anh ta cười ha hả:

– Nhớ uống thêm rượu thuốc nghe Năm.

Năm Xích Long xịu mặt, dù biết là bạn mình nói đùa.

Ông ta chậm chạp leo lên xe, cho chiếc xe không tiếp tục chạy hướng cũ.

Có lẽ mình già thật chẳng? Sao ai cũng bảo mình già?

Chiếc xe bon bon chạy trên quăng đường tối nhưng tâm hồn người xà ích trĩu nặng. Ông ta móc túi lấy một điếu thuốc mời lửa, nghe vị thuốc cay xè. Phút vui thoáng qua, giờ đây ngôi nhà trống vắng trong khu rừng cao su đang chờ đợi con người cô quạnh. Hình ảnh cô con gái xa chồng hiện ra làm ông ta rầu rĩ. Hai cha con cùng cô đơn, cùng bế bàng trong cuộc sống lắng chìm.

Điều thuốc đỏ rực soi rõ khuôn mặt rạm nắng, đôi mắt long lanh. Cái buồn vừa ào ào xô tới, kéo những nếp nhăn trên vùng trán người xà ích xuống. Khuôn mặt đăm chiêu già hẳn đi, Năm Xích Long buông tiếng thở dài náo nuột.

Ngồi thông chân giữa hai càng xe, mái đầu len lỏi những sợi tóc bạc nhấp nhô theo vó ngựa, người xà ích âm thầm nghĩ tới cảnh sống của mình. Khi chiếc xe ngang qua khu hồ tắm Cộng Hòa, một điệu nhạc dân dật bốc ra cùng tiếng gào thét của một nữ ca sĩ, Năm Xích Long liếc mắt nhìn lên bức bội. Nghĩ tới con gái, ông ta lại chán nản thêm. Hồi gần đây lối xóm có vẻ xầm xì về nó. Biết làm sao khi nó còn quá trẻ, lấy chồng chưa đầy năm, thằng nhỏ đã vô lính đi mất biệt. Đi gì không đi lại đi Biệt-kích. Có khi ông nghĩ hay là nó hết thương yêu con gái mình?

Nghĩ ngợi miên man, chiếc xe đã tới Ngã tư Bảy Hiền. Đợi cho một đoàn xe nhà binh ào qua người xà ích mới rẽ về lối nhà mình.

Đêm đã bắt đầu, khu rừng cao su tối om. Năm Xích Long về tới ngõ thốt chửi lớn:

– Má tụi bay, có cái đèn ngõ cứ lấy hoài.

Chiếc xe ngựa chạy chậm lại, mò mẫm. Nhiều đêm trở về, như đêm nay, Năm Xích Long vẫn buông tiếng chửi rửa vì chiếc bóng điện chung lại bị gỡ mất.

– Anh Năm phải không?

Nghe tiếng người đàn bà bán quán hỏi, người xà ích nói:

– Chớ còn ai. Gì đó chị Bảy?

– Có chuyện mới gọi chú chớ.

Năm Xích Long ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy, chị?

- Vô đây.

Người xà ích vội vã bỏ xe, bước vào trong quán. Dăm ba bộ mặt quen ngó nhau cười ra ý chào. Hai người ngồi xuống bên một chiếc bàn mặt thiếc, màu xám nhờ dưới ánh đèn vàng. Người đàn bà khều ông ta:

- Chuyện con bé nhà anh chớ chuyện gì.

- Sao vậy chị?

- Tôi tính không nói với anh làm chi, mà nó làm quá e không xong. Lỡ thằng chồng nó về là có đổ máu chứ không phải chơi.

Năm Xích Long giật mình:

- Chị nói phứt đi. Chuyện gì nghe ghê quá vậy?

- Trời! Anh không biết hả? Tôi ở đây lần nào thằng đó đi vô tôi cũng thấy hết.

44 | Viên Linh

– Thằng nào?

- Thằng nhân tình nó chó thằng nào!

– Nó có nhân tình?

Người đàn bà đổ quạu bất ngờ:

– Anh là tía nó mà khờ quá vậy? Không bảo nó, đợi khi tùm lum ra hết rồi hối không kịp anh Năm!

Người xà ích lo âu mọi một điều thuốc châm hút:

– Làm sao bây giờ chị?

- Trời đất còn làm sao nữa? Biểu nó thôi đi chó còn làm sao?

– Thôi?

Người đàn bà gật đầu:

– Thôi liền một khi. Thằng Biệt-kích nó đi cũng lâu rồi, tới độ nó về rồi đó. Coi chừng nay

mai nó lù lù dắt lựu đạn về là thấy bà nội hết cả xóm.

- Làm sao tôi bảo nó?

Người đàn bà:

- Thấy mẹ chưa, anh không dạy con gái anh, rồi ai dạy? Hay là anh chịu cho nó làm thế?

- Bậy nào.

- Vậy thì anh phải biểu nó thôi liền. Dứt thẳng kia ra ngay. Hay là mang nhau đi đâu thì mang, ai lại dẫn nó về nhà.

Năm Xích Long muốn nhảy dựng lên:

- Về nhà?

Vừa nói, ông ta vừa chỉ về phía nhà mình, cuối xóm, dưới một cây sao lớn.

Bà chủ quán ngạc nhiên:

46 | Viên Linh

– Chớ còn gì nữa? Nó dẫn thẳng tình nhân nó về nhà đảng hoàng mới là ngang. Năm lần bảy lượt rồi chớ không phải mới đâu, anh Năm.

– Tôi đâu dè.

– Giờ tụi nó còn quần nhau trong đó!

Người xà ích đứng dựng dậy:

– Bây giờ?

- Ờ.

- Cả hai đứa còn trong đó ?

- Chớ sao!

Năm Xích Long nổi giận:

– Tôi đâu dè con quỷ non nó làm quá vậy!
Mà sao chị không cho tôi hay tức thì, còn ngồi đó mà vòng vo tam quốc hoài!

Người đàn bà khựng lại:

– Thằng cha này kỳ không? Thì cũng phải nói đầu đuôi cho anh nghe chứ.

- Tôi vô liền bây giờ!

Nhưng Năm Xích Long bị giữ lại. Bà chủ quán đâm sợ ngang:

– Rồi... sao? Anh tính làm gì tụi nó? Coi chừng thằng nhỏ nó xô anh té xuống rãnh à!

Ông ta cũng ngơ ngẩn đứng lại. Hít một hơi thuốc ông nói:

– Chị tính dùm tôi chút coi!

Người đàn bà lắc đầu, ngó Năm xà ích kêu:

- Trời ơi! Trời đất ơi! Tôi đâu phải là má nó mà tính. Anh có con gái, lại con gái có chồng anh phải dạy nó chứ.

Năm xà ích dợm bước.

– Thôi được, để tôi vô.

48 | Viên Linh

Người đàn bà lại sợ:

– Mà anh tính cho tôi coi trước đi. Anh làm gì tụi nó bây giờ?

– Tôi đập cửa!

– Chớ gì nữa! Mà sau sao nữa!

– Nó mở ra...

– Trời đất ơi! Anh là tía nó mà nó không mở mới nói chớ nó mở mà cũng nói nữa.

Người xà ích gắt:

– Thì để tôi liệu mà. Nó mở ra. Nó bển lên nhìn tôi. Phần thằng kia nó dám trổ nóc nhà dong một mạch.

Người đàn bà phì cười:

- Anh thiệt! Bỏ qua chuyện đó đi. Tôi muốn biết anh tính sao với bọn nó? Anh trị thằng đó hay dạy con gái anh.

- Đánh thẳng đó hả ? Lỡ nó thấy lựu đạn vào tôi rồi tôi tính sao ?

- Thôi, anh muốn làm gì thì làm. Nói chuyện với anh tức như bị bò đá.

Năm Xích Long cười:

- Chớ tôi biết tính làm sao bây giờ?

- Rồi anh chịu luôn.

- Dễ quá vậy? Tôi sẽ biểu thẳng nhỏ từ nay tôi cấm cửa nó.

- Ờ, còn con gái anh?

- Cấm thẳng đó là xong rồi! Nó không dám đến thì con Ba nhà tôi hết đường làm bậy chớ còn gì nữa.

Người đàn bà lắc đầu chán nản:

- Anh Năm, anh già rồi mà sao ngu quá vậy?

Năm Xích Long nổi sùng:

– Chị bảo tôi ngu?

– Chớ còn gì nữa? Bộ anh tưởng con gái anh nó... ngây thơ lắm hả. Tôi nói cho anh hay: chính nó mèo mỡ với thằng kia.

– Chị nói gì nghe kỳ quá! Nó là đàn bà con gái, chắc thằng kia tán tỉnh ve vãn nó, nó mới xiêu lòng chớ khi không, đời nào nó dám!

Người đàn bà lắc đầu cười:

- Anh thiệt quá ngu! Đàn bà nó chủ động mấy cái vụ đó, biết chưa?

Nghĩ đến người bạn gái bán hoa, Năm Xích Long cười toe toét:

– Thiệt hả?

Ông ta lùi lại phía sau một bước khi bị một ngón tay cứng ngắc điểm vào trán:

– Thôi tôi chịu anh! Anh giả ngộ mà! Té ra

anh chịu để con gái anh làm vậy.

– Nói tầm bậy tầm bạ! Tôi là tía nó, tôi phải dạy nó ăn ở cho đàng hoàng.

- Ờ, đàng hoàng quá mà! Chồng đi đánh giặc, vợ ở nhà bắt bồ với trai, vậy là đàng hoàng quá ha anh Năm?

Người xà ích la:

– Chị Bảy, sao chị ăn nói quá cỡ vậy? Chị chửi tôi hen?

– Ai dám chửi bố con anh! Thôi, tự hậu, tôi không hơi đâu để ý tới con gái cưng của anh nữa. Anh để nó mặc sức mà.

Năm Xích Long cự:

- Nó là đàn bà con gái, tôi dù là tía nó, tôi đâu biết gì mà dạy nó cái vụ ấy? Nghĩ cho cùng, nó mới lấy chồng, thằng nhỏ mắc dịch lại đi Biệt-kích, có trói nó vào chân giường nó cũng không khỏi nghĩ chuyện bậy bạ. Nói cho chị

52 | Viên Linh

hay, con ngựa Xích Long của tôi cứ đến mùa là nó động cốn đi tìm đực, chập ba roi đánh nó cũng không thấy đau, nói gì con Ba nhà tôi.

Người đàn bà bẽn lẽn bất ngờ.

Năm Xích Long được thể cười:

– Chị là đàn bà, chị hiểu cái vụ đó hơn tôi mà!

Chưa kịp nói hết, người xà ích đã vội né sang một bên. Bà chủ quán nhào về phía ông ta, giương mười ngón tay mà chộp, cặp mắt long lanh tinh quái.

Năm Xích Long nhảy lùi ra khỏi quán, xoắn lại quần áo:

– Chị động lòng hen? Tôi nói chị hồi nào mà chị động lòng?

Rồi ông ta cười:

– Thôi bỏ đi, chị Bảy, giờ tôi vô.

Người đàn bà chụp hụt, đứng vịn tay vào cửa quán thờ, gật đầu:

– Ờ, để tôi coi anh xử trí ra sao. Tôi chờ anh đây.

– Ủa chờ làm gì, chị Bảy?

- Thì chờ. Xem anh dạy con. Dĩ lẽ nó thấy lựu đạn ra, tôi còn kêu xe chở anh vô bệnh viện! Người xà ích không hưởng ứng câu đùa ấy. Ông ta bỏ xe, lúi lúi đi vào xóm, tay cầm cái roi da.

Phía ngoài người đàn bà bán quán ra đường đứng ngó vào.

Năm Xích Long đi xăm xăm tới trước cửa nhà mình, đứng cách cửa hai ba bước, gọi lớn:

– Con Ba mày ngủ rồi hả?

Trong nhà im lặng, ngọn đèn dầu mù mù tắt phụt.

54 | Viên Linh

Người xà ích nói:

– Ủa mày chưa ngủ sao cài cửa chi vậy?

Phía trong im lặng như tờ. Người xà ích chưa biết xử trí ra sao thì cánh cửa cọt kẹt mở ra. Cô con gái đứng nép sau tấm gỗ hỏi:

– Ba về hả ba, sao con không nghe tiếng ngựa?

Người cha ngó lom lom con gái mình:

- Mày làm cái giống gì trong đó vậy Ba?

– Con ngủ.

– Ngủ chi sớm dữ vậy?

Cô gái đi ra:

– Con mệt quá thì ngủ sớm chớ làm gì. Ba hỏi làm gì vậy?

– Ờ tao hỏi.

Cô con gái chỉ ra ngõ:

- Ba không đánh xe vô tội con nít nó phá cho coi.

Người cha hươu roi về phía con gái:

- Tao hỏi mày làm cái giống gì trong đó?

Cô con gái hậm hộc nhìn bố:

- Con ngủ. Hỏi hoài!

Người cha ngạc nhiên:

- Cha, con này lớn gan quá mà. Bộ tao hỏi không được hả?

- Con bảo ba hỏi hoài. Chứ ba không hỏi hoài đó hả? Ba làm cái gì mà cầm roi lăm lăm trong tay vậy? Bộ ba định đánh con hả?

Người cha chỉ tay vào trong nhà:

- Mày làm gì mà sợ tao đánh?

56 | Viên Linh

Cô gái cười:

– Con đâu có sợ ba đánh.

– Cha, mà không sợ?

– Không!

– Tao dám đánh mày lắm à!

Cô con gái mở toang cánh cửa. Gian nhà không đèn tối om, người xà ích không thấy gì hết. Mở cửa xong, như yên chí không có gì phải giấu giếm nữa, cô gái bước ra ngoài:

– Ba đánh lửa châm đèn giùm con.

– Tao vừa thấy trong nhà có đèn.

– Tắt rồi. Con làm gì có hộp quẹt. Ban này phải đi xin lửa người ta.

– Xin ai vậy?

Cô con gái cười. Nụ cười xinh tươi trên khuôn mặt láng, mơn mớn:

– Thiếu gì người có lửa. Con xin một thằng cha lính đi ngang qua đây.

– Mày đừng có giao thiệp lung tung vậy, lỡ thằng chồng mày nó về bắt tử nó cạo đầu mày.

Cô gái vẫn cười:

– Nó cạo đầu con hả? Bộ nó lớn gan lắm sao mà dám cạo đầu con? Vả lại, con giao thiệp với người lịch sự.

Người cha dợm bước đi vào trong nhà, vội hỏi:

– Sao mày biết người ta lịch sự?

– Trông bề ngoài cũng biết chứ sao, người ta đi lính Tâm lý chiến, ba.

– Tâm lý chiến?

- Dạ.

– Nó làm cái gì mà Tâm lý chiến?

58 | Viên Linh

– Anh làm ca sĩ.

Ông dừng lại bên bậc cửa:

- Ca sĩ? Vọng cổ hay cải cách?

– Ba không biết gì hết trơn! Ca sĩ là ca sĩ tân nhạc, ai gọi ca sĩ vọng cổ hay cải cách bao giờ? Vọng cổ kêu là nghệ sĩ.

– Nói vậy nó không mang lựu đạn?

– Không. Sao ba hỏi kỳ vậy?

– Tao hỏi thế, không có sao hết. Mấy thằng súng ống lựu đạn đầy mình coi thấy ghê. Vậy nó đâu rồi?

Cô gái liếc nhìn về phía vườn sau, mỉm cười:

– Người ta đi lâu rồi giờ ba còn hỏi, cho con tí lửa xong rồi đi luôn chớ bộ cà rề cà rề ở đây hả? Con là tổ ghét mấy thằng cha cứ loanh quanh bên đàn bà con gái.

Ông bố ngó ra cánh cửa sau, chột hiểu, tức mình quay lại bảo con gái:

– Mày đừng qua mặt tao nghe con Ba.

– Con qua mặt ba cái gì?

– Ừ, tao nói trước như vậy. Mày coi bộ giống con mẹ mày, cứ qua mặt tao đi, đừng tưởng tao khờ.

Cô con gái chột dạ, ngó người cha lom lom. Rồi chắc bụng vì một điều gì, cô cười nói:

- Ba đâu có khờ!

Năm Xích Long gật gù:

– Ờ, mày biết điều đó. Tao chớ có phải ai đâu!

- Dạ, ba mà.

Hai bố con bước vào trong gian nhà tối om. Người bố lui cui đánh lửa. Ngọn đèn được thắp sáng. Bỗng ông kêu:

60 | Viên Linh

- Ủa bữa nay cúp điện hả?

- Dạ.

- Hèn chi tao thấy ngoài ngõ tối om, tao lại tưởng có đũa nào ăn cắp bóng điện.

- Ba hay nghi quá ha. Thôi ba ra dẫn ngựa vô.

- Ờ.

Năm Xích Long vui vẻ nhìn cô con gái cưng. Sau đó ông ta quan sát gian phòng một lần nữa, cố gắng tìm một điều gì chưa hiển hiện. Cuối cùng ông ta đành phải bước ra. Vừa đi ông ta vừa quất cái roi vào không khí.

Từ khung cửa, cô con gái ngó theo, rồi thụt vội vào, chạy băng ngang gian nhà, ra vườn sau, gọi khế:

- Anh Cường? Anh Cường?

Người thanh niên ra khỏi bóng tối, cười:

– Ông đi rồi hả?

– Ông ra dắt ngựa vô. Giờ anh về hả.

– Ờ! Anh về. Mai anh đến nữa?

Cô gái chun vai:

– Thôi, ông nghi rồi. Bộ muốn ăn roi da hả.

Người thanh niên lắc đầu:

– Ông già hiền lắm, thấy ông cười hoài.

– Ông cười với em chứ không phải cười với anh đâu. Còn lâu ông mới cười với anh.

- Lâu mau gì anh đâu có cần. Ông cười với anh có ích lợi gì đâu.

Cô gái đẩy người thanh niên một cái:

– Chỉ cần em cười với anh thôi hen?

– Chớ sao!

62 | Viên Linh

– Thôi về đi ông.

Người thanh niên châm thuốc hút:

– Rồi mai? Mai làm sao gặp em?

- Mai khỏi.

– Í không được? Nhớ quá ai mà chịu nổi.

- Dóc tổ.

Người thanh niên ôm chầm lấy người con gái hôn hít. Bàn tay anh ta mạo hiểm hơn. Cô gái thu người lại, đẩy mạnh:

– Đi về đi anh. Ông dắt ngựa vô kia.

– Mà mai em chịu không?

- Coi chừng ông nghi rồi.

– Ông chạy xe tối ngày, sao mà nghi được?

– Có lẽ con mẹ Bảy nó mách. Để em cho con mẹ một trận.

Ngoài ngõ có tiếng chuông ngựa leng keng.
Năm Xích Long dẫn xe vào.

Cô gái hốt hoảng bất ngờ:

- Trời ơi, anh liều mạng quá!

Chàng thanh niên vẫn còn bịn rịn bên tấm thân nóng hổi. Anh ta cố gắng nắm lấy cô gái một lần chót, nhưng bị nàng đẩy ra. Anh ta hồi hộp nói thầm:

- Mai anh lại nữa. Chiều mai nghe.

- Dạ, giờ về đi anh!

Cô gái ngoan ngoãn yếu đuối đẩy người thanh niên ra. Anh ta hôn vào bàn tay mình, thả cái hôn về phía người thiếu nữ, rồi khuất ngoài khung cửa sau.

Vừa lúc đó Năm Xích Long ló ra khoảng ánh sáng của ngọn đèn dầu, mặt mũi ông ta đăm đăm khó chịu. Cô gái ngạc nhiên hỏi:

64 | Viên Linh

– Gì đó ba?

– Con mẹ Bảy. Mà tác tộ làm sao mà con mẹ nói nhức óc tao quá.

Cô gái thốt giận:

- Trời ba nghe làm gì cái con mẹ đó. Tối ngày bày chuyện rầy rà không à. Để con cho con mẹ một mách.

Nói rồi cô gái xăm xăm đi ra. Năm Xích Long ngoái cổ theo:

- Mà đi đâu đó?

– Con ra ngoài thím Bảy.

– Ê thôi mà, đừng có lộn xộn.

– Mà con tức.

Người đàn ông nhìn con gái dò xét:

– Bộ oan lắm hả?

Cô con gái bạo dạn hỏi:

- Thế con mẹ nói gì với ba?

- Thím biểu mày có mèo?

- Trời ơi con có mèo? Con mụ thiệt. Để con làm cho ra chuyện.

Nói xong, Cô gái lại xăm xăm định đi. Năm Xích Long cản lại:

- Tao biểu thôi.

- Ba sợ hả?

Người xà ích chưng hửng:

- Tao sợ? Sợ cái con mẹ mày chứ sợ.

- Má chết rồi bây giờ ba sợ người khác.

Rồi cô gái cười cười:

- Ba sợ ai cũng được, chớ đi sợ con mụ Bả thì kỳ quá. Phải chi con mụ đẹp để mỹ lệ...

Người bố nạt:

– Mà...

Ông muốn nói cái gì đó nhưng lại cười. Cô con gái liếc thấy nụ cười đó, nhanh nhẩu nói:

– Đó ba thấy con nói hợp lý chưa? Ít ra cũng phải coi cho mát con mắt một tí. Ai chớ thím Bảy con khỏi chịu đi.

Năm Xích Long lại cười:

- Mà nói chớ không phải tao nghe con Ba.

- Thì con nói. Ôi mà thiếu gì người nói.

Người xà ích giật mình:

– Ai nói? Mà nói cái gì mới được chứ?

Cô con gái cười chúm chím:

– Thôi đi ba, gạt con hoài. Nói cái gì thì ba biết.

– Mà nói cái gì, tao hỏi.

– Ba giả ngộ hoài.

Năm Xích Long nạt:

– Con quỷ, coi chừng tai tiếng nghe mày.

– Tai tiếng gì mà tai tiếng, ba. Đứa nào có mồm nó nói kệ nó, bộ sợ nó nói rồi mình không dám làm gì sao? Con là con sống hết mình, đứa nào nói con oánh nó liền. Oánh không được thì con chửi cho bõ ghét.

– Trời đất ai dạy mày vậy?

– Khởi ai dạy, con lớn rồi chớ con nít sao?

– Càng lớn mày càng phải thận trọng lời nói.

– Ồi con khởi cần. Thích thì nói chơi, không thích cạy miệng con cũng không thềm. Vả lại...

Thấy con gái chần chừ. Người xà ích hỏi tới:

68 | Viên Linh

- Vả lại cái gì?

- Vả lại mình làm mình nhận, sợ gì. Ba mà cũng sợ sao?

- Tao sợ hồi nào?

Năm Xích Long lại nạt. Cô con gái cười:

- Con nghe nói độ này ba nhậu nhẹt tung bừng. Chiều nào ba cũng về muộn. Ba còn đánh xe đi đâu vậy ba?

- Tao đi đâu tao đi, mày hỏi làm gì, con gái thì coi chuyện nhà cửa này nọ...

Cô gái gắt:

- Thôi đi ba, con biết rồi. Vả lại, con hỏi chuyện không được sao, nhất là chuyện... kế mẫu, quan trọng lắm chứ bộ!

Năm Xích Long nghiêm nghị bảo con:

- Mày chớ nói xàm theo ba đũa ngoài ngõ.

Cô gái cự:

– Ba nghĩ nó xàm chớ nó không có xàm. Ba không coi mấy cái tuồng cái lương gì đó sao? Mẹ ghẻ con chồng hằm hè lung tung nhà cửa hết. Ba có tính lấy ai, ba phải cho con biết trước.

Ông bố sừng sốt:

- Cha! Bộ mày...

Cô con gái nghiêm trang:

– Con nói thiệt đó ba. Ba có lấy vợ nữa, ba phải cho con biết trước nghe ba!

Nghĩ đến người đàn bà bán hoa, Năm Xích Long mỉm cười, ý tứ nhìn con gái.

Cô con gái nhận thấy nụ cười của bố, đóng đanh như một người đàn bà:

– Thôi con biết rồi.

– Mày biết gì? Mày mà biết gì?

70 | Viên Linh

– Sao lại không biết. Có khi con còn biết nhiều hơn ba nữa.

– Xạo mày.

– Ba không tin hả? Để con nói cho ba nghe. Ba phải lấy vợ.

Năm Xích Long cười khà:

– Thôi, tao già rồi!

Cô con gái thản nhiên nói:

– Ba chưa già, ba không thấy báo đăng cái ông gì ở Hy Lạp sáu bảy chục tuổi còn cưới vợ sao? Ba mới hơn bốn mươi tuổi mà già cái gì. Vả lại...

– Mày cái gì cũng vả lại, vả lại! Vả lại làm sao?

– Vả lại mai kia một nọ con theo chồng, một mình ba cặm cụi sao được.

– Ôi càng khỏe.

– Ba làm như con làm phiền ba lắm?

Năm Xích Long hơi áy náy:

– Mà chỉ bày đặt. Tao nói hồi nào?

– Thế sao ba bảo con đi ba càng khỏe. Con chưa đi đâu hết là vì nghĩ còn ba, con đi ba ở lại với ai? Không lẽ một bố một con, con lại bỏ đi?

Năm Xích Long cảm động chầm một điều thuốc hút. Cô con gái rầu rầu nói tiếp:

– Con nói cho ba hay, con kẹt ba lắm đó chứ...

– Má mà!

– Con nói thiệt đó! Như đứa khác, con trả ba cái nhà này con đi theo chồng từ lâu rồi. Bị con nghĩ để ba một mình không được chút nào.

Năm Xích Long nổi giận bất ngờ:

- Thằng nào nó quyến rũ mày?

- Vậy là ba tin con mụ Bảy?

- Phải có thằng nào? Chớ thằng chồng mày nó đi Biệt-kích suốt năm suốt tháng làm sao mày đi theo nó được? Không lẽ có nữ biệt kích?

Cô con gái bật cười:

- Không có nữ biệt kích mà con muốn theo nó con theo cũng được vậy. –

- Theo ai?

– Theo chồng con chớ theo ai?

– Có thiệt mày theo chồng mày hay mày theo cái thằng ca sĩ cái cách gì đó?

Cô gái cự:

– Ca sĩ tân nhạc chớ không phải ca sĩ cải cách.

–Ờ thì ca sĩ tân nhạc? Chắc mày theo cái thằng đó?

Thấy con gái im lặng, Năm Xích Long ng-
hiêm nghị nói:

– Mày coi chừng đó con Ba. Mày có chồng
đàng hoàng rồi chứ không còn con gái nữa
đâu! Nếu mày là con gái, thầy kệ mày.

Cô gái kêu:

– Ôi thầy kệ hồi nào? Lúc con chưa có chồng
còn hơn là bị giam lỏng nữa. Hôm nào không
bị giam lỏng thì ba cũng bắt con theo xe ngựa
luôn, có khác gì giam lỏng. Ba xem từ xưa tới
giờ, cổ kim vũ trụ có ai bắt con gái làm lơ xe
thổ mộ không? Vậy mà còn phải làm lơ xe thổ
mộ cho ba mất trên một năm.

Năm Xích Long cười. Hình ảnh cô con gái
những ngày choai choai hiện lên trong tâm trí
ông. Ông nói:

– Có chứ sao không? Mày không thấy bây
giờ tụi con gái làm lơ xe lam vô số đó sao? Con
traí đi lính hết thì phải xài con gái chứ!

74 | Viên Linh

– Con nói ba hay trước, tự hậu không khi nào con chạy xe với ba nữa, dù mai mốt ba được chính phủ hữu sản hóa xe lam xe đồ.

– Mày khỏi nói. Mày lớn rồi chứ còn bé tao cũng cho mày chạy xe liền.

– Khỏi đi ba. Nếu nhà nghèo quá, nếu thằng chồng con chẳng may đi luôn về với ông bà ông vải nó, con cũng không thèm chạy xe với ba.

- Máy tính làm gì mà sống?

– Con thiếu gì cách, ba. Được cái con cũng không xấu xí gì?

–Ờ, ai bảo mày xấu hời nào. Con tao chơi phải...

Cô gái cười:

– Thôi đi ba. Con là con má. Con giống má chứ đâu giống ba.

Người đàn ông rưng rưng hít một hơi thuốc dài. Rồi ông nói mà không ngẩng mặt lên:

– Cha, mày làm như má mày đẹp lắm vậy đó?

Cô con gái hãnh diện:

– Đẹp chứ sao không? Con nói cho ba hay, chưa chắc gì ba kiếm được một người đẹp như má con. Bà kế mẫu còn lâu mới được như má.

Năm Xích Long giật mình:

– Mày biết?

Cô gái cười dòn:

– Đó thấy chưa, ba có vợ kế mà giấu con hoài. Hèn chi tối nào ba cũng về muộn. Ai vậy ba?

Ông bố biết mình vừa lỡ lời, lảng ra:

– Thím Bảy chứ ai!

Cô gái giậm chân bành bạch:

– Con không chịu đâu! Con đi liền giờ cho ba coi!

Đùa bốn con gái một chút, người xà ích thấy lòng trẻ lại, thoải mái hẳn ra. Ông vẫn nghĩ đến người đàn bà bán hoa mà ông vừa chở nàng về. Biết rằng thế nào cũng phải nói với con gái, không sớm thì muộn, Năm Xích Long nghĩ ngợi một hồi. Cuối cùng, ông quả quyết gật đầu:

– Thôi được rồi, ba tính với con sau.

– Tính luôn đi ba.

– Chuyện quan trọng chớ phải chơi đùa.

– Ba nghĩ đến từ lâu rồi chớ phải mới nghĩ đến sao.

– Mới tối nay à!

Cô con gái ngã ngửa:

- Trời đất. Mới tối nay?

- Ờ.

- Ai vậy ba?

Năm Xích Long thấy con gái cười chúm chím bèn gạt đi:

- Thôi không nói chuyện đó. Giờ ba đi có tí chuyện.

- Ba đi đâu?

Năm Xích Long khoát tay ra khỏi nhà. Ông ta đang cần một mình.

Ra vườn sau, ông vỗ về con ngựa, đi thơ thẩn dưới bóng cây. Đêm đã xuống, khu rừng cao su yên tĩnh lạ thường. Lòng người xà ích băng khuâng nhẹ nhàng. Thốt nhiên ông thấy chất rượu trong thân thể hãy còn ngầy ngật - lúc nói chuyện với con gái ông đã quên đi. Ông trực nhớ tới lời đùa bỡn với người đàn bà xinh đẹp là có thể tới thăm nàng ngay đêm

78 | Viên Linh

nay, sau khi về tắm rửa thay quần áo. Ông vào nhà lấy quần áo mới, bộ áo bốn túi màu xanh nhạt ra phòng tắm bên miệng giếng tắm rửa.

Khi ông tắm tất trở vào nhà, cô con gái vội buông tờ phụ trang nhật báo in offset màu xanh xuống, ngạc nhiên hỏi:

- Ba đi đâu vậy?
- Ba đi chơi chút.
- Tối rồi ba.
- Tối gì mà tối. Chưa đến chín giờ mà.
- Rồi bao giờ ba về?

Năm Xích Long không trả lời được. Ông ngần ngừ:

- Lát tối ba về. Mà đừng chờ ba nghe, nghe Cúc.

Tự dưng thấy bố kêu tên mình, cô con gái cảm ngay một chuyện gì. Cô ngồi nhòm dậy:

- Ba nhớ về sớm. Hồi này lộn xộn lắm, coi chừng lính bắt.

Năm Xích Long bị cản, lo ngại:

- Bậy nào. Tao già rồi mà lính bắt cái gì?

Cô gái xỏ dép đứng lên:

- Ba đi đâu ăn vận quá vậy?

- Ờ đi chơi hỏi hoài. Thôi ba đi nghe con.

Cúc dạ nhẹ một tiếng, đưa bố ra cửa. Bóng Năm Xích Long lủi thủi khuất ở đầu ngõ.

Ra tới đường, ông ta đứng chờ xe. Nhác thấy cái bóng quen quen, người đàn bà bán quán tò mò ngó nhìn lên, thốt kêu:

- Ủa, anh Năm hả? Đi đâu mà lên cây lên cối quá vậy?

Năm Xích Long khoát tay cười không trả lời, hối hả đi tới một quăng khuất hẳn cái quán. Đứng bên cột đèn đường, người xà ích

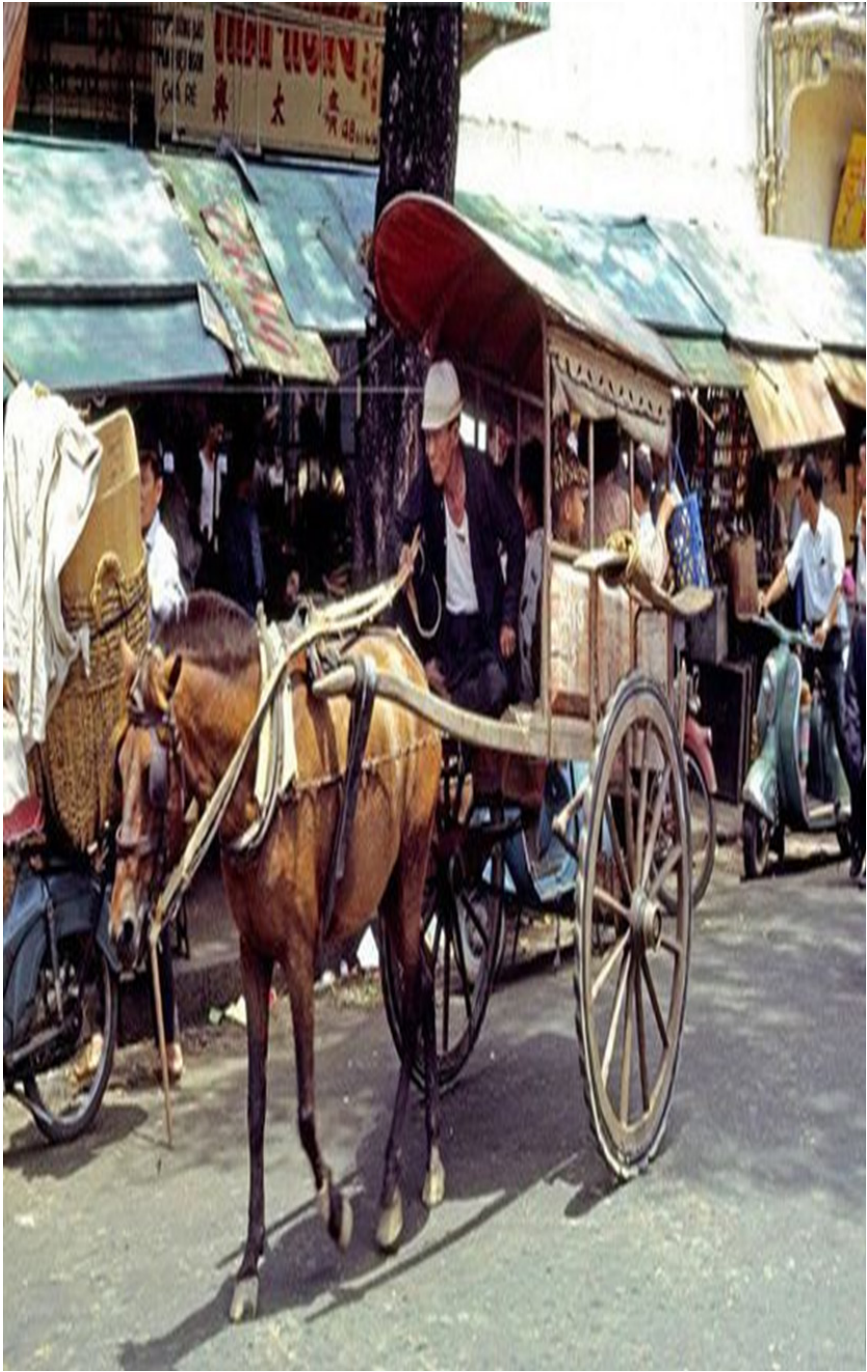
nôn nóng lạ thường. Một chiếc taxi để đèn trần chạy qua. Mãi sau mới có một chiếc xích lô máy. Ông ta vẫy gọi nhảy lên.

Từ rừng cao su lên tới con ngõ của người yêu mới gặp không bao xa, năm mười phút sau chiếc xe đã dừng lại. Năm Xích Long nhảy xuống trả tiền, chần chừ trước những bờ rào vú sữa, những cành trúc thẳng đứng. Trái tim cần cỗi của người đàn ông đứng bóng bỗng dưng nhảy những nhịp rộn ràng. Ông cúi đầu, rồi ngừng đầu, mạnh bạo đi vào trong ngõ. Càng đi, ông càng thấy e ngại rụt rè, may thay hai bên ngõ thừa thớt nhà cửa, một vài nhà lại tắt đèn. Phía cuối ngõ Năm Xích Long thấy bên tay phải là một khu vườn nằm sau hàng rào gỗ, cổng khóa kín. Phía trước có một hai người đang ngó vào. Ông chần chừ đi tới.

Gần tới nơi ông chạm trán một cô gái từ ngõ ngách nào đó đi ra. Thấy người đàn ông có vẻ ngơ ngác, nhìn qua biết ngay là người lạ vào xóm, cô gái dừng lại.

Năm Xích Long rụt rè hỏi:

– Em chỉ giùm qua nhà chị bán hoa ở đâu?

2.

Rời chiếc xe ngựa của Năm Xích Long, người đàn bà bán hoa ngúng nguẩy mang chiếc giỏ không đi vào ngõ. Tới cuối ngõ, nàng còn nghe tiếng vó ngựa của người bạn vừa quen. Tối nay nàng thấy yêu đời lạ.

Về tới cổng, nàng hơi ngạc nhiên. Đường như có một dấu hiệu khác thường nơi hàng rào. Nàng vừa bức bối, vừa lo lắng. Có lẽ Sáu Đại lại về. Lấy chìa khóa mở cổng rồi nàng vội đóng lại ngay. Sau đó nàng thoăn thoắt bước vào nhà. Sáu Đại ngồi nơi hàng hiên đang phì phèo một điếu xì gà. Y mặc một chiếc sơ-mi ca-rô màu xanh.

- Hôm nay em về trễ thế?

84 | Viên Linh

Ba Duyên khinh khỉnh nói:

– Anh đến có chuyện gì?

Y cười cười:

– Thì về thăm em.

– Tôi đã nói rồi, giữa tôi với anh không còn gì nữa hết. Anh cũng đừng anh anh em em với tôi nữa.

– Thôi mà em, tình nghĩa đâu phải một lúc mà quên dễ thế được em.

Duyên mỉa mai:

– Tình nghĩa? Anh mà cũng mở miệng nói tình nghĩa với tôi?

- Em luôn luôn làm khó anh. Nếu có lúc nào anh không sẵn sóc em được là vì anh kẹt. Kẹt đủ thứ hết. Kẹt tiền bạc, kẹt anh em. Người ta sống ở đời...

- Anh đừng triết lý với tôi nữa, mất công. Giờ anh làm ơn làm phước đi đi.

Sáu Đại vẫn ngậm ngất ngưỡng điệu xì gà trên môi, cười khà khà:

- Em nhất định đuổi anh?

- Tôi đuổi anh lâu rồi.

- Thỉnh thoảng về thăm cũng không được?

- Tôi không cần ai thăm nom hết. Thăm nom gì anh? Anh phá rào trèo cổng vô nhà khi tôi đi vắng, anh du đãng anh chị ở đâu chớ đừng có du đãng anh chị với tôi.

- Anh chờ em lâu quá, lỗi xóm qua lại ngó hoài, còn mặt mũi nào. Bí thế mà anh phải trèo vô...

Ba Duyên không dám mở cửa căn nhà của nàng, nấn ná đứng chờ ngoài hiên. Thấy Sáu Đại nói thế nàng tức giận hỏi:

- Rồi bây giờ tôi không mở cửa anh có phá cửa mà vào không đây.

Tay anh chị vẫn nhơn nhơn như không có chuyện gì xảy ra. Y nói:

– Em nói vậy thôi chứ chẳng lẽ vợ chồng với nhau...

– Không có vợ chồng gì với anh hết. Đủ quá rồi.

- Sao? Bộ anh hết xài rồi? Xài đã rồi ném bỏ? Trời ơi sao em khi anh quá vậy? Nói cho em hay, đàn bà anh đẩy đi không hết; riêng em anh mới phải nói tới nói lui chứ không phải người nào cũng xài xể được anh đâu. Cha, bộ em có người mới rồi?

– Anh đừng có nói gì đến tôi nữa hết. Tôi có hay không có kệ thầy tôi.

– Nghĩa là có rồi?

– Anh khỏi cần biết. Có hay không là chuyện của tôi. Tôi đã coi như gái góa chết chồng từ lâu rồi.

– Nó chết hồi nào vậy cà?

– Ôi, ai mà biết. Xe cán lính bắn nó tôi cũng không cần biết.

Sáu Đại cười ha hả:

- Lính bắn hoài mà nó không chết đâu em cưng.

Ba Duyên cười nhạt:

- Tôi đã nói tôi không cần biết mà! Nó chết đã có nhà xác đô thành lo mà nó sống có ma cô đi điểm lo.

– Ế em Ba, cẩn thận lời nói chút em.

- Nếu cần, anh đừng kêu tôi là em nữa.

Sáu Đại cười ngạo:

– Ờ phải. Có thằng khác nó kêu rồi, kệt bển kệt kho ráo trội rồi mà.

Rồi y búng mẩu thuốc quay tít trong đêm tối:

88 | Viên Linh

- Bây giờ mở cửa không?

Ba Duyên sợ hãi lùi lại:

- Anh tính làm gì tôi?

Y chỉ cánh cửa:

- Vô được không?

- Không. Không có ai được vô nhà tôi hết.

- Thật không? Không có thằng nào vô hết hay chỉ có một mình thằng Sáu Đại không vô được thôi?

Nàng sờ túi áo, nắm chặt lấy sâu chìa khóa:

- Cái đó cũng thầy kệ tôi, chỉ biết anh vô không được.

Thình lình y chụp lấy tay nàng tính giật chùm chìa khóa. Ba Duyên hốt hoảng tính chạy nhưng Sáu Đại đã đẩy mạnh một cái vào ngực nàng. Tay kia y giật ngược chùm chìa khóa. Bàn tay đau ngất, Ba Duyên buông chùm chìa khóa ra.

Gạt nàng sang một bên, y thọc chìa khóa vào ổ, vặn soành soạch. Cánh cửa bị đẩy bật tung, đập vào tường, dội lại nhưng không ăn khớp. Một tiếng ầm, thớt gỗ lớn lại bật ra. Y lẳng lặng bước vào trong nhà, bật đèn. Ngọn điện giữa phòng bật sáng. Căn phòng ngăn nắp hiện ra. Giữa mặt bàn lót kính là một lọ hoa lớn, còn tươi nở những bông lay ợn màu hồng. Ba Duyên tức giận rảo bước vào theo. Nàng hằm hằm hỏi:

– Anh Sáu, anh tính phá nhà tôi sao?

Tay anh chị chùn vai:

– Không có làm con mẹ gì hết, nếu như em biết điều.

– Biết điều là làm sao anh nói nghe thử?

– Thủng thẳng rồi nói, vội gì.

- Anh không vội mà tôi vội. Y buông tấm thân to lớn xuống lòng chiếc ghế mây, cười cợt trở lại:

90 | Viên Linh

– Vội? Em vừa về đến nhà, còn làm gì nữa mà vội? Em đi tắm rửa thay đồ rồi đi ngủ, có thể mà vội nổi gì?

Nàng bắt đầu khỏ sở:

– Anh Sáu...

Y cười ha hả ngắt lời:

– Nói vậy có phải dễ thương không? Tưởng em quên tên thằng chồng cũ của em rồi chứ? Sáu Đại nè em!

Vừa nói, y vừa làm điệu bộ biểu diễn, phanh ngực áo ra:

- Con đầm cưới trường, em nhớ không?

Y ngoặt ngón tay chỉ vào hình vẽ xăm trên bộ ngực nở nang, cái đầu gục gặc có vẽ tự mãn lắm.

Ba Duyên thấy ghê tởm. Nàng im lặng. Có lẽ đây là lần đầu tiên nàng thấy ghê tởm tay anh chị đã có hời nàng ôm ấp. Một chút gì vô

hình nhưng trần hơi đưa lên cổ nàng. Sáu Đại cài nút áo, chỉ chiếc ghế đối diện:

– Ngồi đây đi em.

– Anh muốn gì anh làm ơn làm phúc nói đi cho rồi, tôi không có thì giờ.

– Em mắc công chuyện? Hay em hẹn thằng nào ở đây?

Ba Duyên bỗng lo sợ vu vơ. Ban nãy, lúc nàng xuống xe Năm Xích Long có nói giỡn không chừng đêm nay ông sẽ tới. Nàng dấm dẫn nói:

– Ừ, tôi có hẹn. Anh muốn gì nói đi, rồi anh làm ơn đi đâu thì đi gấp giùm tôi.

Tay anh chị lắc đầu lạnh lùng:

– Nếu quả thế thì khó quá. Tôi đâu có tính ở lại. Bây giờ tôi lại tính ở lại mới phiền chứ! Đặng coi cái thằng bồ mới của em nó đẹp mã tới dường nào.

Nghe người chồng cũ nói thế, Ba Duyên đâm lo ngại chối:

– Tôi nói vậy để cho anh đi chứ tôi không có hẹn với ai hết. Anh Sáu, có phải anh cần tiền, tôi có ít tiền mới đi bán về đây, anh cầm xài đỡ đi.

– Ê em Ba, đừng có nói thế chứ! Sáu Đại không có cầm tiền lẻ bao giờ!

Nàng kêu lên:

– Trời đất tiền lẻ? Tôi bán cả ngày được hai ngàn bạc đây, anh bảo là tiền lẻ? Anh không thương hại tôi chút nào mà!

– Tôi thương em lắm, em Ba. Nếu không thương em, tôi về đây làm gì?

Ba Duyên ngồi phịch xuống ghế:

– Nếu anh thương tôi anh đừng về đây mới phải. Anh về đây là anh giết tôi chứ không phải thương tôi. Thương tôi, anh đã không bắt

tôi uống thuốc phá thai. Thương tôi anh nên quên tôi đi. Anh phải cho tôi làm lại cuộc đời chứ?

Tay anh chị cười ha hả:

– Làm lại cuộc đời? Là quá, đời em đẹp như vậy, khi không muốn làm lại?

Đến lượt người đàn bà cười. Nụ cười héo hắt:

– Đẹp! Thiệt tôi không hiểu được anh. Đời tôi, trên ba mươi tuổi mà lây lất như một tàu lá úa, vậy mà anh bảo đẹp? Nhà cửa này là do mẹ tôi cho. Có con gái lớn phải cho nó về bà ngoại ở. Vậy mà tôi sung sướng nỗi gì? Tôi chết một nửa đời xuân xanh rồi, anh biết không?

– Vì tôi chẳng?

- Vì anh chớ còn vì ai nữa. Vì tôi đã nhẹ dạ tin lời hứa ngon ngọt của anh. Bây giờ tôi một thân một mình trơ trọi ở đời. Sống nay chết mai không ai hay biết.

Tay anh chị gắt:

– Thôi đủ rồi. Than thở hoài. Tôi kẹt lung tung hết chớ có phải thông thả sung túc gì mà bảo sao lãng bốn phận với em. Thôi, em đi tắm rửa rồi đi nghỉ. Rồi mình nói chuyện tiếp.

Ba Duyên lắc đầu:

– Không anh Sáu, anh làm ơn đi giùm. Tôi đã nhất định rồi.

– Nhất định cái gì?

– Nhất định dứt khoát với anh.

– Lâu lâu em cũng cho tôi về chứ?

– Không.

Tay anh chị châm một điếu xì gà khác, cười nhạt:

- Khó lắm em Ba, tình cũ nghĩa xưa...

Người đàn bà hét ầm:

– Tôi ghê sợ anh rồi mà, anh Sáu. Tôi ghê sợ anh lắm rồi. Nếu anh còn làm phiền tôi nữa, ngay ngày mai tôi treo bảng bán nhà đi chỗ khác. Tôi không muốn gặp anh nữa.

Tiếng la hét của nàng làm vang động tới ngõ xóm. Sáu Đại nổi nóng:

– Ê, nói nhỏ không được sao, tính gì mà la lối om xòm vậy?

Ba Duyên hét to hơn:

– Trời ơi là trời! Sao tôi khổ thế này?

- Im!

– Tôi không im! Anh về đây làm tiền tôi, anh lại còn muốn gì nữa chứ! Tôi là đàn bà góa chồng, anh muốn gì đêm hôm khuya khoắt như thế này?

Tay anh chị đặt gót giày một cái cộp trên mặt bàn:

– Câmmờm.

Người đàn bà đứng vọt dậy chạy ra cửa:

– Ơi làng xóm! Nó vào nhà tôi! Nó...

Sáu Đại chồm lên, nhào tới. Y nắm được tay người đàn bà kéo giật lại:

- Tao đập mày chết bây giờ, Ba!

– Ơi làng xóm!

Miệng nàng bị bịt chặt lại ngay. Nàng giẫy giụa, đập ầm ầm vào cửa. Tay anh chị cúi tiết túm lấy tóc người vợ cũ, kéo sền sệt vào trong nhà. Y đẩy nàng nằm xuống giường và ngồi xuống giữ cho nàng hết cựa quậy. Nhưng ngay lúc đó phía ngoài có tiếng người nhón nhác vọng vào. Lối xóm đã được Ba Duyên dặn trước là nếu thấy Sáu Đại về hãy đuổi hẳn đi giùm. Họ đã thấy y, và bây giờ nghe tiếng nàng la cầu cứu.

Ở trong nhà Ba Duyên không còn kêu được nữa. Nàng nằm nín khe song nàng không thể nào chịu đựng được tay đàn ông thô lỗ này nữa.

Bị y dẫn xuống giường, nàng nghĩ ngay đến con dao vẫn giấu dưới gối. Từng nghĩ là ở một mình lại có chút nhan sắc, thế nào cũng có đêm gặp họa, nên nàng cất con dao dưới gối, lỡ khi cần đến. Nghĩ đến con dao, nàng yên tâm hơn một chút. Nàng cắn răng để chờ đợi.

Thấy người đàn bà dưới tay mình không chống cự nữa tay anh chị vững bụng. Y ngời thở, nói rộng bàn tay bịt miệng nàng ra một tí. Còn một tay y nắm chặt đôi cổ tay nhỏ nhắn của người đàn bà, dẫn trước bụng.

Y im lặng nghe ngóng.

Ở ngoài ngõ, Năm Xích Long kéo cái chuông giây lần thứ hai. Chuông kêu leng keng. Ngay khi tiếng chuông rung, ông nghe tiếng Ba Duyên la lớn. Mấy người đứng xa xa chạy tới; lối xóm xuất hiện. Năm Xích Long cuống quýt mất vài giây. Rồi ông quay ngang hỏi họ:

– Tiếng chị Ba Duyên phải không cô bác?

– Chớ còn ai.

– Sáu Đại nó về?

Một người đàn ông gật đầu, rồi tò mò hỏi:

– Ủa, anh cũng biết Sáu Đại?

– Không, tôi nghe chị Ba than thở vậy. Tôi chưa gặp y ta.

– Chính nó đó. Chắc phải vô cứu nguy chị thôi.

Đúng lúc đó họ lại thấy ngọn đèn trong nhà tắt phụt. Năm Xích Long rối trí thêm, ông hỏi lung tung những người xung quanh:

– Làm sao cô bác?

– Vô đi! Vô đi!

Một người đàn ông nói:

– Coi chừng à! Nó là Sáu Đại chớ không phải ai đâu!

Năm Xích Long nổi nóng:

– Sáu Đại thì Sáu Đại chứ Sáu... Tiểu còn không sợ nữa là Sáu Đại!

Người kia hứ một tiếng:

– Thế mà cũng nghe được! Anh giỏi vô trước đi!

Người xà ích trợn trừng cặp mắt, bộ điệu quả quyết và hung dữ. Ông leo qua hàng rào, xăm xăm đi vào. Bọn ở ngoài vừa kinh ngạc vừa bối rối.

Năm Xích Long chưa tới thêm ngôi nhà gỗ đã nghe tiếng Ba Duyên thở hào hển trong bóng tối. Sau đó là tiếng cười khà khà nho nhỏ của tay anh chị, có vẻ tự đắc lắm. Ông nháy phắt lên thềm nhà, hơi thấy thiếu một cái gì cầm ở tay. Ông nhớ chiếc roi ngựa.

Để vững tin, ông lùi trở lại nhìn quanh và thấy ngay khúc cây dùng chặn cánh cổng. Ông lại nghe người đàn bà thở một cách mệt nhọc

100 | Viên Linh

trong bóng tối. Một lồng ngực bị đè chặt bởi một sức nặng nào đó không nhìn rõ. Co chân, Năm Xích Long đạp thật lực vào cánh cửa. Cánh cửa bật tung.

Phía trong, Ba Duyên hiểu ngay. Sáu Đại có lẽ còn hiểu nhanh hơn nàng. Y chống tay xuống giường nhóm ngay dậy.

Người đàn bà thọc tay xuống dưới gối nắm được cán dao vẫn giấu ở đó. Ban nãy nàng vẫn nghĩ sẽ thọc lưỡi dao ấy vào ngực Sáu Đại ngay nếu có dịp. Bây giờ cầm được con dao nàng ngần ngừ.

Bên ngoài, Năm Xích Long tiến vào. Thân hình ông nổi lên giữa khung cửa, trở thành một tấm bia lớn. Sáu Đại từ từ đứng lên, chỉ chờ cái bóng tới gần là chụp lấy. Ba Duyên hoảng hốt la:

- Bỏ tôi ra!

Tay anh chị giật mình quai một tay bịt miệng nàng. Y còn nhấn mạnh bàn tay xuống

khiến nàng đau nhói, rên liên hồi. Người xà ích nổi hung, tiến lại phía cái giường. Ông ta quơ khúc cây trong không khí.

– Đừng lo! Năm Xích Long đây!

Ba Duyên càng kinh hoảng hơn. Nàng không thể nào tin nổi là người xà ích gầy gò có thể làm được gì. Một người nào khác tiến vào nàng còn yên tâm hơn là thấy Năm Xích Long, nhất là ông ta lại không có chiếc roi ngựa quất vun vút trong không khí.

– Trời! Anh Năm!

Nàng kêu thầm trong lòng bàn tay xương xẩu đang bụm miệng nàng.

Tay anh chị có vẻ sợ. Y nhắc thầm trong bụng: Năm Xích Long? Năm Xích Long? Cái tên nghe kêu boong boong chắc chắn là của một tay dao búa nào khác, nhưng sao lạ quá, y chưa từng nghe thấy lần nào. Đàn em y có mặt tại khắp các miệt ngoại ô, vậy mà không đứa nào báo cáo đến cái tên Năm Xích Long bao giờ.

– Sáu Đại! Có anh hùng thì đi ra khỏi giường đi chứ!

Tiếng Năm Xích Long nghe rồn rảng. Tay anh chị nhúu đôi lông mày sâu róm lại. Đã lâu lắm, từ ngày thí một mũi dao vào bụng tên đầu nậu ở hẻm Thuộc Da, chưa ai dám bạo gan thách thức y cả. Rõ ràng đây là một tay dao búa mà Ba Duyên gọi tăng viện chứ không phải dân lối xóm. Nghĩ thế, Sáu Đại vội rút lưỡi dao trong mình ra.

Mặc dù nằm trong bóng tối, Ba Duyên trông rõ cử động của y. Nàng hoảng hốt cạy bàn tay đang bịt miệng mình ra, định báo động cho người xà ích. Sáu Đại nổi giận, chặt nhẹ bàn tay xuống.

Ba Duyên la lên đau đớn. Năm Xích Long tiến thêm một bước nữa tới gần. Và Sáu Đại vươn cánh tay cầm dao lại phía sau...

– Anh Năm!

Tiếng người đàn bà hét lên khiến tên anh

chị chùn tay dao lại. Rồi y khựng lại bên giường. Một lưỡi dao từ phía dưới đâm lên móc vào bụng y. Như người thợ leo núi ấn sâu cái đinh móc vào thân đá, Ba Duyên níu cán dao ngồi choàng dậy. Lưỡi dao ngập sâu thêm vào bụng Sáu Đại. Trong bóng tối, người ta nghe tiếng Ba Duyên kinh hoàng thét lên.

Có tiếng chân chạy tới chỗ bật đèn cùng với tiếng lối xóm la ó ở phía ngoài. Căn phòng bật sáng trưng. Một vết máu từ chân giường kéo dài tới cửa sổ. Người ta hút thấy Sáu Đại chạy ra ngoài biến vào bóng đêm trong khu vườn hoa.

Trên giường, Ba Duyên ôm vai máu chảy ròng ròng. Một đường dao của Sáu Đại đã xả vào vai nàng. Tuy thế nàng vẫn còn ngó ra ngoài được. Nàng chỉ nhìn thấy mấy bông hồng đỏ thắm.

Một bàn tay nắm lấy tay nàng.

– Chị Ba, chị làm sao thế?

Nàng thần thờ không trả lời được. Mấy người lối xóm đã vào tới giữa nhà. Họ ngó vết máu, chạy ra cửa sổ. Không ai nói gì hết. Mấy người khác tới gần Ba Duyên, xúm lại và cùng một lúc, họ la lớn:

– Trời! Cô Ba bị rồi!

Năm Xích Long nhảy quăng lại:

- Chị Ba !

Ông ta gạt một người nào đó sang bên, sấn lại. Năm lấy tay người đàn bà, ông xót xa như đang thấy chính vết thương của mình. Cánh tay áo bị sứt một miếng lớn, vết thương há miệng đỏ hoét trên làn da mịn màng, trắng trẻo.

Đầu tiên, người xà ích dìu Ba Duyên ngồi xuống một chiếc ghế, ông móc túi lấy chiếc khăn mùi xoa còn nguyên nếp ra, buộc ngang chặn chỗ máu chảy. Thật ra vết thương chỉ là một vết xước không sâu gì. Ông làm công việc ấy một cách lúng túng. Đám dân lối xóm loay hoay một lúc xung quanh hai người rồi tản

dần. Họ nhìn nhau ra ý về sự hiện diện của người đàn ông lạ mặt. Có lẽ tin rằng Ba Duyên đã có người sẵn sóc tận tâm, họ kéo nhau ra về.

Năm Xích Long đóng cửa lại. Bộ mặt nhăn nhó của Ba Duyên khiến ông hấp tấp không yên. Song khi ông quay lại, ông bắt gặp một nụ cười.

Nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt nàng khiến ông kinh ngạc:

- Chị Ba, khá chớ?

- Khá cái gì mà khá. Tôi sắp chết rồi đây anh.

- Í đừng có nói gở! Sơ sơ mà.

Nàng cau có cái nhìn cánh tay trái:

- Thế này mà sơ sơ hả? Anh làm gì mà lơ nga lơ ngơ quá vậy. Một chút xiu nữa nó lại cho anh mấy dao rồi!

Năm Xích Long bực mình:

– Chị nói thế không sợ tôi buồn sao? Tôi không đến kịp, coi chừng chị bị với nó rồi chớ. Tôi nghe chị la hét vang trời phải nhảy rào vô mới kịp.

Ba Duyên bấu môi:

– Trời, trông cái điệu anh tôi ớn xương sống. Làm cái gì mà lơ ngơ giữa phòng như bị mất bắt dê vậy? Năm trong này, không cần phải Sáu Đại, ngay như tôi cũng lụi anh được.

Người xà ích mím miệng ra mặt:

– Chị khi tôi quá. Bị chị la lên chứ không tôi quật nó sụm rồi!

Người đàn bà bật cười:

- Ờ, phải. Phải chi tôi đừng la để xem anh mần ăn ra làm sao. Tôi sợ tôi phải bằng bó cho anh chớ...

Năm Xích Long không thềm nói nữa, lằm lì móc thuốc lá châm hút. Ông thấy nghèn nghẹn nơi cổ.

Thốt nhiên, người đàn bà nhận ra mình đã lỡ lời. Nàng dịu giọng gọi:

– Anh Năm.

– Gọi tôi hả?

– Chớ ai nữa. Anh buồn tôi sao?

Ông ta ho sặc hơi thuốc lá, lắc đầu. Nàng cười gọi nữa:

– Anh Năm.

– Tôi nữa hả?

– Trời ơi tôi hả hoài!

Người xà ích ngượng nghịu cười:

– Chớ chị muốn gì?

108 | Viên Linh

- Hồng muốn gì hết!
- Tôi đưa chị đi nhà thương ghen?
- Không có nhà thương nhà xác gì hết!
- Chớ... chị muốn gì?

Người đàn bà liếc xéo một cái có vẻ chán chường. Lát sau nàng dấm dản nói:

- Tôi đói!
- Chết cha! Bộ chưa ăn gì sao?
- Ăn hồi nào? Về đến nhà đã thấy nó ngồi đờ lì lù, rồi cãi vã suốt từ đó đến giờ, tức muốn chết.
- Tôi đã nói với chị mà. Thế nào nó cũng mò về, đó thấy chưa. Chưa biết chừng mai mốt nó còn về nữa.

Người đàn bà lo lắng nói:

- Thế nào nó cũng về anh Năm. Cầu trời

cho nó chết cho rồi. Tôi lụi nó một dao vào bụng, nếu nó không chết, ắt tôi chết.

Năm Xích Long muốn nhảy dựng lên:

– Chị đâm nó?

Ba Duyên gắt:

– Bộ anh tưởng thấy bóng anh vô nó bỏ chạy đấy hả? Tôi không đâm nó, nó làm thịt anh rồi.

– Trời!

– Sợ hả? Nếu anh sợ, tôi không giữ anh lại đâu.

Năm Xích Long lại bực mình:

- Nó trở lại nữa, tôi ăn thua đủ với nó chớ sợ gì. Có điều tôi không dè...

– Không dè sao?

– Không dè chị... dữ quá.

- Ờ, bị vậy phải vậy chứ tôi đâu có muốn.
- Làm sao chị đâm được nó?

Người đàn bà kể sơ qua câu chuyện. Vừa kể, nàng vừa vào phòng trong, tới bên giường, cúi xuống, lấy từ gầm giường ra con dao vấy máu. Năm Xích Long ngó nàng đăm đăm, nề phục ra mặt. Khi nàng dứt lời, ông ta cứ gật gật mãi cái đầu có những sợi tóc bạc chen lẫn. Ông thốt nói:

- Phải tính. Thế nào nó cũng về nữa.

Ba Duyên hóm hỉnh nói:

- Nói vậy chứ nó không dám đâu. Nghe tên Năm Xích Long nó đã nháy cửa sổ chạy rồi.

Bị nhạo hoài, người xà ích buồn hiu. Ba Duyên bỗng lại nhăn nhó, rồi nàng gất:

- Tôi đói quá anh Năm!

Nhớ ra, Năm Xích Long vội đứng dậy:

- Chị ăn gì để tôi đi mua?
- Gì cũng được.

Người xà ích tắt tả ra phố. Ông sốt sắng như lo cho một người thân thiết lân mẫn. Ra tới đầu ngõ, ông gặp ngay một hàng mì rong, mua một tô mang về. Riêng ông không thấy đói.

Thì giờ trôi qua, đêm đã khuya. Năm Xích Long hút hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác. Ông không biết nói gì. Ăn xong, Ba Duyên hỏi:

- Máy giờ rồi anh?
- Gần 12 giờ.
- Chết cha!

Nàng thốt kêu lên rồi mỉm cười nói tiếp:

- Đến giờ giới nghiêm rồi, làm sao anh về được?

112 | Viên Linh

- Ôi, gần đây mà. Nhưng tôi cũng chưa dám đi trong giờ giới nghiêm bao giờ. Cha...

- Thôi, anh ngủ lại đây đi.

Người xà ích ậm ừ:

- Ngủ lại hả? Sợ phiền chị không?

- Anh sợ phiền hả? Nếu sợ phiền...

Ông ta vội vàng gắt:

- Tôi sợ phiền cái gì. Sợ phiền cho chị chứ.

Người đàn bà mỉm cười:

- Sợ phiền cho tôi mà đêm hôm khuya khoắt anh còn mò lại. Tôi nói đêm nay đừng có đến. Làm gì mà nôn nóng quá vậy anh.

- Nôn nóng gì đâu?

- Lại còn chối? Thực tình tôi cũng mong anh đến. Hay là anh đi đâu qua đây rồi ghé lại?

– Đâu có. Tôi chủ tâm đến thẳng đây mà. Ở nhà buồn quá, chịu gì nổi.

– Ờ, thế những tối khác buồn tình anh đi đâu?

– Ra ngõ ngồi chơi nói chuyện tầm phào.

- Tin anh gì nổi.

– Bộ tôi xạo lắm sao mà chị tin không nổi? Nói cho chị hay nếu chị không tin được tôi thì ở đời này hết người tin rồi.

– Dóc hoài.

– Rồi chị coi.

Nói rồi Năm xà ích đứng dậy chỉ vào phòng bên cạnh:

- Chị ngủ trong này?

- Ờ.

– Có muỗi không chị?

114 | Viên Linh

– Có chớ sao không? Ở thế mới khổ cho anh. Tôi lại chỉ có một cái mừng.

– Khởi cần. Chắc gì đêm nay tôi ngủ được. Chị mệt, đi nghỉ trước đi.

– Anh cũng đi ngủ chớ thức làm gì. Anh ngủ cái giường này đi.

– Chớ còn ngủ đâu. Còn chỗ nào khác.

Ba Duyên lườm:

– Bộ anh muốn ngủ đâu? Ngủ trong này hả?

Vừa nói, nàng vừa chỉ vào phòng mình, rồi tiếp:

- Trong đó chỉ có một cái giường thôi ông. Kể ra để muỗi nó đốt anh cũng tội nghiệp, mà không lẽ có một cái mừng làm sao bây giờ.

Năm Xích Long cười hóm hỉnh:

– Thôi để muỗi nó đốt cho đáng đời.

– Anh nói gì, làm sao đáng đời?

- Đáng đời chớ sao. Ở nhà có giường mừng
mền đàn hoàng lại không chịu, mò đến đây
thì ráng chịu chớ sao?

– Anh hồi hả?

– Không có hồi. Nói vậy thôi.

– Thôi anh vô giường tôi mà ngủ đi.

Năm Xích Long ngơ ngác:

– Bộ chị cũng...

Nàng bật cười:

– Sao anh ngu quá vậy. Tôi dành cái giường
đó cho anh ngủ chớ cũng cái gì?

– Thế chị ngủ đâu?

– Tôi ngủ ngoài này.

- Coi sao được?

116 | Viên Linh

– Sao lại không coi được? Thế nào mới coi được?

Người xà ích xem giờ:

– Giới nghiêm rồi. Chị vô ngủ đi. Tôi ngủ ngoài này được rồi. Khi nào cần, chị cứ gọi tôi.

- Cần gì?

– Ấy là tôi dặn vậy. Lỡ đêm vết thương nó làm sao.

– Cái gì chớ cái đó khỏi. Nó không làm sao hết đâu.

– Khi khát nước hay đói bụng cứ gọi tôi, tôi mang vô cho.

- Cũng khỏi luôn.

- Coi, làm sao chị biết trước được. Có người hầu hạ còn không muốn nữa.

– Hầu hạ cái gì. Ai dám để anh hầu hạ? Vả lại nếu có cái gì lớn lớn mới đáng nhờ anh, việc nhỏ thì khỏi, tôi làm lấy được.

– Cái gì lớn?

- Ờ thiếu gì cái lớn. Chỉ sợ anh làm không được.

– Chị nói thử coi?

Thấy dằng dai mãi, người đàn bà gắt:

– Sao anh khờ quá vậy? Biết nói làm sao cho anh hiểu bây giờ.

– Chị muốn tôi hiểu cái gì mới được chứ?

– Trời đất ơi còn hỏi. Nói chuyện với anh tức muốn chết. Thôi tôi đi ngủ đây.

Ba Duyên chống một tay lên thành ghế mây, đứng dậy. Nàng gượng đau đi vào phòng mình. Năm Xích Long vội vã vào theo:

– Đâu, để xem tôi có phải giúp cái gì không?

Người đàn bà đứng lại giữa phòng, gạt đầu:

118 | Viên Linh

– Mặc hộ cái mũnng coi.

Nghe giọng nói, đoán biết nàng còn giận, người xà ích cười:

– Mặc thì mặc. Nói rồi ông lanh lẹ tiến lại giường. Ông rũ chiếu trải chẵn một cách thích thú hồi hộp, tuy có hơi ngượng ngùng. Ông cố làm công việc đó thật nhanh chóng. Nhảy xuống nền nhà, ông nói:

– Xong rồi đó.

Ngó quanh gian phòng, ông gật gù:

– Phòng chị đẹp quá chớ.

– Ôi đẹp gì. Tôi bỏ bê lâu ngày không thêm trang dợn gì hết. Nói cho anh hay cái gì chớ nội trợ tôi không thua ai hết.

– Người như chị... khỏi nói.

Ba Duyên ngồi xuống mép giường, cười:

– Sao anh biết?

Năm Xích Long ngấm nghĩa:

– Con mắt tôi tinh lắm. Ngó qua cái biết liền.

Nàng vẫn cười với ý nghĩ của mình:

– Anh coi tôi như coi ngựa giống vậy hả?

– Tầm bậy.

- Sao anh ngấm nghĩa tôi dữ vậy.

Người xà ích cười xòa:

– Thôi chị ngủ đi. À chị có cuốn tiểu thuyết nào không. Đọc lai rai cho đỡ buồn.

– Tiểu thuyết hả! Không biết có không nữa. Bộ anh cũng đọc sách nữa sao?

– Đọc chơi vậy mà.

Người đàn bà lại chiếc bàn nhỏ gần giường, kiểm được hai cuốn sách mỏng long cả bì. Nàng ngó, nói:

– Có cái tuồng gì đây này. Đọc đỡ.

Năm Xích Long cầm lấy hai tập sách mỏng, đi ra ngoài. Ông ngâm nga nho nhỏ một điệu Lý Ngựa Ô. Từ phòng trong người đàn bà nói vọng ra:

– Ông xà ích!

– Chị kêu tôi?

– Ờ, anh hát to lên coi.

– Thôi chị ơi. Buồn miệng hát bậy mà. Hồi nhỏ có biết chút đỉnh, giờ hát nghe nó lỗi thời quá.

Nổi hứng bất ngờ, ông nói:

- Chị biết không, hồi nhỏ chiều chiều đứng trông Núi Bà Đen tôi rầu làm sao.

- Hồi anh bao lớn?

– Trên mười tuổi.

- Trời đất ơi, mới trên mười tuổi mà đã bày đặt. Tôi há, mười ba tuổi tôi còn tắm sông chung với bọn con trai đâu có biết gì. Lại còn đua bơi nữa mới bỏ bà chớ.

- Rồi chị thắng?

- Ờ, lần nào cũng thắng hết trơn.

Năm Xích Long gay gắt:

- Bộ chị tưởng chị qua mặt được chúng sao? Chúng để chị bơi phía trước đằng ngấm cho khoái con mắt.

Ba Duyên nói to:

- Anh chỉ nghĩ tầm bậy tầm bạ. Tụi nó còn nhỏ, biết cái khỉ khô gì.

- Nói cho chị hay, cái gì tụi nó cũng biết hết chứ đừng nói cái khỉ gì. Cái khỉ gì nó càng biết tới nơi nữa, nói cho chị hay.

- Bộ anh cũng vậy sao?

122 | Viên Linh

Tiếng người đàn ông cười khà khà. Ba Duyên gất:

– Anh cười cái gì mà coi bộ khoái dữ?

– Chị hỏi cái gì mà kỳ quá vậy?

– Chớ không phải sao? Trên mười tuổi mà đã quỉ quái. Lớn lên chắc là anh tác tộ lắm. Coi cái mã anh tôi nghi ngay.

Năm Xích Long ngừng cười:

– Cái mã tôi làm sao?

– Ngựa chớ còn làm sao nữa. Uống tí rượu vào cái làm bộ say đụng chạm lung tung hết. Hèn chi mới rủ con gái nhà người ta bỏ nhà ra đi. Anh coi chừng đó, anh Năm.

– Coi chừng gì?

– Coi chừng con gái anh lãnh đủ. À con nhỏ tên gì?

- Tên Cúc.

Người xà ích im lặng bất ngờ. Hình ảnh cô con gái hiện ra làm ông lo âu. Ban tối ông đã nghe thím Bảy nói quá nhiều về nó.

- Cha ăn mặn con khát nước nghe tía nội.

- Chị đừng nói oan tôi, chị Ba.

- Oan thiệt không? Mà con gái anh coi được không?

- Nó xinh lắm. Có điều nó ma lạnh quá.

- Con giống cha còn mong gì nữa.

- Nó mới gây với tôi hồi tối. Nó biểu có lấy vợ mới phải cho nó biết trước.

- Con quý.

- Ờ nó vậy đó. Ai thì sợ nó mà tôi biết nếu chị gặp nó...

- Ê ê, tôi gặp nó làm gì chứ?

- Chị không gặp nó, nó cũng gặp chị.

– Sao vậy?

– Thì nó nói đó.

– Nó nói làm sao?

Người xà ích có hơi lúng túng. Người đàn bà hỏi lại:

– Nó nói cái gì, anh Năm?

Năm Xích Long quệt que diêm một cái mạnh, đầu thuốc nổ xẹt một tiếng. Ông lấy can đảm thản nhiên nói:

– Thì nó nói với tôi có lấy vợ nữa là phải cho nó biết trước!

Ba Duyên cười nho nhỏ ở trong phòng, tiếng cười nổi lên rồi im dần song Năm Xích Long tin rằng nàng đang còn cười thầm. Ông lấy giọng cự nự nói:

- Chuyện quan hệ thể mà cười được. Bộ chị giấu tôi sao chứ.

Giọng người đàn bà kéo dài ra:

- Ai giấu anh làm gì. Có điều anh nôn nóng quá anh Năm.

- Rồi được không?

- Anh đi hỏi vợ cái kiểu đó hả?

- Chớ hỏi làm sao? Cái kiểu này chị muốn tôi bung đồ xanh đỏ diều hành qua mặt thiên hạ nữa đây.

Người đàn bà vẫn tiếp tục trong ý nghĩ của nàng:

- Mới hồi tối, giờ đến liền. Anh làm thế coi chừng hơi vội, anh Năm.

- Ờ rồi có được không. Muốn là làm liền, không thì thôi. Không lẽ còn phải đầu bóng láng đi qua đi lại trước cổng cho chị hé cửa nhìn ra nữa.

- Thằng cha này nóng quá mà.

126 | Viên Linh

– Khuya rồi chớ còn gì nữa.

Tiếng người đàn bà kêu:

– Trời đất, bộ anh muốn liền đêm nay?

- Ờ, có được không? Trước sau gì...

– Anh liều cố mạng rồi.

– Cái gì mà liều?

– Anh hỏi tới hoài. Hỏi tới hoài à.

- Liều mà được thì không nói làm gì, không được thì mai tôi khỏi gặp chị làm gì nữa. Chị có đi chợ, đi một mình.

– Ôi thiếu gì người muốn rước tôi. Người ta còn dậy sớm hơn anh nữa. Cứ chờ xe anh có bữa tôi lỡ phiên chợ. Anh có một thân một mình, làm gì mà sáng bảnh mắt ra mới lóc cóc đánh xe tới.

– Có ai đánh thức đâu.

– Thế ai đánh thức tôi?

Người xà ích cười:

– Bởi.

Giọng người đàn bà hóm hỉnh:

– Bởi cái gì hả?

– Thì từ nay tôi sẽ dậy sớm. Có người đánh thức rồi.

Có tiếng động lịch kịch ở phòng trong. Ba Duyên đang làm gì đó. Nàng nói:

– Nghe sướng không. Ai đánh thức ông mà có rồi? Anh cứ làm như tôi đã bằng lòng không bằng.

- Chi Ba.

Năm Xích Long đổi giọng:

– Chị làm gì đó. Tôi đã biểu có cần gì gọi tôi mà.

– Không sao.

– Chị trả lời tôi đi, chuyện này để lâu không được.

– Sợ hư hết hả?

- Chớ sao. Bọn nó phàm tục lắm chứ không như tôi đâu.

- Xí.

– Tôi nói thiệt đó. Vậy mà nói hết nước bọt chị lại cho là chuyện nói chơi. Nếu chị nghĩ vậy, tôi đi liền bây giờ.

– Anh dám ra đường giờ này hả. Giới nghiêm đó.

– Ôi chị khỏi lo cho tôi. Tôi đi liền một khi...

Năm Xích Long xô ghế đứng dậy, có vẻ tức khí. Không thấy người đàn bà động tĩnh, ông ta cay đắng nói tiếp:

- Ngày mai tôi cũng khỏi có đánh xe trên con đường này nữa.

– Tính bỏ nghề sao?

– Việc gì mà bỏ. Chạy đường khác coi bộ sướng hơn, bảy tám giờ dậy cũng còn sớm. Bị có chị, sáng tinh mơ đã phải lóc cóc dắt xe ra.

– Ờ, chọn con mẹ nào biếng nhác mà cặp. Cặp với tôi khổ lắm anh ơi. Mai kia một nợ sẵn có ngựa đó anh rông đi rồi phiền lắm.

– Chị Ba, chị nghĩ tôi là cái gì chứ?

– Ấy là tôi nói trước như vậy.

– Chị nói thế tôi buồn lắm đó nghe. Tôi bảo đảm với chị là không bao giờ có chuyện đó hết. Tôi muốn tính chuyện lâu dài, ăn đời ở kiếp với nhau chứ không có cái vụ qua đường hôm nay, ngày mai ngoảnh mặt ngó lơ. Té ra chị sợ như vậy.

– Chớ sao. Đàn ông mà! Cứ khơi khơi tin họ nói chỉ có nước ôm một bụng.

- Trời đất nói sao nghe tức quá!

130 | Viên Linh

- Chớ anh làm gì mà nóng quá vậy. Muốn tính ngay thì kẹt tôi quá.

- Kẹt?

- Lỡ anh khi tôi sao? Không lẽ tôi ừ ngay?

Năm Xích Long mừng rỡ nói:

- Khỏi lo cái đó, chị Ba. Tôi thiết tha cởi mở tấm lòng với chị mà. Trời đất, thế mà cứ ầm ừ mãi không nói cho người ta mừng.

Ba Duyên gắt:

- Quý.

Người xà ích chỉ cười hề hề, tiếng cười nhỏ dần. Rồi hai người im lặng hồi lâu. Bỗng ông ta nghe nàng gọi:

- Anh Năm.

- Tôi nghe.

- Vô mắc lại cái mừng đi!

- Ủa, mắc rồi mà?
- Thì người ta biểu mắc lại.
- Sao vậy?
- Không có sao hết!

Năm Xích Long có vẻ ngạc nhiên. Ông ta duỗi tay trên thành ghế, làm như muốn sửa lại dáng ngồi. Song không phải. Ông từ từ đứng dậy, dáng điệu chần chừ, lưỡng lự. Tiếng người đàn bà gặt gong:

- Không vô há?
- Thì vô.

Nói thế ông vẫn chưa bước đi. Ông ngó qua khung cửa sổ, nhờ ánh đèn hắt ra, mấy đóa hồng lộng lẫy trong đêm. Dường như có một cơn gió nhỏ ở đâu về làm rung động mấy cành cây éo lả. Năm Xích Long nhớ đến mấy ngón tay mềm mại trắng muốt vuốt ve dưới cọng cây. Ông ngẩng đầu nhìn vào phòng ngủ. Ngọn đèn nhỏ trong đó tắt từ lúc nào. Lòng

132 | Viên Linh

ngực phồng căng, ông nén thở ra nhè nhẹ, cất bước.

Tới giữa cửa phòng. Năm Xích Long dừng lại. Thành linh người đàn bà lại nói:

– Anh cầm cái gì trong tay vậy?

Người đàn ông lúng túng ngó xuống:

– À cuốn sách.

– Đem sách vô đây chi vậy?

Ông ta chưa biết phải bỏ cuốn sách nơi đâu đã nghe nàng nói tiếp:

– Muốn đọc sách ở ngoài đó mà đọc.

– Thôi khỏi.

Ông dợm bước quay ra định đặt cuốn sách xuống bàn.

- Trời ơi liệng đại nó đi mà. Vô đây hộ chút coi.

– Đèn tắt hồi nào vậy?

– Tôi tắt ban nãy. Chong đèn làm sao ngủ được. Lại đây anh Năm.

Năm Xích Long vẫn lơ ngơ ở cửa phòng nghe nàng nói thế vội xăm xăm đi vào:

- Nè!

Trong bóng tối, ông không thấy gì hết. vội hỏi:

- Chi vậy?

– Nè đưa tay đây.

Ông ta ngơ ngác xòe một bàn tay ra. Bàn tay mềm mại của nàng đụng tới. Ông vội nắm tay lại.

– Trời đất anh cầm lấy sợi dây mừng chớ nắm tay tôi chi vậy?

Năm Xích Long bực ngang:

134 | Viên Linh

– Chị sao rắc rối quá. Tôi tưởng...

– Tưởng? Anh tưởng cái gì vậy? Ông ta sẵn tới trong bóng tối:

- Còn tưởng cái gì nữa?

- Ui cha!

– Ai biểu tắt đèn đi. Đau hả?

– Còn hỏi. Đụng vô vết thương đau muốn chết.

Người đàn ông cười nhỏ:

– Thôi đèn.

– Hồng thềm.

- Làm bộ hoài.

- Ui cha! Ui cha!

Năm Xích Long luống cuống:

- Bật đèn lên nghe?
- Không.
- Thì... bỏ cánh tay đi đâu chớ.
- Tay người ta mà biểu bỏ đi đâu?
- Đưa đây.
- Đưa anh?
- Ờ, đưa đây cất giùm.
- Cất ở đâu đây.
- Có chỗ cất thì thôi chớ.

Tiếng người đàn bà cười khúc khích:

- Già dê!

Năm Xích Long có vẻ hài lòng. Ông ta cười hả hê trong bóng tối. Người đàn bà bỗng gây sự:

136 | Viên Linh

– Sao, mai tính chạy đường khác hả?

- Chớ không còn mặt mũi nào ngó người đẹp?

– Giờ còn tính chạy đi đâu nữa không?

– Xích vô chút đi đã. Thôi chạy đường cũ coi bộ được hơn.

– Hứ. Anh lớn rồi còn làm trò hờn mát. Ngựa quen đường cũ chớ chạy đi đâu?

Năm Xích Long đồng ý:

- Ờ. Chạy đi đâu cho khỏi!

– Lớn lối hoài. Ui cha! Ui cha!

– Một tí mà la.

– Một tí chỗ nào chớ một tí vào vết thương người ta, đau thấy mồ.

Chỉ thấy Năm Xích Long cười khì khì. Sau đó, cả hai im lặng. Trong đêm khuya, một điệu

nhạc tử tể vọng ra từ một chiếc máy phát thanh bên hàng xóm. Điệu nhạc thánh thót, ai oán, êm đềm.

Năm Xích Long nghe điệu nhạc ấy thấy lòng xao xuyến một cách kỳ lạ. Ông ra đóng nốt cửa sổ, chặn những thanh âm vô tình bay đến. Tiếng Ba Duyên ngạc nhiên:

- Anh đi đâu đó Năm?

- Anh ra đóng cửa sổ lại.

- Vô ngay nghe?

- Ừ.

Tiếng cửa đóng lách cách, sau đó là tiếng chân chập choạng của người đàn ông lần mò trong bóng tối.

Năm Xích Long giơ hai tay ra phía trước quờ quạng, lần trở lại giường. Ông lắng nghe hơi thở của người đàn bà, định hướng mà tìm đến.

138 | Viên Linh

Tuy không thấy Ba Duyên nhưng Năm Xích Long biết chắc nàng đang ở chỗ nào. Ông nghe mùi hoa hương nồng nàn thoảng quẩn quanh người. Mùi hương bay quanh khuôn mặt ông, bay gần môi ông, bay trong miệng ông.

3.

Người lính biệt-kích tung tăng nhảy xuống phố. Sau bốn tháng trời len lỏi giữa rừng rậm núi hoang, hôm nay anh mới được dịp trở lại Sài Gòn. Với một chiếc túi vải, anh đi nghênh ngang giữa đường phố, ngực ưỡn ra để yêu Sài Gòn, mắt mở lớn để yêu những cánh tay trần con gái, những cặp đùi đàn bà, những môi hồng thơm ngon, những cổ trắng mịn mơn, tóc bay lông lộng, đương chìm quyến rũ nắm giữ ngòm ngoàm. Anh thèm khát sấn vào đám đông, muốn được họ nhìn thấy mình.

Sau một lát đi trên hè phố, người biệt kích bỗng thần thờ giữa mặt đường. Anh nghĩ đến người vợ trẻ ở nhà. Một chút buồn bã cay đắng chảy trong cổ họng, anh nuốt nước bọt, chầm

một điều thuốc lá. Điều thuốc dài ngậm trề trên môi, anh nôn nao khắc khoải. Những ngày đi chiến đấu, anh vẫn nghĩ đến nàng. Và anh còn nghĩ nếu một hôm nào đó trở về, thấy nàng đã yêu một người khác, anh sẽ niềm nở chào hỏi người đó, và ra đi lần nữa. Vấy một chiếc xích lô máy, người biệt kích đang trên đường trở về nhà. Lúc ấy vào khoảng mười giờ sáng. Anh không hy vọng Cúc ở nhà vào giờ này.

Chiếc xích lô máy chạy lồng cồng trên quãng đường đầy ổ gà. Lâu lâu nó lại phải tạt vào lề đường để tránh một chiếc xe nhà binh; hay chạy ra giữa đường để vượt qua một chiếc xe ngựa. Mỗi lần xe vượt qua bên mặt một chiếc xe ngựa, người lính lại ngoái cổ để tìm Năm Xích Long. Xe chạy suốt đường mà anh ta cũng không thấy ông bố vợ.

Tới ngã tư Bảy Hiền, chiếc xích lô máy quẹo trái, ngừng lại trước rừng cao su, ngay con ngõ đất đỏ.

– Nhiều?

- Trăm rưởi.

Người lính hất hàm:

- Đ.m, tiền lèo hả? Đó, trăm rưởi.

Anh ta ném vào lòng xe tờ giấy năm chục và tờ giấy hai chục, sau đó khoác cái túi vải lằm lũi rẽ vào con ngõ nhà mình.

- Trời ơi, Tấn hả?

- Dạ, thím Bảy.

- Sao kỳ này mày đi lâu quá vậy?

- Dạ đi chiến dịch mà thím.

Người bán quán chỉ một chiếc bàn:

- Uống gì đi mày, tao đãi.

- Dạ, cảm ơn thím, để tôi ghé nhà đã.

Người đàn bà có vẻ thắc thỏm:

142 | Viên Linh

– Vô đây mà mày. Vô đây kể tao nghe chuyện đánh giặc. Chuyển này mày đi tới đâu?

– Tưởng chết thím ơi. Kỳ này ra tới Nghệ An lận.

– Nghệ An?

– Dạ, nó làm làm sao không biết, tôi đâu có biết nói tiếng Nghệ An mà nó thả cả bọn xuống đó chớ.

– Chết cha không!

– Cũng may trót lọt hết. Tội tôi phá tan cái đài ra-đa ở đó, không thằng nào việc gì hết. Có điều kỳ này đi lâu quá thím, không biết ở nhà có chuyện gì không?

Người đàn bà lại lo âu ngó vào trong ngõ. Nghĩ sao, bà gầy:

– Mày xạo hoài!

Tấn ngạc nhiên:

– Tôi xạo cái gì, thím Bảy?

– Mà y vô mặt khu Tam giác sắc U Minh u mộng gì đó chớ đi đâu xa. Xạo tạo hoài.

Anh ta gay gắt bất ngờ:

- Thím nói nghe tức quá. Tôi lính mũ xanh chớ bộ.

– Thì mũ xanh chớ tao có nói gì đâu, mà ra tận ngoài đó thiệt hả?

- Tôi đâu có giỡn thím. Kỳ này vào hang cộp thiệt mà.

– Có gì lạ không mà?

Anh ta xem giờ, nói:

– Để lát tôi kể cho thím nghe. Tôi về nhà cái đã.

Người đàn bà bán quán lén ngó vào trong ngõ, nói bừa:

144 | Viên Linh

– Có ai ở nhà đâu. Ông già vợ mày giờ này còn chạy xe ngoài đường. Con Cúc vợ mày nó... mới chạy đâu.

Tấn hỏi:

– Nó đi đâu thím?

– Nó đi đâu làm sao tao biết được. Ờ nó chắc nó ra chợ.

- Chợ gì muện quá vậy?

– Thì nhà có hai bố con đi sớm làm gì mày? Uống la-de nghe mày, Tấn.

Anh ta gật đầu:

– Cho chai ba ba, thím.

Thím Bảy mang chai nhỏ và một cái ly bự ra bàn, khui bia. Thím rót bia vào ly, ngồi chần trước mặt Tấn, nói:

– Uống đi mày.

- Dạ.

- Mày uống la-de dữ thần lắm, rồi mấy tháng ở ngoài, chắc mày thêm nhỏ rãi?

- Ôi, có bia hộp đang hoang thiếu gì.

- Trời đất, quá vậy mày?

- Chớ sao. Lâu lâu có máy bay tiếp tế. Ngặt cái hai tháng sau không móc nổi kịp thì vùi xương ngoài đó rồi...

- Ờ Tấn, tao muốn hỏi mày cái này.

Vừa nói, người đàn bà vừa thân mật đập vào tay Tấn. Anh ta nhướng mắt sau thành ly:

- Gì đó thím?

- Sao mày đi biệt kích làm gì vậy? Con vợ mày nó còn trẻ, mày bỏ đi như thế sao được. Hay là... mày hết thương nó?

- Đâu phải.

146 | Viên Linh

– Chớ mà không nghĩ rằng nó cần mà sao? Con gái mới lấy chồng ví như mới bén lửa, mà ở nhà hú hí với nó chưa chắc nó đã hài lòng, vậy mà mà đi biệt kích bốn năm tháng trời lận. Ờ hay là...

Người lích lết chiếc mũ xanh liệng xuống mặt cái bàn thiếc:

– Gì thím?

– Hay con Cúc nó vô phước làm sao? Thím nói gì tôi không hiểu?

Thím Bảy cười tít mắt song không quên ngó vào lòng ngõ, phía nhà Năm Xích Long. Quay nhìn Tấn, thím đập tay vào tay anh ta:

– Thì cái vụ... gì đó mà.

Tấn ngơ ngác:

- Vụ gì?

– Mà ngu quá vậy, Tấn. Tao nghe nói mấy

thằng cha lấy phải con vợ vô phước, bị không có... tìm hiểu trước đó mà, thường thường khổ vì vậy.

Tấn cau có:

– Thím nói gì tôi không hiểu.

Người đàn bà la:

– Màm thiệt. Đàn ông con trai gì mà chậm hiểu quá vậy. Không lẽ tao phải nói trắng ra.

– Thì thím cứ nói đi chứ, sao loanh quanh quá vậy?

Thím Bảy nói nhỏ:

– Bị tao thấy màm mới lấy vợ mà bỏ đi mất biệt tao nghĩ chắc màm cũng ở trường hợp đó, chứ tao biết gì đâu. Mấy thằng cha lấy phải con vợ, nghèo chết thôi đó màm, thường bỏ đi tuốt luốt.

- Sao lại nghèo chết thôi?

148 | Viên Linh

- Trời đất quỷ thần ơi. Mà ngu quá vậy Tấn. Bộ mà không biết gì thiệt sao? Tao tưởng con trai cỡ mà, đi chơi bời phải biết chứ? Bọn con gái bị chồng chê vì cái vụ... nhạt nhẽo trơ trụi đó mà, đi làm điểm nhiều lắm.

Tấn cười hình hích:

- Thím kỳ quá trời.

- Bị mà ngu quá tao phải nói tới nơi tới chốn cho mà hiểu. Rồi, thế con Cúc có bị vậy không mà?

Anh ta vẫn còn cười:

- Thím kỳ quá.

Người đàn bà cự nự:

- Chớ sao mới lấy nó mà mà nỡ bỏ đi một nước vậy? Mà biết không nhiều khi tối tối nó ra ngồi đây than thở với tao, nó coi như mà chết rồi vậy. Nó biểu chồng con gì mà chỉ khi nào mà về nó mới dám tin mà còn sống.

- Biết làm sao thím.

- Thì mày đăng lính Dù, lính Biệt-động quân không được quá rồi sao. Nó con gái đang thì, mày bỏ nó vò võ một mình sao tiện. Tao nói cho mày hay, mày còn đi nữa coi chừng mất vợ.

Tấn gật đầu:

- Tôi biết.

- Trời đất. Mày biết? Đúng là mày hết thương nó rồi.

Anh ta uống một ngụm bia lớn, bọt dính quanh mép nói:

- Tôi thương nó vô cùng, nói dối ra đường xe cán.

- Mày nói sao tao nghe không được tí nào. Thương nó mà bỏ nó đi tuốt vô rừng vô núi vậy. Mà có phải một bữa hai bữa đâu, mày đi biệt tăm biệt tích tới ba bốn tháng lận. Phải

150 | Viên Linh

tao có thằng chồng vô trách nhiệm như vậy, tạo cặp thằng khác rồi.

Tấn cười hì hì:

– Nếu tôi có vợ như thím, có đường tôi đi luôn.

– Mồ tổ mày, Tấn.

– Ai biểu thím nói vậy.

Người đàn bà véo anh ta quèo quẹo ở cánh tay chắc nịch.

– Vợ mày xinh đẹp hấp dẫn lắm mà.

– Chớ sao. Tôi thấy ít đứa được như nó.

- Tao không hiểu mày. Mày không chê nó, mày lại biết có thể mất nó nếu đi hoài rồi mày không tìm cách giữ vợ. Cha, thằng này thất chí cái gì đây.

Người biệt kích trầm ngâm:

– Thím biết không, tôi vẫn nghĩ nếu nó muốn đi lấy thằng nào, tôi cho nó đi liền.

Thím Bảy đứng lên đá cái ghế vào dưới bàn:

– Thôi tao kệ mày. Tao cũng muốn lo cho mày mà mày cứ đá hoài ra, thầy kệ mày.

Tấn vợ cái mũ trên bàn, đội lên đầu, đứng lên:

– Tôi vô nhà nghe thím.

– Mày muốn đi đâu mày đi.

Anh ta khoác cái túi vải ra khỏi quán, thủng thủng đi vào ngõ. Thím Bảy tuy làm ra vẻ giận dữ, khi thấy anh ta đi ra, lại đi ra theo. Hai người đi cách nhau một quãng dài.

Người đàn bà không dám bỏ quán nên dừng lại ở giữa ngõ, vừa ngó vào phía nhà Năm Xích Long, vừa trông chừng quán.

Tấn về tới trước nhà, dừng lại, cánh cửa đóng kín. Anh ta nhớ thím Bảy vừa nói nhà không có ai, Cúc đi chợ chưa về. Lột mũ phủ bụi trên thềm cửa, anh ta ngồi xuống rút thuốc hút, chờ đợi.

Khói thuốc lượn quanh co, bám quanh khuôn mặt rạm nắng, gầy góc.

Thình lình Tấn nghe trong nhà có tiếng thì thầm. Nhiều tháng xa vợ, hôm nay anh ta lại được nghe tiếng Cúc. Nàng đang thì thào trong tiếng cười.

Nét mặt người biệt kích căng thẳng. Anh ta vừa nghe thêm một giọng đàn ông.

Đốm lửa đỏ cháy rực trên đầu điều thuốc, Tấn đứng dậy ngó trùng trùng qua khe hở. Trong nhà tối om, anh ta không nhìn thấy gì hết. Phía góc nhà, nơi kê chiếc giường, bóng tối dày đặc hơn.

Cúc thốt cười lớn hơn, song nàng cố kìm lại. Dường như tiếng cười của nàng là một nhánh

hoa hồng đang cào đi cào lại trên khuôn mặt Tấn. Mặt mũi nóng bừng khói thuốc vật vờ bám phủ, anh ta không nhìn thấy rõ cảnh vật nữa. Ném chiếc túi vải xuống trước cửa, đưa tay vuốt mặt, rồi không biết làm gì nữa, bàn tay anh ta chống mặt sườn, khuynh khuynh.

– Tấn! Tấn!

Tiếng thím Bảy thất thanh ở giữa ngõ:

– Tấn mày ra tao biểu!

Vừa nói, thím vừa tắt tả chạy vào. Ôm ngang lưng Tấn, thím kéo anh ta trở ra:

- Tao lạy mày. Nghe tao.

Mặt mũi vẫn lạnh khô, người biệt kích im lặng. Tuy thế anh ta cũng bước theo sức kéo của người đàn bà.

– Tao lạy mày, Tấn đưa lựu đạn đây!

Thấy mày khuynh khuynh cái tay tao sợ muốn chết! Lẽ ra chuyện của mày tao không

xía vô, mà làm gì nó thì làm nhưng đưa lựu đạn đây!

Anh ta lắc đầu, không nói. Điều thuốc vẫn cháy nghi ngút trên môi.

Thím Bảy sau khi kéo được Tấn, lùi lại phía sau để đẩy anh ta. Thím móc tay vào thắt lưng Tấn, nắm thật chặt. Vừa nắm vừa đẩy đi. Vào tới quán, thím lại đẩy anh ngồi xuống ghế:

– Đưa lựu đạn tao, Tấn.

Anh ta lắc đầu nữa. Người đàn bà sẵn tới nhưng bỗng đứng dừng lại. Mắt Tấn đỏ hoe, và hai giọt lệ rơi xuống.

– Mà khóc hả?

Rồi thấy câu hỏi của mình là thừa, người đàn bà mò vào bụng anh ta:

– Ờ thôi, mà thương nó là phải. Ủa tao tưởng mà mang lựu đạn đầy mình chứ. Té ra không có trái nào.

Rút tay ra, thím Bảy nói:

– Sao mày khóc, Tấn.

Anh ta vẫn ngồi im, hai dòng lệ chảy dài mà không buồn lau. Thím Bảy lấy ra một chai bia nữa, khui bia rót vào ly, đẩy tới trước mặt người thanh niên:

– Uống đi mày. Tao phục mày lắm đó.

Ngồi xuống trước mặt anh ta, thím nói tiếp:

- Tao phục mày, Tấn. Đàn ông phải rộng lượng như vậy, chớ xông vào đâm đá nó rồi tùm lum lên thì tầm thường lắm mày. Vả lại, hai thằng đánh lộn nhau vì một đứa con gái, sao tao coi không mấy được. Mày xử như vậy đẹp lắm.

Tấn lau nước mắt, uống một ngụm bia dài. Anh ta mời điếu thuốc nữa rồi đứng lên.

– Đi đâu đó mày.

– Thím đừng lo.

- Anh ta trở vào ngõ, lần này đi xăm xăm, vội vã. Người đàn bà hốt hoảng chạy theo song không nói gì thêm.

Tới trước nhà mình, Tấn gõ cửa.

Trong nhà im ắng như không có người. Sợ cô gái đóng kịch thêm phiền, thím Bảy lên tiếng gọi:

– Cúc, tao đây mày.

– Gì đó thím?

– Mở cửa tao nói cái này.

Giọng cô gái cau có:

– Để lát nữa đi.

– Không, mở cửa cho tao, Cúc. Có chuyện cần lắm.

Cô gái lau nhàu trong miệng nhưng sửa soạn đi ra.

Bên ngoài, Tấn nghe tiếng dép cao su lép xẹp trên nền đất. Rồi tiếng then gỗ va chạm lách cách.

Cánh cửa hé mở, Cúc lộ mặt ra; khuôn mặt trắng hồng trong một khoảng tối.

Thình lình, nàng đóng sập cửa lại. Nàng vừa trông thấy Tấn.

Tấn nổi nóng bất ngờ, co chân đạp một cái thật lực trên phiến cửa. Cánh cửa bật tung dội vào trán Cúc khiến nàng lão đảo ngã ngồi xuống nền nhà.

Tấn xông vào.

Trên giường, trong góc nhà, người ca sĩ ngồi choàng dậy vợ vội lấy cái áo khoác lên người. Y ngó sững người Biệt-kích trong khi xỏ chân vào đôi giày xếp ngay ngắn dưới gầm giường.

Tấn chỉ y nói:

– Đi vớ vô.

Thím Bảy đứng sau lưng Tấn từ bao giờ. Thấy Tấn nói vậy, thím đơn đả tiến lên mấy bước:

– Chú cứ ăn vận vô. Chồng nó là người đàn ông hoàng lắm.

Tấn bảo vợ:

- Em ngồi đi. Vừa nói, anh ta vừa chỉ xuống ghế và ngồi xuống trước.

Cúc bẽn lẽn ngồi xuống theo, lấm lét nhìn hai người.

Đợi người ca sĩ buộc xong dây giày, Tấn nói:

– Ra đây anh.

Anh ta hỏi vợ:

– Anh đó tên gì?

- Dạ, Cường.

- Làm gì?

- Dạ cũng đi lính. Anh ấy làm ca sĩ nữa.

- A vậy. Anh ấy biết em có chồng không?

Cúc lo lắng nhìn thím Bảy. Người đàn bà đứng sau lưng Tấn không lộ một vẻ nào. Cuối cùng Cúc gật đầu:

- Dạ có.

- Tại sao biết?

Người ca sĩ tới ngồi xuống ghế vẻ mặt bình tĩnh trở lại phần nào. Tấn đưa thuốc lá mời y:

- Hút anh.

- Dạ, cảm ơn.

Y rút một điếu.

- Tôi là chồng của Cúc. Anh rõ chứ?

160 | Viên Linh

– Dạ bây giờ tôi mới được rõ.

Tấn trừng mắt nhìn vợ:

– Sao em biểu anh này biết rồi?

Cúc hoảng hốt:

– Anh Cường, anh phải nói thiệt tất cả những gì tôi đã nói với anh. Anh phải nói là anh biết tôi có chồng rồi.

Người ca sĩ ngượng ngập loay hoay với điều thuốc. Tấn hỏi tới:

– Sao, anh biết không?

Y đánh liều gật đầu:

– Dạ biết.

- Anh yêu vợ tôi không?

– Dạ yêu.

– Anh có tính lấy Cúc không?

- Dạ tôi... còn đang tính.

Tấn gay gắt:

- Mới còn đang tính? Vậy mà anh ngủ với người ta rồi?

Người ca sĩ ngó vào bộ quân phục của Tấn, chậm rãi nói:

- Cái chuyện đó chắc anh cũng biết là... khó nói. Tụi tôi yêu nhau, không tiếc gì thân mình hết.

Thím Bảy đá vào:

- Trời đất, chú có gì hư hại đâu mà tiếc. Nó là đàn bà con gái nó lãnh đủ.

Y ngó người đàn bà bằng cặp mắt khắc nghiệt, phản đối sự tham dự của người ngoại cuộc. Tấn gật đầu:

- Thím Bảy nói thế không phải sao? Hay là anh tính chuyện qua đường?

– Không phải đâu anh. Tôi cũng muốn tính xa hơn, song bị mới tìm hiểu nhau, nên chưa ..

Người đàn bà trẻ môi:

– Tìm hiểu khôn tổ mẹ.

– Rồi - Tấn ngắt - Cứ cho là anh thành thật đi. Bây giờ tôi hỏi anh nếu tôi bằng lòng cho Cúc lấy anh, anh tính sao?

Người ca sĩ sửng sốt ngó nhanh vào mặt Tấn. Cặp mắt anh ta vấp phải một mặt đá phẳng lì, lạnh lẽo, không lộ tỏ một điều gì. Nhìn sang Cúc y thấy nàng thất sắc hẳn đi. Khuôn mặt trắng nõn nổi lên những đường xanh vô hình không nhận rõ.

Tấn nhắc, điệu bộ nóng nảy:

– Thế nào, anh vẫn còn tính? Anh nói không có chuyện qua đường, giờ tôi bằng lòng gả vợ cho anh, anh lại tính. Vậy anh muốn gì, hả?

Giọng anh ta chắc nịch, quyết liệt. Người ca sĩ bồn chồn ngó Cúc.

Tấn gạt đi:

– Không có ngó tới ngó lui cái mẹ gì hết. Tôi muốn biết thái độ của anh. Nếu anh tính chuyện chơi rồi dợt, tôi cho phép anh đi! Đi ngay bây giờ!

Người ca sĩ lừng khùng trên ghế. Thành linh Cúc la lớn:

– Anh Tấn! Anh Tấn!

Mọi người giật mình ngó quanh. Vừa la, Cúc vừa nhào đến bên ghế chông:

– Anh Tấn, anh tha lỗi cho em, em sẽ không làm thế nữa!

Tấn gạt vợ ra:

– Đừng có khóc. Anh cho em đi với anh này.

– Trời ơi!

– Đừng có la! Anh nói thật đó. Nếu hai

164 | Viên Linh

người thương nhau, anh cho em đi. Nhưng bây giờ không nói chuyện đó.

Quay sang Cường, Tấn nói:

- Được rồi, tối nay anh trở lại đây. Tôi cho anh suy nghĩ đến tối. Bằng lòng hay không anh cũng phải trở lại.

- Vâng.

- Anh nhớ là bằng lòng hay không anh phải trở lại. Anh ở đâu tôi cũng kiếm ra hết. Thôi anh đi đi.

Y đứng dậy gật đầu chào Tấn. Trước khi bước qua cửa, y tần ngần ngó Cúc như muốn nói với nàng vài lời. Tấn phẩy tay:

- Muốn nói gì tối lại.

Khi bóng người ca sĩ khuất ngoài cửa, Tấn mới để ý đến mấy đứa trẻ lom lom ngó vào nhà mình. Anh ta quát:

- Tụi bây đi chỗ khác chơi.

Một đứa bạo gan cười nhe răng:

- Sao chú không đánh thấy mẹ thằng đó đi chứ?

Tấn lờm:

- Tao đánh mày luôn giờ.

Bọn nhỏ xầm xì kéo nhau đi. Tấn bảo thím Bầy:

- Tôi đói rồi thím, ngoài quán có gì ăn không?

- Có hủ tíu mì...

- Thím để phần tôi vài tô, lát tôi ra.

Biết là Tấn đuổi mình, người đàn bà đi ra. Tấn ra đóng chặt cửa lại. Khi quay vào anh ta thấy vợ đã ngồi ngay ngắn trên ghế.

Mỗi một điều thuốc, Tấn hỏi:

– Ba đâu?

– Ba chạy xe, trưa không về. Tối hôm qua ông cũng không về. Sáng mới về lấy xe.

– Ông đi đâu?

– Em không biết. Chiều qua ông về nhà thay đồ rồi đi đâu luôn suốt đêm. Sáng nay trưa lăc ông mới về đánh xe đi. Em hỏi ông chỉ cười. Anh...

Người biệt kích tỉnh bơ:

– Hả?

Nàng oà khóc bất ngờ:

– Em xin anh tha lỗi cho em.

Anh ta lăc đầu:

– Lỗi ở anh. Thím Bảy nói đúng, anh đi biệt tăm biệt tích, ở nhà em hư là chuyện thường. Em biết không, anh vẫn nghĩ rằng nếu chẳng may khi về thấy em đã cặp với người nào khác,

anh sẽ không đánh đập hay phỉ nhổ em. Không. Anh thương em lắm Cúc. Anh thương em lắm.

Tấn cúi xuống cho khói thuốc bốc phủ khuôn mặt mình, giấu kín hai giọt lệ.

Cúc khóc nức nở, nhồm tới ôm lấy vai chồng:

- Anh ơi, đừng bỏ em tội nghiệp.

Tấn lắc đầu:

- Anh thương em lắm Cúc. Anh không muốn em đi đâu hết. Nhưng em muốn đi, anh sẽ để em đi.

- Không, em không đi đâu hết anh à.

- Em còn trẻ, em phải chọn lựa làm sao sống cho hạnh phúc chứ?

- Sống với anh, em hạnh phúc lắm nếu như...

Nàng ngập ngừng, Tấn giục:

168 | Viên Linh

– Nếu như làm sao, em?

– Nếu như anh đừng bỏ em đi lâu quá!

Anh ta cười héo hắt:

– Anh Biệt-kích mà em.

– Anh đi lính khác đi không được sao. Có gì lại cứ đi Biệt-kích?

– Anh cũng không hiểu. Ở hoài một chỗ anh không chịu nổi.

Thấy nàng vẫn ôm vai mình, Tấn đẩy vợ ra:

– Ngồi xuống ghế di em, mình nói chuyện đàn ông.

– Đôi mắt nàng còn hoen lệ, dăm dăm ngó chồng. Anh ta mời một điều thuốc nữa, nói:

– Em à, em nên suy ngẫm kỹ lời anh nói. Anh nói rất thiệt lòng. Nếu em thương cái anh Cường gì đó, em nên đi theo anh ta.

Cúc la lên:

– Em xin anh đừng nói nữa mà. Em không đi theo ai nữa hết. Em có tội anh muốn xử sao em cũng xin chịu, nhưng đừng đuổi em đi. Em nói thiệt với anh em không dám tin anh ta lắm.

– Không tin?

– Dạ. Bị em mới gặp.

– Mới là bao lâu?

– Dạ mới có hai tuần gì đó. Hôm đó anh ta đi với đoàn văn nghệ tới xóm mình trình diễn giúp vui.

– Em biết nhà anh ta không?

– Dạ chưa.

Tấn lắc đầu:

– Dù sao, anh vẫn để em chọn lựa. Em nên suy nghĩ cho chín chắn.

Cúc bực bội gây:

– Em đã biểu thôi mà anh cứ nói hoài? Bộ muốn em đi lắm hả? Ờ phải, chắc là anh chán em rồi.

– Cúc.

- Anh cứ nói thiệt ra đi. Nếu anh muốn bỏ vợ, anh cứ nói một tiếng cho em biết. Chớ anh cứ làm như thương em lắm mà bụng thì muốn bỏ em, em chịu sao nổi. Hèn chi...

Tấn tức giận:

– Hèn chi sao?

– Hèn chi anh bỏ đi hoài. Anh cố tình mà. Chớ đời ai mới cưới vợ mà bỏ lây bỏ lắt như anh. Lỡ em đau nằm liệt giường rồi ai lo? Thôi, em hiểu anh rồi.

Người biệt kích sững sờ:

– Đừng có nói tầm bậy.

Cúc vẫn nói tới:

- Anh muốn em đi với anh Cường hả?

Lần này Tấn làm thính.

- Anh nói rồi mà, giờ sợ gì mà không nói.

- Không phải anh sợ. Thiệt tình anh không lo cho em được mà anh lại muốn cho em được sung sướng.

- Không sao, anh cứ đi luôn cũng được nữa, miễn là cuối tháng gửi tiền về!

Tấn bạt tai vợ một cái bốp. Nàng khóc toáng lên:

- Anh giết em luôn đi. Có lựu đạn thả ra đi!

- La hả ?

- Ừ la đó, bốp hàu bốp cổ tôi chết đi! Thả lựu đạn đi.

172 | Viên Linh

Tấn ngồi dán lưng vào ghế không có phản ứng. Cúc ôm mặt khóc nức nở rồi bỗng dấm thình thình xuống mặt bàn. Vừa dấm vừa kêu trời inh ỏi.

Từ ngoài ngõ thím Bảy tất tả chạy vào. Thím đứng ngó qua khe hở rồi nghĩ sao lại bỏ đi, lầm bầm trong miệng:

– Con này nó tính làm bà trời đây!

Tấn biết sự hiện diện thoáng qua của người đàn bà song không lên tiếng. Khi thấy thím bỏ đi, anh ta rầy vợ:

– Em tính làm tùm lum lên hay sao đây?

– Em sẽ đi luôn mà, em bỏ cái xứ này em đi, còn sợ xấu mặt với ai nữa. Được rồi, anh đuổi thì em đi.

Tấn giật mình:

– Em đi ngay giờ?

– Ờ, đi liền.

Vừa nói Cúc vừa mở tủ như là tính thu xếp quần áo. Nàng làm công việc đó một cách quây quả, vội vàng, không thấy xếp cái gì vào với cái gì. Tự nhiên Tấn nổi giận khủng khiếp, anh ta bước tới nắm tóc vợ giật mạnh xuống.

- Ui da!

Tấn dẫn đầu vợ xuống giường, đập xuống cốp cốp. Nàng kinh hãi mở to mắt la hét những tiếng không rõ rệt. Người chồng nhấc tay lên nhanh thêm, đập xuống mạnh thêm, hăm hè nói:

– Màỵ la đi! Màỵ la nữa tao coi! Tao đã không thèm hành tội màỵ!

Thình lình bên ngoài có tiếng đập cửa thình thình:

– Tấn. Màỵ tính giết nó sao chứ?

Anh ta quay lại quát:

– Thím lui ra, tôi thấy lựu đạn chết hết giờ.

Người đàn bà hồi hả chạy đi song vẫn đứng xa xa ngó vào.

Tấn quay đầu lại thấy vợ nín khe mới ngừng tay. Anh ta buông tóc nàng ra, hậm hực lại ghế ngồi, sẵn sàng quay lại đánh nữa nếu nàng la hét hay gây chuyện.

Bàn tay thô bạo của Tấn xé toang một đầu bao thuốc Pall Mall, vớt bừa bãi mấy điếu còn lại xuống mặt bàn. Bật lửa, mỗi một điếu, anh ta hút nghiêng ngấu.

Cúc bồng ngồi nhồm dậy. Nàng làm bộ nhẫn nhục:

– Anh Tấn.

– Nói gì nói đi.

- Anh không muốn cho em đi, phải không?

Tấn im lặng. Nàng nói:

– Anh nói cho em biết đi chứ, sao mần thình vậy?

– Muốn đi, cứ đàng hoàng mà đi. Em thấy không, anh xử rất đàng hoàng với em mà. Nếu không sống với nhau được nữa, anh muốn mình xử đẹp chứ không phải ồn ào giận dữ như vậy.

- Không giận sao được. Anh đi mất xác về thấy em nói chuyện với trai trong nhà mà anh tỉnh khô, vậy là anh hết thương em rồi. Hết thương thì em đi.

- Vậy em muốn anh làm gì?

– Em không biết. Chẳng thà anh thả lựu đạn đi, anh giết em đi, còn đỡ khổ hơn.

Tấn nhún vai:

– Tội em chỉ có hai cách xử, hoặc là cho em mấy dao, hoặc là cho em đi theo nó luôn. Nói gì nữa?

– Tại sao anh không nói gì tới anh kia cả?

– Nói gì. Chẳng cha đó không có tội gì hết. Đàn ông thấy gái đẹp thì như vậy là thường. Anh thấy gái đẹp anh cũng tán tỉnh cặp bồ chơi vậy. Em là gái có chồng, em phải biết chứ. Còn em hư, anh cho em đi.

– Ờ, vậy mà sửa soạn đi anh lại dở trò vũ phu đánh đập đàn bà.

Tấn gắt:

– Đi thì đi đường hoàng chứ không phải quay mặt làm xấu như vậy. Anh vẫn nghĩ dù em có đi luôn, nếu mai kia có hồi tái ngộ, mình vẫn chào hỏi nhau như tình bạn chứ không phải ngó lơ chỗ khác.

– Trời ơi còn chào hỏi làm gì cho nó lồi thối. Đi là đi luôn.

– Em nói thế sao phải.

– Ờ em vậy đó. Nếu số kiếp không cho em

được sống với anh, lỡ có chạm mặt anh ngoài đường em tránh mặt liền, gặp làm chi cho thêm buồn.

Nàng ngó chồng, hỏi:

– Bây giờ anh tính sao cho em đi. Em có tội anh cứ xử rồi đuổi phứt cho rồi, còn sống với em nữa, anh phải làm sao chớ dửng dưng như vậy em không chịu nổi.

– Anh thương em lắm, Cúc.

Người vợ la lên:

– Trời ơi nói vậy hoài!

– Anh thương em lắm mà anh nghĩ anh không trốn lính được. Vào lính, anh không thể đào ngũ được. Coi nó kỳ lắm. Trước đây sống bên em, hằng đêm đang yên ả mà nghe tiếng giầy đinh ngoài ngõ là anh bồn chồn lo sợ, anh chịu không nổi cái cảnh đó. Còn bây giờ trong lính, lỡ hôm nào hòn đạn vô tình nó bắn vào đầu anh...

– Anh Tấn!

- Anh vẫn nghĩ như vậy đó em. Lỡ mai kia anh chết, chỉ em khổ. Bị vậy mà anh muốn để em mặc tình, lỡ ra có chết anh cũng không ân hận.

– Trời đất ơi anh để em mặc tình?

Tấn lắc đầu:

– Không phải anh cho phép em tác tệ luông tuồng, nhưng em cũng phải lo trước một con đường...

Nàng rầu rĩ chán nản:

– Anh kỳ đời quá anh Tấn. Em là vợ anh mà anh lại coi như một thứ gì tạm bợ qua ngày. Em khổ quá anh Tấn ơi! Trời ơi là trời!

Nàng ôm mặt khóc oang. Những giọt lệ trong suốt lăn tròn chảy sột trên đôi má hồng hào. Tấn ngó vợ, bùi ngùi. Thành linh anh ta đứng dậy ôm lấy nàng.

Cúc đẩy ra:

– Thôi anh.

Anh ta ghì chặt vợ trong đôi tay rắn chắc của mình, ngã nàng xuống giường. Tiếng khóc thốn thức trong căn nhà đóng kín.

Tấn tìm cách an ủi nàng, nâng niu nàng. Anh ta muốn yêu nàng trong những giây phút hấp hối của một đời tuổi trẻ. Quấn quít trong đau thương, sợ hãi trong xao xuyến bồn chồn. Hai vợ chồng ôm chặt lấy nhau thở chung một hơi thở nồng nàn, không nói năng một lời thủ thủ. Trước mắt Tấn, khuôn mặt vợ mờ ảo đắm lệt. Niềm sung sướng thúc hối nàng nức nở, hối hả. Song nỗi đau đón đẩy nàng vào một vũng tối chấp chới đe dọa.

– Anh?

– Hả?

– Anh thương em thiệt chứ?

180 | Viên Linh

– Anh chỉ yêu em, Cúc.

– Về đi anh.

– Thì anh về nè.

- Về luôn đi anh.

Tấn lắc đầu:

– Không được em à. Anh còn hạn lính.

– Em thật không hiểu anh. Anh nói thương em mà anh không chịu về, thương xa cách có khác gì thương hình thương bóng. Em đã chết đâu mà thương kiểu đó. Em sống với anh cả hồn lẫn xác, thương trong hồn không đủ anh à.

– Thì thương xác nè.

– Mỗi ngày người ta có ăn có uống chứ đâu phải ăn một bữa nhịn nửa năm anh.

Tấn khóc:

– Anh biết! Anh biết!

– Biết mà anh không chịu tính gì hết?

Tấn tiếp tục trong ý nghĩ của anh ta:

– Nhiều hôm trong rừng anh nhớ em muốn la trời cào đất. Anh muốn chạy ào xuống biển mà về với em. À Cúc.

– Gì anh.

- Với em anh mới nói. Những lúc nghĩ đến em anh hèn người đi, chỉ tính núp ẩn, chỉ tính làm sao sống sót được mà về.

– Anh!

– Hả?

– Em thương anh lắm.

– Ờ, anh biết.

- Tối nay nó trở lại...

Tấn thần thờ:

182 | Viên Linh

– Thôi đừng nói đến anh ta lúc này. Thiết tình anh mong anh ta đừng đến. Nhưng cũng không phải thế. Mai một anh đi, nghĩ đến em, anh sợ em khổ.

– Trời ơi cứ nói...

– Anh thề mà Cúc. Yêu em anh mới nghĩ đến cái chết. Những lúc không nghĩ đến em, không nghĩ đến tình yêu, anh sung sướng, thanh thoi. Nghĩ đến em, anh bần khoản thắc thỏm. Sao anh sợ chết mỗi lần nghĩ đến em, Cúc à...

Cúc buông rơi hai tay, ngã lỏng xuống giường:

– Em chết mất.

Bồng Tấn cười to:

– Mỗi người nghĩ đến chết một cách. Tốt hơn đừng nghĩ đến nữa em à. Hãy lo sống hôm nay đã.

– Lo làm sao anh.

Tấn nhóm dậy:

– Bây giờ anh dẫn em đi ăn cơm tiệm. Sau tụi mình đi xi-nê, đi dạo phố.

Cúc hồi hả vòng tay ôm lại chồng:

– Em có cái áo mới ngoài tiệm. Lát em đi lấy áo mặc cho xôm.

Tấn trực nhớ, móc cái túi ở dưới ống quần:

– Anh mang bộ tiền về cho em đây nè. Nhiều lắm bồ ơi.

Anh ta móc một xấp bạc năm trăm đặt lên bụng người yêu:

- Nè, cho em một nửa đó.

Cúc cầm lấy một xấp bạc, ước lượng thăm, hỏi chồng:

– Cho em có một nửa thôi.

– Ờ.

– Còn một nửa cho ai?

– Một nửa tội mình xài chung, nửa kia em cất kỹ đi, khi nào anh đi hãy lấy ra xài.

Nàng gắt lên:

– Lại đi. Sao anh cứ nói đi hoài vậy.

Tấn gật đầu:

– Ờ phải đó. Anh sẽ không nói đến cái vụ đi nữa. Em dậy sửa soạn đi.

Cúc nhét xấp bạc xuống dưới gối, mỉm cười e lệ:

– Không!

– Ủa, không đi nữa hả?

Nàng ngúng nguẩy:

– Anh không thương em.

- Thương thấy mồ.
- Thương có một tí à.
- Trời muốn thương nữa hả?
- Ờ được không?

Tấn nằm xuống, ngó lên mái nhà, rồi buồn so ngồi dậy:

- Thôi mình đi ăn đã em. Đói quá trời đất.

Cúc vùng vằng:

- Chỉ nghĩ đến đói mà không nghĩ đến thương em gì hết.

Anh ta nựng vợ:

- Xin lỗi, lát nữa thương được không.
- Không liền bây giờ hà.

Tấn nhả xuống đất:

– Đói quá mà. Bộ em không đói hả?

– Đói chứ sao không đói!

Vừa nói, nàng vừa liếc mắt lườm chồng.
Tấn rời khỏi giường:

– Sửa soạn đi em.

– Sửa soạn gì?

– Trời ơi, sửa soạn đi ăn rồi đi xi-nê. Nói rồi mà.

Nàng chỉ một móng tay vào trán chồng:

– Về rồi anh biết em.

Tấn cười:

– Ờ. Để rồi coi. Anh Biệt-kích nhảy toán chó bộ.

Cúc trề môi:

– Biệt-kích gì anh! Em đi Biệt-kích coi

chừng còn hơn anh. À có nữ biệt kích không?

– Làm gì có. Nữ Biệt-kích mà đánh ai?

– Làm tàng hoài.

Hai vợ chồng tung tăng đi lại trong căn nhà hẹp, người mặc quần áo, người chải đầu. Ít phút sau cả hai mới mở cửa đi ra. Lúc ấy Tấn mới nhớ cái túi vải ném trước cửa, vội lấy cất đi.

Cả hai dắt nhau ra ngõ. Thím Bảy trông thấy kêu:

– Vô đây tụi bây. Tao để dành mì nè.

Tấn khoát tay:

– Tụi tôi đi ăn tiệm, thím.

Người đàn bà kêu:

– Cha, sang quá vậy.

– Lâu lâu mà.

188 | Viên Linh

- Ờ, mày cũng phải cưng vợ chứ. Coi đẹp đôi dữ.

Tấn gượng cười dắt vợ ra đường. Một chiếc xích lô máy trờ tới. Tấn tính vẫy song Cúc gạt đi:

- Đừng đi cái xe đó anh. Quê lắm. Anh ta nhún vai:

- Lúc về anh đi xe đó.

Nàng cười, sửa lại lời nói:

- Đi xe đó bụi bẩn hết quần áo người ta.

Tấn vẫy một cái taxi. Hai vợ chồng leo lên:

- Lên Sài Gòn.

Chiếc xe rồ rồ chạy. Tấn quàng tay ôm vai vợ, bị nàng đẩy ra:

- Vợ chồng chớ bộ gì sao mà quàng vai sát vế dữ vậy!

– Vợ chồng không được sao?

– Kỳ.

Anh ta cười cười không nói, đưa tay ôm vai vợ nữa. Lần này Cúc để yên, nghiêng mặt cười tình.

4.

Năm Xích Long tính chạy nốt chuyến xe thứ hai, lượt về sẽ ghé lại nhà Ba Duyên ăn cơm trưa. Hôm nay người xà ích giống xe như một kẻ nhàn du. Ba Duyên nghỉ một bữa vì vết thương khiến cánh tay nàng nhức nhối khó chịu. Ông tính khi về sẽ mua cho nàng ít trái cây. Vừa cho ngựa vào bến, Tư Xên hối hả hiện ra:

– Năm, có người vừa kiếm mày.

Năm Xích Long chột dạ:

– Ai vậy?

– Coi lạ lắm. Thằng cha nói mới ở dưới tỉnh lên, biết mày chạy xe ngựa mà không biết nhà, tao chỉ nhà cho nó.

192 | Viên Linh

– Trời đất, sao dễ tin quá vậy Tư? Tao sợ có cái gì không hay, mà.

– Cái gì vậy?

Ông ta lắc đầu:

– Tao chưa rõ, mà tao sợ sợ. Bị cái vụ... Ba Duyên đó.

Tư Xênh vỗ lưng bạn:

– Coi chừng huyết lưu mẫn địa nghe Năm!

Người xà ích bắn khoăn:

– Lôi thôi quá chớ.

– Ai biểu già rồi còn tính lập phòng lập trại. Mà Năm, đưa nào vậy?

- Thăng Sáu Đại...

– Cái tên nghe anh chị dữ!

Năm Xích Long xác nhận:

– Nó anh chị bụi, mày.

– Rồi liệu mày chơi lại nổi không?

Người xà ích mỗi một điều thuốc bao xanh, thở khói phào phào:

– Dù sao, lỡ rồi. Mình không kiếm chuyện, chính thẳng cha kiếm chuyện.

– Làm tới hả.

– Phải vậy chứ sao...

Năm Xích Long đánh xe rời bến liền. Người bạn ông ngạc nhiên hỏi:

– Về sao Năm?

- Ờ. Để về coi chuyện ra sao.

Chiếc thổ mộ nhẹ tênh chạy ra đường. Trong khi xe chạy, người xà ích dăm chiêu suy nghĩ. Nhất định là Sáu Đại hay đàn em của y đang đi kiếm ông chứ không ai khác.

Năm Xích Long từ chối mấy mỗi khách dọc đường, tính phải gặp Ba Duyên sớm. Tuy thế lúc ngang qua chợ Hòa Hưng ông cũng dừng xe lại mua cho nàng ít trái cây tươi. Mấy trái bơ, mấy trái xá lị.

Còn lạ ngõ, Năm Xích Long đành neo xe ngoài. Ông bước đi thoăn thoắt mà vẫn còn ngại lối xóm trông thấy xàm xì. Lúc ấy đã xế trưa, mặt trời gay gắt đổ lửa như một khối than hầm. Còn đang đi qua khoảng sân rộng ông đã nghe tiếng Ba Duyên hỏi vọng ra:

- Anh Năm hả.

- Ờ.

- Về sớm vậy?

Bước lên thềm nhà, ông nói:

- Có chuyện.

Người đàn bà lại gần bên nơi ngưỡng cửa:

– Chuyện gì vậy anh.

– Đường như thằng Sáu Đại. Nó kiếm anh ngoài bến, hỏi nhà hỏi ngõ lung tung. Nó quyết ăn thua đây.

Người đàn bà bực bội lo âu:

- Trời đất ơi...

– Em khỏi lo, nó không làm gì nổi anh đâu. Nó muốn mần thịt anh, anh cho nó mần luôn, chết cũng được nữa.

Nàng la:

– Đừng có nói gở.

Năm Xích Long đặt bao trái cây xuống bàn:

– Thiệt mà, chuyện này quan hệ lắm. Danh dự chứ không phải chơi đâu.

– Nhưng đã chắc là nó đâu?

– Chắc mà. Không nó thì đàn em nó. Anh

196 | Viên Linh

côi cút một mình đến phải bỏ xứ mà đi, có ai quen đâu mà kiếm. Nghe Tư Xên nói lại, anh biết là tụi Sáu Đại liền.

Người đàn bà lo lắng nhìn ra ngõ nói:

– Vô ăn cơm đã anh. Rồi tính.

Nàng thở dài khi ngồi trước bàn ăn... Năm Xích Long cười cười trấn an:

– Khỏi lo em.

Nàng gắt:

– Khỏi lo sao được. Nó dữ lắm chứ không phải như anh tưởng đâu.

– Dù sao, chuyện của anh mà.

– Nói thấy dễ ghét không. Chuyện của anh! Anh không đụng tới em thì nó đâu thèm biết anh là ai. Nó tính gậy với anh là nó tính thanh toán luôn cả em chứ còn gì nữa.

Nghĩ tới vết thương của tên anh chị, nàng bỏ dở miếng cơm đang nhai, ngạc nhiên:

- Ủa, sao nó chưa chết kìa!

Người xà ích hoài nghi:

- Một mũi dao của em mà ăn thua gì.

Ba Duyên cãi:

- Ở đó mà không ăn thua. Em tin nó phải nằm liệt giường một tuần lễ. Ai dè...

Nàng ngó thẳng vào mặt Năm Xích Long:

- Tính sao anh?

Người xà ích trầm ngâm:

- Lát nữa anh sẽ về dưới nhà.

- Trời ơi về làm chi vậy? Nó đang đi tìm anh mà anh lại dẫn xác về có khác gì nộp thịt cho nó.

Ông ta quả quyết:

- Anh phải về. Thà gặp nó ở dưới rừng cao

198 | Viên Linh

su còn hơn là để nó tới đây làm ồn. Không gặp anh ở nhà, thế nào nó cũng tới đây. Anh không muốn nó tới đây tí nào.

Ăn cơm xong, Năm Xích Long lẳng lẳng ra ghế ngồi hút thuốc phì phèo. Khuôn mặt ông dăm chiêu rầu rĩ. Ba Duyên tìm cách ngăn cản nữa song ông không nói gì thêm. Nàng tìm cách trì hoãn:

– Anh đi ngủ đi vậy.

Người xà ích gạt đi:

– Ngủ gì được. Thôi tôi đi đây.

– Đi liền sao?

Ông đứng lên:

– Để coi.

Ngó nàng dăm dăm ông hỏi:

– Em có đi đâu không?

– Đi đâu?

– Ở nhà há?

Ba Duyên gật đầu:

- Ở nhà. Anh liệu mà về cho sớm, anh Năm.

Người xà ích cười:

– Em đừng có lo. Chiều nay mình sẽ lên Sài Gòn chơi.

Nàng cười gượng gạo:

– Ôi, còn lòng nào mà nghĩ đến chuyện đi chơi. Em lo thấy mồ đi nè.

Năm Xích Long nở một nụ cười dịu dàng:

– Anh bảo em khỏi lo. Ở nhà ngủ đi. Hay là có buồn em đi đâu chơi loanh quanh cũng được. Có đi nhớ về sớm. Anh không đi lâu đâu.

– Giờ nào anh về?

- Chạng vạng, em à.

- Nhớ về sớm, anh.

- Ờ. Anh đi.

Người xà ích cầm cái roi ngựa lủi thủi băng qua khoảng sân đất. Đôi vai ông sụp xuống, vẻ mệt mỏi. Ngọn roi ngựa buông thõng xuống đất. Ra tới chỗ neo xe, ông lẳng lặng cỡi ngựa âm thầm đánh xe về miệt rừng cao su.

Nửa tiếng sau chiếc xe về tới trước ngã ba đất đỏ. Thím Bảy trông thấy người bạn vong niên, kêu to:

- Anh Năm!

- Gì đó thím?

- Vô đây mau.

Cảm thấy ngay chuyện chẳng lành, Năm Xích Long hồi hả nháy xuống. Người đàn bà chỉ tay lung tung:

– Có thằng cha nào kiếm anh coi bộ gắt lắm.

Ông gật đầu:

- Tôi hay rồi. Nó đâu chị?

– Nó chạy đâu đó. Nó tới lui mấy lần rồi.

– Thằng đó ra làm sao?

Người đàn bà tả hình dáng kẻ lạ mặt. Năm Xích Long nhận ra ngay đó là Sáu Đại. Ông ngạc nhiên nói:

– Lạ kì..

- Gì vậy anh?

– Nó là thằng Sáu Đại. Tôi tưởng nó bị thương mà.

Thím Bảy gật đầu:

– Ờ, có lẽ vậy. Tôi thấy nó đi đứng có vẻ gượng gạo, lêu lêu lại ôm bụng nhăn nhăn.

202 | Viên Linh

Năm Xích Long gật đầu:

– Đúng đó. Thôi để tôi vô trong nhà đã.

– À anh Năm.

Ông ta quay lại nhướn mắt dò hỏi.

– Thằng Tấn nó về đó.

Ông vui mừng:

- Thế hả, trời đất cái thằng. Nó đâu rồi chị Bảy?

– Nó dẫn con Cúc đi Sài Gòn chơi.

Năm Xích Long cảm ơn, vui vẻ vào ngõ. Ông mở rộng cửa nhà mình, chờ đợi mọi chuyện có thể xảy đến.

Ra sân sau, ông thấy chiều đã xế bóng, nắng chiếu nghiêng nghiêng qua mái nhà tôn nóng, loáng thoáng chạy qua những tàn cây vú sữa trong vườn.

Lúc quay trở vào, ông nhìn thấy Sáu Đại, y đứng vững trước cửa.

Thấy người xà ích, y nhe bộ răng vàng cười:

– Chào anh. Anh Năm Xích Long.

Năm Xích Long gật đầu không nói gì. Tay anh chị tự tiện bước vào trong nhà:

– Không mời khách vô hả anh Năm? Người lịch sự với nhau mà.

Người xà ích dẫn giọng hỏi:

– Có chuyện gì đây anh?

Y cười ha hả:

– Nóng vậy anh Năm. Chuyện gì thì anh dư biết rồi. Vụ con vợ tôi đó mà.

Người xà ích kinh ngạc:

– Vợ anh? Ai vậy cà?

204 | Viên Linh

Y rùn vai:

– Cha còn giả bộ. Anh lẹo tẹo với vợ người ta giờ anh lại còn giả bộ!

Năm Xích Long choáng váng hỏi lại:

– Vợ anh? Ba Duyên là vợ anh?

Tay anh chị nghiêm giọng gật đầu:

– Đúng đó. Bởi vậy chiều nay tôi mới đi kiếm anh. Để thanh toán cho xong cái vụ đêm qua. Anh quyến rũ đàn bà có chồng, anh lại còn hành hung tôi. Bây giờ tôi hỏi anh tính sao?

Người xà ích nói rồn rảng:

– Tôi không muốn gì hết. Trước hết người mà anh nói là vợ anh không hề nhận anh là chồng. Có chồng thì cũng là chồng bỏ.

- A! A!

Sáu Đại kêu lên làm bộ tức giận song thực ra anh ta không nổi giận được. Khuôn mặt rạm

đen bình thản như thường. Năm Xích Long xác định:

– Chớ sao. Ba Duyên bỏ anh rồi. Tôi nói cho anh hay, là người quân tử, anh nên để cho người ta làm lại cuộc đời một khi hai người không còn thương yêu nhau nữa. Tôi biết chắc Ba Duyên đã hết thương anh.

Tay anh chị hét:

– Nín anh! Tôi nói cho anh hay...

– Nín!

Năm Xích Long gạt gù cái đầu làm ra bộ khinh bỉ người đối diện. Môi ông nở một nụ cười mỉa mai. Thành linh tay anh chị túm lấy ngực áo ông, gần giọng nói:

– Anh nhất định không thu xếp với tôi phải không?

Người xà ích ngạc nhiên:

– Thu xếp với anh?

– Phải.

- Mà thu xếp chuyện gì?

Y lắc mạnh ngực áo ông ta trước khi đẩy ra:

– Đừng giả bộ chó! Bộ anh tính khơi khơi lại nhà người ta, chiếm vợ người ta rồi thế là xong sao? Đâu có chuyện dễ quá vậy?

Năm xà ích gây sự:

– Được rồi, giờ anh muốn gì?

– Anh muốn vợ tôi anh phải tính chứ?

– Được rồi, mà anh muốn tôi tính ra làm sao?

Y nhún vai:

– Cái đó tôi không biết. Anh làm anh phải tính chứ? Bộ anh muốn tôi bán vợ tôi sao? Không lẽ tôi nói với anh là bây giờ tôi nhượng nó cho anh như nhượng lại một cái xe? Đâu có

được, anh muốn sao anh phải nói ra chứ?

Năm Xích Long nổi giận. Mặt ông tái mét, ngọn roi ngựa cầm nơi tay rung rung. Ông cố kìm hãm để không quật ngọn roi đó vào mặt tay anh chị. Lúc này ông nhớ rõ ràng lời nói của Ba Duyên đêm qua. Nàng bảo Sáu Đại chỉ là một tên ma cô sống bám vào gấu quần đàn bà.

- Anh hút thuốc?

Y vừa nói vừa mở hộp thuốc mạ vàng đưa trước mặt Năm Xích Long. Ông ta lắc đầu từ chối. Y đang muốn lấy cảm tình người đối diện. Năm Xích Long khinh miệt nói:

- Té ra tôi hiểu anh.

Y tươi cười gật đầu:

- Có gì mà không hiểu anh? Mình đàn ông với nhau đâu có khó khăn gì cái vụ đó. Thông cảm một chút là xong mà.

- Bây giờ anh muốn sao?

Y kêu lên:

– Tôi đã nói rồi mà, anh Năm. Không lẽ anh tính gài cho tôi phải nói ra cái vụ đó. Như thế có khác gì anh gài cho tôi chuyện bán vợ? Không đâu anh Năm, đời nào tôi làm cái chuyện đó?

Người xà ích gật gù:

– Tôi hiểu anh không bán vợ. Nhưng hẳn anh muốn tôi đền bù sự thiệt hại của anh?

Sáu Đại reo lên:

- Phải rồi đó. Anh thiệt là người từng trải việc đời ! Anh nghĩ coi, tôi thiệt hại lắm chứ? Tôi lo cho Ba Duyên đủ thứ hết, từ cái quần cái áo tới cái vòng sơ-men hai lượng vàng. Rồi đồ đạc này nọ trong nhà nữa. Tôi bỏ ra bao nhiêu tiền của mua sắm cho nó, giờ khi không anh ở đâu tới hưởng hết? Có vô tình đến đâu anh cũng phải thấy tôi thiệt hại biết là ngần nào?

Năm Xích Long cười lớn:

– Thiệt hại! Thiệt hại?

Y gật đầu:

– Thiệt hại lớn anh Năm à. Ở đời mình phải thực tế mới được, tuy là mình đang nói chuyện tình cảm với nhau. Anh biết không tại em út tôi khi bị mấy thằng Mỹ bỏ rơi hay là khi chúng đá mấy thằng bồ đã đến lúc hết xài, nhà của chúng bị vét sạch trơn. Mấy thằng Mỹ ôm từ cái quạt máy, cái bàn ủi ra đi.

Người xà ích gắt lời:

- Phải, tôi hiểu. Anh dù sao cũng hơn bọn nó.

Y vỗ hai tay vào nhau hài lòng:

– Đúng đó anh Năm. Chẳng gì tôi cũng là người tình cảm. Với lại mình đàn ông mà để ý tới mấy cái nhỏ quá không nên.

Năm Xích Long cố nén giận:

210 | Viên Linh

– Phải, tôi hiểu anh. Để ý tới mấy cái lớn vẫn hơn.

– Í, anh Năm đừng hiểu lầm tôi đa.

Người xà ích mỗi một điều thuốc phì phèo rồi cười nhạt:

- Anh đừng lo. Anh có gì đâu để tôi hiểu lầm với không hiểu lầm. Cái vụ này anh nói không nhầm chỗ.

Sáu Đại cau mặt:

– Sao, anh nói sao?

Năm Xích Long đồng dặc nhắc lại:

– Anh nói không nhầm chỗ chứ sao. Anh nên gặp Ba Duyên mà nói chứ sao lại nói với tôi.

– Nghĩa là anh từ chối?

Người xà ích lắc đầu:

- Không phải. Tôi ăn chung gì?

- Không có anh khi nào con Ba dám lụi tôi một dao vô bụng? Vậy mà không ăn chung gì.

- À, tôi hiểu.

Năm Xích Long nhướng mắt:

- Anh hiểu chi?

- Tôi hiểu anh rồi, anh Năm. Té ra anh cũng không có yêu thương gì. Thấy đàn bà mặng mà hấp dẫn anh nhào vô ăn có vậy thôi. Còn sau đó nó có ôm bụng la trời cũng kệ mẹ nó. Thôi vậy cũng được, để tôi biểu em Ba.

Năm Xích Long lo lắng hỏi:

- Biểu gì?

- Biểu gì ăn chung gì đến anh? Chính anh vừa nói mà.

Ông ta cương quyết:

212 | Viên Linh

– Không được. Anh không nên làm phiền Ba Duyên như vậy.

Sáu Đại khoát tay:

– Anh không ăn chung gì hết vô chuyện này. Vậy được rồi. Có điều phải nói cho anh hay, nếu anh đã nhất quyết như vậy, anh đừng xía vô chuyện tôi.

– Anh tính làm gì Ba Duyên chứ?

– Ủa, kệ mẹ tôi anh hỏi làm gì. Tôi có lòng tốt đi kiếm anh suốt buổi sáng nay, kiếm cho tới chiều mới gặp, anh lại không muốn nói chuyện đàn ông.

Năm Xích Long chặn lại:

– Anh đừng nói vậy anh Sáu. Từ xưa tới giờ chưa có ai dám nói tôi không đàn ông hết. Tôi đàn ông quá mà. Nếu không tôi đuổi anh ra khỏi cửa từ nãy rồi.

Tay anh chị nổi giận:

– Anh không tính gây chuyện với tôi chứ, anh Năm?

– Không. Không bao giờ tôi tính gây chuyện với anh.

– Ban sáng con mẹ bán quán dọa tôi anh có thằng con rể đi Biệt-kích mới về. Cha, bộ nó đi Biệt-kích là nó ăn thịt được tôi sao. Nó có dao tôi cũng có dao. Nó có lựu đạn tôi cũng có lựu đạn.

Rồi y cười ha hả:

– Mấy thằng nhỏ nhất lắm, anh Năm. Tôi đoán nó chỉ dám xài lựu đạn khói mà thôi.

Năm Xích Long đâm lo ngại. Ông ta rất lo một cuộc đụng độ kiểu như vậy. Ông biết tính người con rể. Thằng nhỏ coi bộ hiền lành vậy mà quả cảm lắm. Ai xâm phạm danh dự nó, nó chơi lại liền bất kể sống chết. Ông nhìn tay anh chị, dịu giọng:

– Dù sao anh muốn thế nào anh cũng nói tôi nghe.

214 | Viên Linh

Y làm điệu bộ bất cần:

- Tôi chẳng tính gì hết. Có điều là tôi bị m thiệt hại, anh cũng phải nghĩ cho tôi chớ. Không lẽ tôi mất vợ mà không được gì?

- Chừng bao nhiêu?

Y dò xét người đối diện:

- Tôi nào biết. Tôi đã nói không tính toán gì mà.

- Thì ít ra anh phải cho tôi biết anh thiệt hại chừng bao nhiêu.

- Trời ơi tính sao được, anh Năm. Mất một cái xe là mất vài chục ngàn. Đằng này anh lại làm tôi mất một con vợ mà tôi yêu quý lắm cho không thiếu thứ gì. Em Ba là người vô giá.

Năm Xích Long muốn nổi hung. Ông cúi nhìn ngực áo nhàu nát ban nãy bị bàn tay anh chị túm ngược. Nghe y nói, ông muốn quát

chiếc roi ngựa vào bộ mặt nhờn nhờn của y. Ông cố gắng dần lại, cười gằn:

- Cái điệu này anh muốn tôi bán ngựa đây. Nói cho anh hay, người ta chạy xe có tới hai con ngựa để thay phiên nhau, con chạy con nghỉ. Riêng tôi có trơn trụi một con Xích Long đó. Chắc anh muốn tôi đói luôn?

- Anh cố tình buộc tội mà, anh Năm. Bộ tôi là dân cướp cạn sao chứ? Anh muốn cho tôi là thằng đàn ông bất nhân bất nghĩa đem bán vợ, nay anh lại cho là tôi muốn bán ngựa của anh. Anh Năm, anh tính chơi thằng Sáu Đại này?

Vừa nói y vừa phanh ngực áo ra, để lộ con đằm cởi truồng xâm trên làn da đỏ sẫm. Năm Xích Long không hiểu con đằm cởi truồng vinh hạnh thế nào đối với một đời du đãng, từ tốn vuốt cằm hỏi:

- Tôi chơi anh bằng cách nào? Tôi thân cô thế cô, không súng sáu không dao con chó, trong khi anh đi một bước cũng có lâu la rần

216 | Viên Linh

rần dọn đường dọn ngõ. Anh dắt dao thủ súng đầy mình, chính anh muốn mần thịt tôi mà.

Sáu Đại cười khà khà:

- Anh tính lấy chuyện Đức-lý ra để chơi tôi, anh Năm. Anh tính đòi lắm. Nhưng - y gần giọng -, tôi tin là anh biết điều chớ không đại dột như mấy thằng già dịch.

Năm Xích Long bật dậy:

– Anh chửi tôi ha?

Tay anh chị giơ tay cản:

– Đừng có nóng.

– Anh chửi tôi mà! Tôi nói anh hay, chết thì chết chớ tôi không chịu nhục. Nửa đời chạy xe trên con đường này, tôi từng đối đầu với nhiều bọn đá cá lặn dừa, du côn tứ chiếng, thằng nào chơi cha là tôi đập nó liền.

– Anh Năm!

Bỗng có tiếng gọi ngoài cửa. Thím Bảy ló mặt vào vậy người bạn cùng xóm.

– Gì đó thím?

– Anh ra tôi biểu.

Năm Xích Long lắc đầu:

– Thím cứ vô đây.

Người đàn bà gắt:

– Anh ra đây một chút mà. Gấp lên coi!

Người xà ích miễn cưỡng đi ra. Ông ta bị kéo ra xa vài bước trước cửa nhà mình.

– Gì đó thím?

- Tôi coi bộ không xong. Coi chừng mất mạng với nó nghe anh.

- Khỏi. Thím cứ về đi, tôi mà sợ thằng nào.

- Trời ơi anh. Bộ tạt anh địch với nó sao nói.

Năm Xích Long bực mình:

– Đã biểu thím đừng lo, xưa kia tôi từng chơi ngay mặt bọn Ba Trà Tân Khánh. Bọn đó võ giỏi gia truyền tôi còn không ngán nữa là tay anh chị này? Đường roi Thất Sơn của tôi...

Người đàn bà thở ra:

– Anh ơi, dân anh chị mới đáng sợ. Con nhà võ người ta mã thượng chứ không có ý thể hiếp cô như tụi này. Có mấy thằng đầu trâu mặt ngựa vừa vào quán ngồi, trong này động một cái là chúng xúm vô mần thịt anh liền chứ không phải chuyện chơi đâu. Anh Năm?

– Gì đó nữa?

– Tôi nói anh đừng để bụng. Hồi xưa anh còn trai trẻ chứ bây giờ... Hay anh trả vợ cho thằng cha đó đi!

Người xà ích cau mặt:

– Thím đừng xía vào chuyện tôi. Thím ra coi quán đi...

Người đàn bà trẻ môi:

– Con mẹ Ba Duyên chắc đẹp lắm hả? Thiệt tôi không hiểu bố con anh. Con Cúc thì bắt bớ với cái thằng ca sĩ cà chớn đi ra cũng giơ tay ộp tóc, đi vô cũng dơ tay ộp tóc. Dù gì nó là con gái mới lớn có chồng cũng như chết chồng, nó như chó đến mùa chạy đực không nói làm chi! Còn anh...

– Thấy kệ tôi!

– Trời, anh nói với tôi vậy hả?

Người xà ích dợm quay vào. Thím Bảy trở tay theo nói:

– Anh tới số rồi. Lát nó có áp vào lụi anh ít dao tôi cũng thấy kệ anh.

– Khỏi cần thím lo! Thím ra bán hàng đi!

Năm Xích Long khoát chiếc roi ngựa một cách quả quyết, xăm xăm trở vào nhà. Ông vừa ngồi xuống ghế đã nghe Sáu Đại cười lớn, giọng tán thưởng:

– Tôi phục anh lắm đó. Dù gì anh cũng là người can đảm ít thấy. Té ra anh cũng có võ?

– Bỏ chuyện đó đi. Tôi muốn anh nói phút vụ này cho rồi. Anh nhất định muốn giải quyết vụ này bằng tiền bạc?

Sáu Đại gật đầu:

– Phải. Mọi sự đều do tiền bạc hết. Có khi cũng chính vì tiền bạc mà vợ tôi nó mê anh? Coi bộ anh giàu bộ, anh Năm?

Năm Xích Long lạnh lùng:

– Anh lầm rồi. Để tôi nói anh hay, rộng dài nữa mất công. Tôi tưởng anh muốn nói chuyện phải trái nên mới tiếp anh từ nãy đến giờ, không dè anh chỉ nói tiền bạc này nọ. Nói thiệt, tôi tởm mấy chuyện đó lắm.

Tay anh chị đứng dựng dậy:

– Anh nhất định ăn thua đủ với tôi?

Người xà ích cũng đứng dậy:

– Anh làm tiền ai cái điệu này tôi không cần biết. Với tôi, không xong anh Sáu à.

Sáu Đại chống tay bên hông:

– Được đó Năm Xích Long, rồi sao nữa?

– Tôi không có một cắc nào cho anh hết. Hơn nữa tôi mong anh từ nay khỏi đến nhà Ba Duyên nữa làm gì. Đến đó anh sẽ gặp tôi nữa đã.

Sáu Đại lặng lẽ móc dao khỏi bụng áo:

– Buồn thay, mày hết thời ở đây rồi, Năm Xích Long!

Năm Xích Long lùi lại mấy bước khua khua ngọn roi trong không khí. Tay anh chị cười ngất:

222 | Viên Linh

– Coi bộ như múa roi đi quyền bán thuốc Cầu Ba Cẳng!

Bất thần người xà ích quất mạnh roi vào tay cầm dao của Sáu Đại. Y xoay ngược lưỡi dao lại quấn được ngọn roi giật mạnh. Một mẩu cật bò rớt văng xuống đất. Năm Xích Long hốt hoảng lùi vào sát vách.

Phía ngoài tiếng thím Bảy la vang dội. Sau đó có tiếng chân chạy ào ào như cảnh cháy nhà lính bố trong ngõ hẻm.

– Anh Năm! Anh Năm!

Người xà ích tính rút ra vườn qua lối cửa hậu song Sáu Đại đã nhảy tới chắn ngang cửa. Y hươi lưỡi dao trong không khí. Ngoài ngõ, tiếng thím Bảy la:

– Tụi nó vô đó anh Năm!

Mấy tên lâu la của Sáu Đại ào vào trong nhà. Một tên trong bọn đá văng cái bàn về phía người xà ích, ông ta ngã ngồi xuống đất. Thành

lình ngoài ngõ có tiếng ồn ào. Năm Xích Long nghe một đứa trẻ la to:

– Chú Tấn Biệt-kích về! Chú Tấn Biệt-kích về!

Tiếng Cúc la hét chói lói rồi hai vợ chồng nàng hiện ra trước cửa. Người Biệt-kích hỏi lớn:

– Chuyện chi vậy ba?

Anh ta vừa hỏi xong đã bị xô bật ra ngoài. Cánh cửa đóng nghiến lại. Cúc hét lớn:

- Trời ơi chúng tính giết người sao!

Thím Bảy vẫn la vang rền:

– Thằng Sáu Đại mà! Nó hại mạng biết bao người rồi, làm sao cứu anh Năm đi chớ cô bác?

Tấn nhóm dậy chạy vòng lối sau, băng qua khu vườn nhỏ. Khung cửa hậu cũng đóng

224 | Viên Linh

kín. Anh ta lùi lại mấy bước, rồi lao thẳng tấmlưng to lớn vào phiến gỗ mỏng, mà Sáu Đại chỉ mới kịp đóng hờ. Cánh cửa bật tung, Tấn ngã nhào vào giữa nhà. Anh ta dùng sức quá mạnh đến nỗi cánh cửa lại bật vào, đóng lại. Bọn Sáu Đại xúm tới nhưng anh ta đã kịp bò về phía giường. Trong một cử động lanh lẹ anh ta mò tay vào chiếc túi vải lôi ra một trái lựu đạn.

– Tụi bây đứng yên. Thằng nào rục rịch tao liệng bỏ mạng!

Năm Xích Long tiến dần về phía anh con rể, nói nhỏ một điều gì. Cả hai lùi ra phía cửa trước. Cánh cửa được mở toang. Người xà ích chạy vụt ra ngoài đứng bên cô con gái. Cúc hỏi:

– Sao có chuyện gì vậy ba?

– À thì cái vụ đó mà.

– Vụ đó là vụ gì ba?

- Cái vụ mà nói đêm qua đó.

Cô gái kêu:

– Cái vụ... ba tính lấy vợ nữa đó hả?

- Ờ.

– Trời ơi! Ba nè vợ người ta mà cua hả?

Năm Xích Long nổi giận:

– Mà biết cái gì mà hỏi lung tung quá vậy. Bỗng một tiếng ầm nổi lên từ phía trong ngôi nhà đóng kín. Một chiếc ghế vừa ném vụt đi, va chạm lắc cắc sau khi dội vào vách ván. Cúc la to:

– Trời ơi làm sao cứu chồng tôi? Ba làm sao cứu anh Tấn? Tụi nó những ba bốn đứa lận!

Cúc chạy lảng xảng trên một khoảng đất hẹp trước nhà, không biết phải làm gì. Nàng vừa thấy cánh cửa lớn lại bị đóng chặt. Nàng nhón nhác nắm tay người này, giật áo người nọ. Lối xóm bu đông phía ngoài trôn trôn ngó

226 | Viên Linh

vào, không một ai động đậy. Từ lúc nghe Tấn dọa liệng lựu đạn, họ lùi ra xa, chờ đợi.

Năm Xích Long cũng không biết phải làm gì. Ông ta cầm chiếc roi ngựa đã cụt ngọn hằm hằm ngó tới ngó lui.

Từ trong căn nhà kín cửa mấy người đàn ông nín thinh. Thỉnh thoảng một tiếng xô động nổi lên.

Dường như họ chặn bắt lẫn nhau.

Tiếng Sáu Đại nghe rõ mồn một, giọng khàn khàn:

– Giỏi liệng đi, mày. Bất quá là lựu đạn khói chớ gì?

Không thấy Tấn trả lời. Y cười hăng hắc:

– Vả lại, bộ mày muốn tự sát chết chùm với tụi tao sao? Tao có chết, mạng mày cũng không còn.

Cúc quỳnh quáng giật áo cha:

– Ba, chết rồi ba, làm sao bây giờ?

Năm Xích Long cũng quỳnh lên:

– Làm sao giờ?

Thốt nhiên Cúc la to:

- Anh Cường! Anh Cường!

Mọi người nhìn ra ngõ. Người ca sĩ có hẹn với Tấn đã trở lại đúng giờ. Anh ta thấy trong ngõ nhốn nháo vội vệt đám đông chạy vào. Mái tóc láng bóng nổi bật giữa những khuôn mặt nhớn nhác. Cúc túm lấy anh ta nói:

- Anh Tấn ở trong với bọn thằng Sáu Đại. Có lựu đạn nữa.

– Sao vậy?

Cúc chỉ người cha:

– Tại ông, đàn bà.

228 | Viên Linh

Anh ta gật đầu ráng hiểu nhưng lại hỏi:

– Rồi làm sao?

Nàng nôn nóng:

– Trời ơi còn làm sao nữa. Anh Tấn vào giải vây rồi bị kẹt trong đó luôn với bốn thằng lặn.

Người ca sĩ hốt hải:

– Bốn thằng?

- Dạ.

– Trời! Nó đánh chết anh ta còn gì.

Thốt lời, anh ta chạy tới trước chiếc cửa đóng kín lên tiếng oang oang:

– Anh Tấn, có tôi tới đây! Cường đây!

Tiếng Tấn thét vang:

– Ở ngoài đi! Vô đây chết à!

– Tôi vô.

Một loạt những tiếng xô động nổi lên ầm ầm. Người ta nghe một tiếng thét kinh hoàng. Đám người phía ngoài xô xao nghển cổ ngó vô. Cánh cửa vẫn đóng kín không ai nhìn thấy gì.

Người ca sĩ chạy vù ra phía sau, mất dạng ngoài vườn cây. Thốt nhiên tiếng động trong căn nhà kín cửa lại nổi lên ầm ầm. Cúc giật tay cha:

– Chết rồi ba ơi! Tụi nó đánh anh Tấn chết còn gì?

Năm Xích Long gỡ tay con:

– Để tao vô luôn.

Cúc sợ hãi giữ cha lại:

– Thôi ba ở đây đi.

– Không được con. Dù sao chuyện của tao

230 | Viên Linh

mà. Tao làm tao chịu chớ, để mấy thằng nhỏ nó chịu đâu có được.

Cô gái ngó cha đăm đăm, không biết nói gì. Năm Xích Long mỉm cười gượng gạo, tiến về phía nhà mình.

Thình lình ông nghe một tiếng thét kinh hoàng. Tiếng thét như xé cổ không nhận ra của ai. Cúc vội chạy theo cha. Hai cha con đứng cách khung cửa vài thước ngó vào. Trời đã chạng vạng, nhà lại đóng kín cửa, không ai nhìn thấy gì.

Phía trong Tấn bắt đầu lo lắng. Anh ta vừa bị một khúc cây quật ngang vai. Bọn Sáu Đại chập chờn xoay quanh làm anh ta chóng mặt. Nếu không thoát kịp căn nhà này, có lẽ anh ta sẽ bị chúng tóm cổ.

Tiếng Sáu Đại nổi lên nghiêm trọng hơn:

– Ném đi mày! Có lựu đạn cầm tay mà sao không ném?

Tấn nổi hung quơ quơ trái lựu đạn trước mặt, y cười lớn:

–Đ. m., nó cầm lựu đạn mà như cầm vú sữa vậy!

Một hai tên cười khiêu khích. Tấn lén nhìn về cửa hậu, cố gắng chuyển dần về phía đó. Anh ta biết là Cường đang băng qua khoảng sân sau tới yểm trợ mình. Bỗng nhiên bên ngoài tiếng Năm Xích Long nổi lên ngạc nhiên:

- Ủa, em đến đây nữa?

Tiếng Cúc:

– Ai vậy ba?

– Cô Ba Duyên.

Sáu Đại liếc mắt ngó ra. Y vừa nghe rõ mầu đối thoại đó. Cả bọn ngó ra cửa nghe ngóng. Tiếng Ba Duyên thanh thót, bức bối hỏi tới hỏi lui. Rồi Năm Xích Long kêu to:

– Kìa Ba...

Vừa nói người xà ích vừa chạy theo nắm chặt tay người đàn bà, mặc cho lối xóm tò mò nhìn ngấm. Ba Duyên bẽn lễn giựt tay ra nói nhỏ:

– Anh Năm! người ta ngó.

– Đi đâu vậy?

– Anh để tôi vô.

– Í, ở đây đi.

Ba Duyên lại nhắc:

– Bỏ ra tôi vô. Lối xóm ngó kìa!

Năm Xích Long bất kể:

- Thây kệ họ. Vô đó để chết à. Để tôi vô được rồi.

Ba Duyên lắc đầu:

– Anh vô còn chết nữa. Thấy anh nó nổi khùng liền. Mà những ai trong đó?

Cúc tiến lên đứng cạnh hai người. Nhìn khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp của người đàn bà cô có cảm tình ngay. Tuy nhiên cô vẫn giữ vẻ xa lạ khi cho nàng biết những ai đang có mặt trong căn nhà kín cửa. Người đàn bà gật đầu nói:

– Giờ anh Năm ra ngoài đi. Anh ra ngoài với Cúc, để đây cho tôi.

Người xà ích bắn khoăn:

– Em tính làm gì? Nàng gắt:

– Thì anh cứ lui ra mà! Năm Xích Long khăng khăng không chịu:

– Anh cũng vô. Em vô anh cũng vô.

Ba Duyên bực bội tiến tới trước cánh cửa. Nàng đập thình thình kêu:

- Anh Sáu mở cửa!

234 | Viên Linh

Sáu Đại hét từ phía trong:

- Lui ra ngoài hết. Nó mở kíp lựu đạn chết chùm cả đám bây giờ.

Ba Duyên hốt hoảng hỏi Cúc:

- Ai có lựu đạn vậy?

- Anh Tấn, chồng con.

Ba Duyên la lớn vào phía trong:

- Tấn. Cậu đừng có thả lựu đạn nghe! Mở cửa tôi vô!

Tiếng Tấn hét:

- Ai vậy?

- Tôi đây. Tôi... vợ Sáu Đại đây!

Năm Xích Long chưng hửng:

- Trời đất! Em nói gì vậy?

Ba Duyên nói nhỏ, phân trần:

– Phải nói vậy anh. Nói vậy may ra thằng ma cô nó mới mở cửa.

Người xà ích gắt:

– Không có nói vậy. Nó không mở cho nó chết luôn chớ không có nói vậy!

Phía trong, dường như không nghe tiếng Ba Duyên, Tấn lại hét:

– Ai vậy? Lùi ra đi.

Người đàn bà dùng dằng chưa biết trả lời ra sao. Năm Xích Long cười nhạt:

– Té ra em sợ nó.

Ba Duyên rồi trí nói:

- Thây kệ tôi, anh Năm. Anh lùi ra đi chớ cứ cà rề cà rề bên cạnh làm sao tôi sống nổi.

Năm Xích Long sững sờ. Thốt nhiên ông

236 | Viên Linh

gạt phăng người đàn bà lại phía sau, bước lên đứng chắn ngang mặt nàng. Ông đẩy cửa thình thình:

– Mở cửa tụi bây.

Tiếng Tấn:

– Ba hả?

– Ờ, mở cửa cho tao vô.

Rồi ông lớn giọng:

– Sáu Đại, có giỏi mày thanh toán tao nè. Thằng nhỏ nó không dính gì vô chuyện của mày với tao hết.

Tấn hét qua khung cửa đóng kín:

– Ba lù ra đi, nói với tụi nó mất công.

Nói tới đó anh ta lại hét lên một tiếng lớn, dường như trong lúc sơ ý bị bọn Sáu Đại đập thêm cho một gậy. Anh ta gầm lên:

– Lùi hết ra tôi cho nổ chết hết luôn!

Năm Xích Long hét qua khe cửa:

– Chớ mày Tấn!

Phía cửa hậu Cường cũng nói lớn:

– Chờ tôi anh Tấn! Tôi báo cảnh sát cho bọn nó vô khám khoái hơn. Tôi vô đây! Ngay sau đó tiếng kêu la nổi lên liên hồi cùng những tiếng va chạm ầm ỹ khác. Bọn Sáu Đại đồng loạt nhảy vào đánh Tấn. Chỉ nghe tiếng anh ta la lối và tiếng chửi thề.

Phía ngoài lối xóm xôn xao. Ba Duyên lọt qua nách Năm Xích Long định đập cửa xông lại bị ông ta đẩy xuống. Cúc kêu la vang trời đất và bắt đầu khóc.

Bỗng có tiếng một đứa bé la; vừa la vừa chỉ lên mái nhà:

– Chú kia vô! Chú kia trổ nóc nhà vô!

238 | Viên Linh

Cúc vừa hay trông thấy Cường từ mái nhà nhảy xuống. Nàng mỉm cười sau dòng lệ hoan xao xuyến. Về phần Năm Xích Long, ông chạy quanh qua lối vườn cây phía sau tính leo nóc như Cường. Thành linh mặt đất nẩy lên. Một tiếng nổ vang dội bốc lên trong căn nhà kín cửa.

Tiếng la hét vang động cùng tiếng rào rào của những mảnh vụn bắn rơi tung tóe, sau khi trái lựu đạn nổ.

Cúc kêu ngất.

– Chết anh rồi anh ơi!

Nàng lướt thướt chạy lên, theo sau một vài người đàn ông. Họ đang gỡ cánh cửa đã bị trái lựu đạn phá vỡ một khoảng gần bản lề. Cánh cửa đổ ào vào phía trong đè lên một cái xác nát nhũn loe loét máu.

Xung quanh lối xóm xôn xao kéo tới kéo lui, vây tròn lấy căn nhà. Ngọn đèn đường xé đó hắt xuống một màn ánh sáng yếu ớt.

Cánh cửa thứ hai được mở ra. Không ai còn đứng được trên mặt đất. Bốn người bọn Sáu Đại, Tấn và Cường là sáu, đều nằm quần quai trên những vũng máu nhơm nhếch.

Năm Xích Long và cô con gái chạy tới đỡ Tấn dậy. Anh ta chỉ bị thương. Có lẽ sau khi tung trái lựu đạn ra, anh ta là người trước nhất lăn xuống đất. Cúc đã nín khóc, ôm lấy đầu chồng. Ba Duyên cúi ngó xác Cường, thảng thốt nói:

- Anh này chết rồi!

Cúc thất sắc bỏ đầu chồng ra, quay lại ngó người ca sĩ. Mái tóc ộp vòng vòng quanh đầu của anh ta bị bật vọng đầu mất một miếng. Mảnh lựu đạn đã ghim vào sọ khiến anh ta chết liền.

Cúc ôm mặt, cặp mắt trùng trùng ngó khuôn mặt Cường. Chỉ mới sáng hôm qua anh ta còn nằm trong vòng tay nàng, còn ca nhỏ nhỏ một bài ca tình ái, bài ca lần đầu tiên nàng được nghe trong đời. Giờ đây cặp môi kia đã khô, nụ cười nọ đã tắt. Trong một thoáng, nàng tưởng

240 | Viên Linh

như không có gì là thật nữa. Mọi sự trôi qua, bập bềnh như trong một giấc mơ. Ba Duyên kéo tay nàng, nói nhỏ:

– Đi con.

Cúc thần thờ:

– Đi đâu dì?

– Đưa Tấn vào bệnh viện. Nó bị nặng lắm.

Nàng chỉ Cường nằm dưới đất:

– Anh Cường chết thiệt rồi hả dì?

Người đàn bà đẩy Cúc ra cửa.

- Chết rồi. Máy người chết lặn. Cúc mở mắt nhìn mấy cái thân thể cong queo trên mặt đất.

– Những ai, dì?

– Tụi nó chết hai đứa. Thằng Sáu Đại chết luôn.

Ba Duyên thở ra, như trút đi một gánh nặng:

– Đáng đời nó.

Năm Xích Long kéo hai người ra một chỗ, nói nhỏ:

– Em Ba dẫn con về nhà đi. Đi lẹ lên không có cảnh sát tới bây giờ.

Thím Bảy bồng la to:

– Lính tới!

Ngoài ngõ tiếng người xôn xao. Hai chiếc Jeep đậu lại rồi một tốp cảnh sát nhảy xuống. Họ chạy thúc vào trong ngõ.

Đám đông tự động vệt ra hai bên. Sau tiếng nổ họ bu lại đông hơn trước. Khu rừng cao su mọi bữa vào giờ này vắng lặng, tối nay ồn ào náo động. Người ta ý tứ chỉ trỏ Năm Xích Long, Cúc và người đàn bà xinh đẹp lần đầu tiên họ được nhìn thấy.

242 | Viên Linh

Ba Duyên bình thản như không trước những cặp mắt tò mò.

- Chủ nhà đâu? Ai chủ nhà?

Một trong những người cảnh sát lên tiếng, Năm Xích Long gỡ tay con gái tiến ra.

Cùng lúc ấy xa xa có tiếng còi hú của xe Hồng thập tự. Đám đông lại vệt ra một lần nữa cho những chiếc băng-ca vô, ra. Người ta chỉ trở những thân thể hoen máu nằm dài bất động.

Người chứng tình nguyện duy nhất bước ra là thám Bảy. Thám được mời đứng riêng ra một chỗ. Hai nhân viên công lực vừa hỏi người này người nọ vừa ghi chú sơ xài vào cuốn sổ tay.

Một người trong bọn họ bỗng nói:

- Đủ hết đây rồi.

Vừa nói ông ta vừa chỉ vào người xà ích,

Ba Duyên và Cúc. Ông cũng chỉ theo mấy chiếc băng-ca vừa được chuyển ra ngoài. Vầy thím Bảy, ông ta nói lớn:

- Tất cả về bót đã.

Cúc chạy ra nói nhỏ với ông ta câu gì đó. Ông gật đầu ra lệnh cho một cảnh sát viên:

- Cho cô này theo xe Hồng thập tự săn sóc chồng cổ.

Nàng được dẫn đi trước. Sau đó là bọn mấy người liên can. Chiếc xe Hồng thập tự lại hú còi, phăng phăng theo con đường liên tỉnh về Gia Định. Theo sau là hai chiếc xe Jeep.

Năm Xích Long xin phép mỗi một điều thuốc. Sau làn khói mờ quện phủ, ông thấy khu rừng cao su thấp thoáng, đen ngòm.

Ở xe trên, Cúc cúi xuống ngực chồng, cố gắng nghe một tiếng tim đập yếu ớt.

5.

Viên Trưởng ty Cảnh sát địa phương giải quyết nội vụ một cách mau lẹ. Căn cứ vào những tiền án của bọn Sáu Đại, ông không phải mất thì giờ trước những hành vi của họ. Thím Bảy giúp ông một phần trong sự quyết định. Hai cái xác đưa vào Nghĩa trang đô thành, hai tên sống sót được đưa điều trị tại một bệnh viện của nhà lao.

Ông hỏi thím Bảy một câu chốt:

– Bà cả quyết chính anh Cường ném lựu đạn chứ?

Người đàn bà liếc nhìn bọn Năm Xích Long, gật đầu, cố làm bộ tự nhiên:

246 | Viên Linh

– Tôi bảo đảm mà thiếu tá. Anh ta dắt lựu đạn nhảy vô đó, chắc chắn là anh ta ném chớ không còn ai.

- Chắc không? Hay là cái anh Biệt-kích ném? Tôi nghĩ anh Biệt-kích ném là đúng hơn.

Thím Bảy thở than:

– Không mà thiếu tá. Chính anh Cường ném. Anh Tấn chỉ là nạn nhân.

Viên thiếu tá hút thuốc phì phèo, rồi rời chiếc ghế bọc da đỏ chói:

– Thôi được rồi, tôi tin bà. Thủ phạm chết rồi, thế là xong.

Thím Bảy mừng rỡ:

- Dạ cảm ơn thiếu tá. Dù gì thì họ chết cả rồi...

Ông ta chặn lại lớn giọng:

– Bà khỏi nói thêm. Tôi nói vậy là đủ. Thủ phạm chết rồi, chắc mấy người mừng hùm?

Năm Xích Long và Ba Duyên ngó nhau, Cúc lo ngại nhìn viên Trưởng ty Cảnh sát. Cuối cùng ông chỉ vào xấp hồ sơ lật ngửa trên bàn:

– Ký vào đây rồi cho mấy người về.

Cúc mừng rỡ:

– Dạ về luôn?

– Về luôn. Cô mừng hóm hả?

Cúc lúng túng nói:

- Thưa thiếu tá, dạ mừng.

– Cô là vai chính hả?

Cúc ngơ ngác vụng dại chỉ Ba Duyên:

- Dạ không phải tôi.

Ông ta hất hàm hỏi người đàn bà:

– Chị mới là vai chính?

248 | Viên Linh

Ba Duyên khôn khéo đẩy đưa:

– Không có đâu thiếu tá. Thiếu tá làm tôi sợ hết hồn!

Viên Trưởng ty ra lệnh mở cửa phòng cho họ. Trước khi cả bọn bước ra, ông nói một câu ý nghĩa:

– Mấy người nên biết là tôi không muốn làm rắc rối vụ này. Vả lại mấy thằng bỏ mạng đều là mấy thằng đáng chết cả. Cái anh Tấn gì đó coi bộ mò mò cũng khó sống, lại là lính Biệt kích, tôi kéo dài chỉ thêm mất thì giờ. Đừng tưởng tôi ngu.

Thím Bảy cảm tạ lần nữa. Thím nói luôn miệng cho tới lúc viên Trưởng ty vẫy tay ra ý đuổi họ về. Cả bọn lục tục kéo nhau ra khỏi bót cảnh sát.

Nắng đã lên cao. Một ngày mới bắt đầu. Ra tới đường Ba Duyên thở ra:

- Thiệt là may mà gặp ông Trưởng ty sáng suốt này.

Năm Xích Long gật đầu, hoan hỉ. Ông chỉ người bạn gái cùng xóm, giọng thân thiện:

– Nhờ chị Bảy nữa em.

Ba Duyên vỗ vai người đàn bà:

- Cảm ơn chị, chị Bảy. Không có chị tụi tôi chắc là còn khốn đốn!

Thím Bảy chỉ cười. Thím hiểng mắt ngó qua phố. Sớm mai, bụi đường cuốn mù mịt sau xe cộ, trong ánh nắng chói với. Sự im lặng của người bạn gái khiến Năm Xích Long ngỡ ngàng. Ông chậm rãi móc một điều thuốc, thông thả mời lửa. Đợt khói xanh bốc lên và vật, bay trong nắng vàng.

Ba Duyên giục giã:

- Bây giờ tính sao anh Năm?

– Tính gì?

– Trời ơi còn tính gì nữa!

250 | Viên Linh

Người xà ích ngó nhanh ba người đàn bà. Ba khuôn mặt đăm đăm bao quanh ông, chờ đợi. Tự nhiên Năm Xích Long thấy mình đang bị thúc hối. Ông cau có ngó Ba Duyên:

– Tính gì nói ra người ta mới hiểu được chứ.

Thím Bảy muốn tách ra khỏi câu chuyện. Thím ngó ngược ngó xuôi làm bộ kiểm xe, nói:

– Tôi về trước anh Năm.

Người xà ích gọi giật:

- Đợi tôi cùng về, chị Bảy.

Ba Duyên lộ vẻ bức bối:

– Anh về nhà hả?

– Về lấy xe. Bỏ xe bỏ ngựa lơ lất đó coi chừng nó chết đói rồi.

Ông vẫy một chiếc xe ngựa vừa chạy tới:

– Chạy đường Liên-tĩnh, anh?

– Phải. - Anh cho chúng tôi về rừng cao su.

Ba người trèo lên. Cúc vẫn thần thờ đứng bên vệ đường.

Khi chiếc xe chuyển bánh, Ba Duyên mới thốt nhìn thấy cô gái, vội kêu:

- Kìa, Cúc, sao đứng đó?

Cúc gượng gạo cười:

– Dì về trước với ba đi.

Thím Bảy sốt sắng hỏi:

- Mà đi đâu vậy Cúc?

– Vô nhà thương thăm anh Tấn.

– Ở phải.

Năm Xích Long day lại bảo con gái:

– Mai ba sẽ về xem sao. Muốn gặp ba con lên nhà dì.

Vừa nói, ông ta vừa chỉ Ba Duyên. Cô gái gật đầu vừa như trả lời thuận, vừa như chào họ. Con ngựa cất vó, chiếc xe lăn bánh.

Trên xe, Năm Xích Long mỗi một điều thuốc. Ông lén nhìn qua kẽ móng tay, thấy con gái vẫn đứng yên một chỗ. Trong ánh nắng lấp lánh của một buổi sáng đẹp trời, cái bóng dáng nhỏ bé đầy đặn của Cúc nổi hẳn trên mặt đường, in bóng xuống lớp cát nóng. Người xà ích nén giấu một tiếng thở dài. Ông quay nhìn khuôn mặt người đàn bà ở gần. Ba Duyên có vẻ đang nghĩ tới điều gì tốt đẹp. Sắc mặt nàng tươi thắm như một bông hoa sớm trong vườn. Ông khều tay nàng hỏi:

– Em nghĩ gì vậy?

– Em không nghĩ gì hết.

Cụt hứng, người xà ích loay hoay với điều thuốc. Ông không nói gì thêm cho tới khi cả ba rời khỏi xe bước xuống bìa rừng cao su.

Thím Bảy tất tả bước vào quán, đã được người nhà trông coi từ sáng sớm thay thím. Thím nói liên hồi với mấy người khách quen, cũng là người trong xóm. Năm Xích Long kéo Ba Duyên vào theo. Ông ta góp chuyện với họ, không ngớt cảm ơn người bạn gái:

– Không có chị chắc thằng Tấn bị lòi thối. Tôi biết chắc chính nó thấy lựu đạn chớ không phải thằng Cường.

Người đàn bà nói như la lối:

– Chớ còn gì nữa. Thằng Tấn chớ ai. Từ lúc nó về tôi đã sợ thế nào nó cũng thấy lựu đạn, quả nhiên nó thấy mà.

Năm Xích Long gật gù:

– Chị khai cho thằng Cường phải lắm. Bề gì nó cũng có tội.

Thím Bảy la lối thật sự:

– Tội gì? Nó không có tội gì hết. Đàn ông con trai thấy gái lịch thì cua, tội gì?

254 | Viên Linh

Người xà ích lúng túng không biết nói sao. Ba Duyên thò chân dưới gầm bàn đạp nhẹ vào chân ông ta. Ông ta lẩn thẩn hỏi người bạn gái:

– Thế đứa nào có tội?

Người đàn bà mỉm cười:

– Không đứa nào có tội hết. Vả lại, ai xử tội được đây?

Năm Xích Long áy náy:

– Xử tội ai?

– Xử tội đứa có tội chứ còn xử tội ai.

Người xà ích mỗi một điều thuốc nữa rồi yên lặng ngó khói thuốc tản mạn bay. Ông lò mò thấy khuôn mặt trắng trẻo của người tình bên kia bàn. Tiếng thím Bảy cười cợt:

– Tôi nghĩ suốt đêm qua có chộp mắt được lúc nào đâu. Cuối cùng tôi nghĩ khai cho người chết là tốt nhất. Thằng Cường nó không có tội,

trông cà chớn vậy mà thiệt ra nó là nạn nhân lãnh nhách. Phải chi thằng Tấn kết tội nó, thấy lựu đạn giết nó thì không nói gì. Nó chết lây mới là tội nghiệp chớ.

Thím thở ra, kết luận:

– Mà bề gì nó cũng chết rồi. Khai cho nó tốt hơn. Khai cho người sống càng thêm tội nữa.

Bắt được câu nói đó. Năm Xích Long làm bộ thản nhiên nói:

– Phải, chị làm vậy là phải. Tôi chỉ lo chị khai cho thằng Tấn thì tội nghiệp nó. Coi bộ nó bị nặng lắm.

Nghĩ tới con gái, ông ta thở ra:

– Cái số con Cúc thiệt là rắc rối.

Người đàn bà bảo con làm mấy ly cà phê rồi trầm ngâm ngó ra ngoài đường Liên-tĩnh lúc ấy vắng hoe. Năm Xích Long buồn bã nhìn vào trong ngõ. Ông vừa nghĩ tới ngôi nhà tan nát của mình.

256 | Viên Linh

– Anh Năm.

Thím Bảy lên giọng gọi. Người xà ích quay đầu lại. Thím hỏi:

– Sao đây, anh tính sao?

– Tính gì, chị?

– Anh còn ở đây nữa không?

Người xà ích ngó Ba Duyên. Nàng nói hốt:

– Chắc anh ở trên tôi, chị.

Năm Xích Long vội thêm:

– Nhà tôi nát hết còn gì, chị Bảy. Có ở phải sửa lại, mà tôi bây giờ kẹt quá.

Người đàn bà cười:

– Mà anh lên chị Ba ở tiện hơn. Có nhà sẵn đó lo gì nữa.

Ba Duyên thẳng thắn gật đầu:

– Dạ tôi cũng nghĩ vậy, chị. Tôi ở có một mình à. Nhà rộng mênh mông vậy đó.

Khều Năm Xích Long nàng nói:

– Hôm nào mời chị Bảy lên chơi, anh.

Người đàn bà gạt đi liễn:

– Ôi, tôi có lúc nào rảnh rồi đâu mà đi.

Mấy ly cà phê được mang ra. Thấy không khí lạnh nhạt, người xà ích uống một ngụm lớn rồi sửa soạn đứng dậy. Ông chỉ tay về phía nhà mình:

– Tôi vô xem qua nhà một chút.

Nói xong ông ta đứng dậy cất bước. Ba Duyên vội vã đứng lên theo. Nàng cười nói:

– Đâu xem nhà anh cho biết.

Hai người chào thím Bảy, ra khỏi ngôi quán, song song bước vào ngõ. Thấy cánh cửa nhà mình đã được dựng lên ngay ngắn, người xà ích nói:

258 | Viên Linh

– Lối xóm ở đây tốt lắm em.

– Ờ, tốt quá.

Ông ta ngạc nhiên:

- Sao em cay đắng vậy?

Ba Duyên chỉ tay ra ngõ:

- Tốt như bà nội đó chứ gì. Không câu nào là không móc là người ta.

Năm Xích Long làm thình. Ông im lặng ngó xuống mặt đất bị cày nát bởi mảnh lưu đạn. Mấy vết máu thâm khô rải rác gần chân vách ván.

Quan sát ngôi nhà sắp từ bỏ, người xà ích nôn nao nghĩ đến những năm đã sống bên những người thân yêu. Sắp xếp quần áo vật dụng và chiếc rương sắt màu sơn đã cũ kỹ, ông nói nhỏ:

– Lúc nào tiện phải lên thăm mộ má con Cúc.

Ba Duyên ngoan ngoãn gật đầu:

– Lát chiều đi luôn, anh.

Ngó căn nhà một lần chót, người xà ích chỉ cái rương nói:

- Hết thấy có đó thôi.

Ông mở cánh cửa hậu. Dưới mái tranh túp lều ở góc vườn, con Xích Long ngھn cổ hí lên nho nhỏ mừng rỡ.

– Trời đất chắc nó đói lắm.

Chiều qua không ai còn nghĩ đến nó, hôm nay giờ đã trưa trậ.

Vừa nói, người xà ích vừa vội vấ băng qua khoảng sân sau. Ông vuốt ve con ngựa trong khi dẫn nó ra, đóng vào xe. Đưa chiếc xe vòng lổ sau về trước cửa chính, ông cùng người tình khuân chiếc rương sắt lên. Ngó nhìn căn nhà lần nữa, ông ngậm ngùi nói:

–Thôi đi.

Hai người đi bên chiếc xe ra đầu ngõ. Mấy đứa trẻ thấy lạ chạy theo sau hỏi tới hỏi lui. Chúng chỉ trỏ Ba Duyên cười lớn với nhau. Năm Xích Long hì hà với chúng, không nói gì. Tới trước quán thím Bảy, ông bước vào:

– Chị Bảy, tôi đi nghe.

Người đàn bà tiến ra:

– Đi luôn giờ?

– Ờ, khi nào rảnh mời chị lên chơi.

– Anh làm như không về đây nữa?

– Về chứ. Đi đâu thì đi chứ bỏ đây sao được. Dù gì còn lối xóm, còn con Cúc ở đây.

– Anh đi, chắc gì nó ở, trừ khi thằng Tấn ra lính.

Năm Xích Long có vẻ hy vọng:

– Kỳ này chắc nó ra. Bị thương nặng làm sao đánh giặc nổi nữa. Coi chừng vậy mà hay.

- Ờ, tôi cũng nghĩ vậy.

Ba Duyên đứng bên càng xe, nói vọng vào:

– Chào chị Bảy tôi về.

– Không dám.

Leo lên xe, Năm Xích Long còn day lại:

– Tôi đi, chị Bảy.

– Ờ, vui vẻ nghe anh. Lâu lâu về chơi.

– Chắc về luôn chớ lâu lâu gì...

Ông ta cho ngựa cất vó. Chiếc xe ra đường chính lóc cóc chạy về phía Ngã tư Bảy Hiền. Tới ngã tư người xà ích quẹo xe về hướng Sài Gòn. Lòng ngực ông nặng nề dồn lên. Ông uốn lưng để thở ra nhè nhẹ.

Phía sau Ba Duyên tự động dấm lưng bạn, cười nói:

262 | Viên Linh

– Nhức mỗi hả?

Năm Xích Long mỉm cười:

– Già rồi thiệt.

Nàng tỏ vẻ không bằng lòng:

– Tôi không có lấy chồng già đâu ghen.

– Nói vậy chớ đừng lo. Trông gầy ốm vậy chớ cũng được lắm.

– Tầm bậy không à...

Người xà ích cười ha hả:

– Có gì mà tầm bậy. Chuyện tự nhiên chớ không phải sao. Không lẽ tôi lấy vợ về để thờ?

Ba Duyên cười chúm chím:

– Tôi cũng không muốn vậy. Ai ưa được đàn ông tôn kính chớ tôi khỏi. Người ta lấy vợ lấy chồng đặng có nhau những lúc cô quạnh, hú hí cho đỡ khổ chớ lấy nhau về thờ sao.

Năm Xích Long gục gặc cái đầu:

- Chớ sao! Bởi vậy tôi mới nói tôi cũng còn được lắm!

Ông ta né tránh một móng tay nhọn vừa bấm trên vai:

- Ê, coi chừng người ta ngó.

Ba Duyên giật mình rút tay lại. Trên lề đường hai ba người đàn bà lếch thếch vẩy Năm Xích Long. Người xà ích tính kìm ngựa lại, song ông bị một bàn chân đạp hậu, vội nói lớn:

- Hôm nay tôi nghỉ, đợi xe sau đi.

Có tiếng kêu trên đường:

-Trời đất, du dương dữ vậy ông già?

Năm Xích Long phật lòng day đầu lại. Ông bị bàn chân phía sau đạp cái nữa rồi Ba Duyên gắt:

264 | Viên Linh

– Bỏ đi anh. Thầy kệ con mẹ.

Nhớ ra điều gì, ông ta cười:

– Bị mối quen, con mẹ biết tôi.

- Hôm nay nghỉ chạy.

Ba Duyên nói trổng. Người xà ích hơi ngạc nhiên. Ông không biết trả lời ra sao, cười thăm một mình. Phía sau, nhác thấy nụ cười đó. Ba Duyên gắt:

– Cười.

Ông ta cười thành tiếng:

– Bộ cười không được sao?

– Anh cười gì tôi?

- Cười vì... thì nghỉ chạy hôm nay.

– Mai nghỉ nữa.

- Nghỉ mai nữa?

- Ờ! Mai nghỉ, mốt nghỉ luôn.

- Quá vậy.

Nàng cười dòn:

- Không có quá đâu. Nói nghe kỳ chớ người ta hưởng tuần trăng mật một tuần, nửa tháng lận. Anh kẹo quá vậy.

- Không phải kẹo. Nghỉ một bữa hai bữa không sao, nghỉ hoài lấy gì ăn? Nói cho cô hay, tôi làm bữa nào ăn bữa đó, không có dành dùm được gì đâu.

Ba Duyên gạt đi:

- Anh khỏi lo. Tôi cho anh nghỉ một tuần.

Năm Xích Long lại cười thầm. Xe chưa về tới nhà nàng mà đã hai ba lần nàng ra lệnh ngon lành. Thốt nhiên ông bị đập một cái nữa.

- Sao mỗi lần tôi nói anh lại cười vậy? Anh ngạo tôi hả?

266 | Viên Linh

- Tôi ngạo tôi chớ ngạo cô hồi nào. Bị từng này tuổi tôi còn chui đầu vào rọ chớ?

- Ai biểu. Lấy vợ thì phải chịu vậy. Có giỏi thì cứ sống độc thân đi, lấy vợ làm chi.

- Bởi.

- Ủa, vậy thì ráng chịu chớ.

- Có ai nói gì đâu?

- Không nói mà cười.

- Cười cũng không được nữa?

Lần này Ba Duyên không nói gì. Một người khác nữa vẫy xe, Năm Xích Long của roi từ chối:

- Hôm nay nghỉ anh.

Day lại người tình, ông cười :

- Xe hôm nay đón dâu.

– Trời ơi đẹp dữ, còn nói. Đòi thuở nhà ai đón dâu bằng xe thổ mộ bao giờ.

– Tình nghèo mà.

– Bởi.

Tự nhiên người xà ích đâm bắn khoăn:

– Dù sao, có lẽ tôi chỉ nghỉ ba bữa thôi.

– Nghỉ một tuần.

– Không nên. Tiền của cô, cô giữ lấy. Tôi kiếm cũng đủ xài chứ không đến nỗi.

Nàng gất:

– Đừng có nói vậy. Thằng Sáu Đại khác, anh khác. Anh đừng nói vậy tôi buồn, anh Năm. Nó không lấy được của tôi một cục chớ anh...

Người xà ích bực dọc:

– Tự hậu, cô đừng nhắc đến thằng đó.

268 | Viên Linh

- Nó chết rồi mà.

- Chết thì chết, không nhắc đến nó.

Cọ mình vào lưng bạn từ phía sau, Ba Duyên hóm hỉnh nói:

- Ờ thì thôi, ai muốn nhắc đến nó làm gì.

Năm Xích Long im lặng cho tới lúc chiếc xe thổ mộ dừng lại trước đầu ngõ nhà nàng.

- Cho xe vô luôn, anh. Xe chạy ngang ngõ dưới cặp mắt tò mò của mấy người lối xóm. Người xà ích nhận ra trong số những người đang ngó mình, có cô gái hôm trước ông hỏi thăm khi lần đầu tiên đi kiếm nhà Ba Duyên. Cô tươi cười hỏi:

- Chú đến đây chơi luôn hả?

Năm Xích Long chưa biết trả lời ra làm sao đã nghe cô gái hỏi Ba Duyên:

- Chị Ba, chú này tới ở luôn nhà chị hả?

Nàng gật đầu sau khi ngó bộ mặt chân thật của cô gái hàng xóm:

- Ờ.

- Sáu Đại đâu chị?

- Nó chết rồi.

- Ủa, chết rồi?

- Ờ, nó gây với lính Biệt-kích bị họ thả lựu đạn chết tốt rồi.

Cô gái men theo xe trở vào. Lúc Ba Duyên xuống mở cổng cho ngựa và xe vào sân, cô cũng vào theo. Năm Xích Long đang khó chịu thì cô nói:

- Chú có một cái rương này thôi hả, để cháu giúp một tay.

- Thôi khỏi, cháu. Nhẹ hổng mà.

- Quần áo hả?

270 | Viên Linh

Ba Duyên chúm chím cười. Tuy biết người bạn tình đang lúng túng, nàng vẫn muốn biết ông xử sự ra sao. Năm Xích Long không trả lời cô gái, lúi húi với con ngựa, cái xe. Biết ý, cô gái cười cười chào người đàn bà, lui ra.

Còn lại hai người, Ba Duyên giúp Năm Xích Long mang chiếc rương vào, ông gặt đi:

– Để kệ tôi mà.

– Người ta giúp còn làm bộ.

– Khỏi.

– Cha, bộ anh sợ tôi nhòm ngó hả? Làm như đồ tể nhuyển đầy rương không bằng.

Người xà ích đỏ mặt gắt:

– Vô trước đi.

Còn một mình, ông vác cái rương sắt lên vai lặng lẽ bước lên thềm, rồi mang tuốt vào trong phòng.

Ông nghe loáng thoáng ngoài cổng tiếng mấy người đàn bà. Họ đang bàn tán công khai về sự hiện diện của ông.

– Chắc chồng mới của chị Ba.

– Không phải đâu. Chồng gì mà già quá vậy. Chị Ba còn trẻ đẹp vậy, không lẽ cặp ông già?

Năm Xích Long sững sờ đứng thẳng người trong phòng ngủ, bên chiếc rương vừa đặt xuống. Ông thấy ghen ghen nơi cổ họng. Ba Duyên cũng nghe những lời bàn tán ấy, vội vàng đóng chặt cửa lại. Sau đó nàng hồi hải chạy vào phòng. Thấy người bạn tình đứng khựng lại một chỗ, nàng tới gần nhỏ nhẹ gọi:

– Anh Năm!

Năm Xích Long không buồn day lại.

– Anh Năm, thầy kê nó.

Mái đầu người xà ích cúi xuống. Phía sau người đàn bà ngẩng nhìn, thấy lựa thừa những

272 | Viên Linh

sợi tóc bạc. Bàn tay nàng đưa lên định đặt lên vai ông, bỗng dừng lại nửa chừng, rồi buông thõng xuống. Có lẽ Năm Xích Long già thật chẳng? Thốt nhiên nàng đưa tay lên lần nữa, đặt lên vai người tình:

- Anh buồn hả ? Thì cũng như bọn bạn anh nó thấy đầu anh có tóc bạc, nó tưởng anh già vậy chớ có gì mà buồn.

- Tôi già thiệt đó cô.

- Xạo hoài.

- Không tôi già thiệt, so với cô tôi già thiệt.

Ba Duyên ôm lấy ông la khẽ:

- Thằng cha này vô duyên không. Già hay không người ta chịu rồi thì thôi chớ, nói làm gì mất công vậy?

- Tôi sợ.

- Sợ gì?

– Lỡ mai mốt cô thấy tôi già, cô buồn thì sao?

Nàng thoáng nhìn qua cửa sổ, thấy mấy đóa hồng hôm qua đã héo úa. Nàng ra kéo tấm màn che cửa lại rồi quay vào ngồi xuống giường:

- Anh thiệt lẫn thẩn, mai mốt ai biết ra sao mà nói trước. Sống hôm nay biết hôm nay thôi chứ. Vả lại, già trẻ là ở lòng mình chứ?

Trong một thoáng, Ba Duyên suy nghĩ đến lời bàn tán của mấy người đàn bà lối xóm mà nàng vừa nghe thoáng được. Nàng tự hỏi hôm qua Năm Xích Long trẻ trung tinh nghịch như thế, làm sao Năm Xích Long đã già được?

Thốt nhiên người xà ích đứng dậy.

– Anh đi đâu đó.

– Tôi ra quán cà phê.

Nàng chưng hửng gất:

274 | Viên Linh

– Không đi đâu hết.

– Để tôi đi.

– Không đi đâu hết. Bộ anh không muốn nói chuyện với tôi hả?

Người xà ích cau có quay lại:

– Đâu phải vậy. Tôi về ngay.

– Anh ở đó đi tôi pha cà phê cho anh uống.

– Không, tôi muốn ra ngoài một chút. Tôi cần một mình.

Người đàn bà không hiểu hỏi:

– Anh cần một mình?

Năm Xích Long không biết giải thích ra sao, lắc đầu:

– Em đừng hiểu lầm. Anh cần em lắm chứ nhưng bây giờ anh cần một mình.

- Sao kỳ vậy?

Ông ta không trả lời nàng, lui cui đi ra. Tới phòng ngoài, ông ta ngần ngừ. Rồi quả quyết, ông bước xuống thềm nhà.

Ngoài sân, nắng bắt đầu gay gắt.

Ra tới gần cổng, ông nghe phía sau có tiếng cánh cửa va chạm. Biết là Ba Duyên đang ngó theo, ông vẫn không quay đầu lại.

- Anh Năm!

Ba Duyên lên tiếng gọi gay gắt. Làm như không nghe thấy, ông vẫn tiếp tục bước đi.

- Anh Năm, bộ điếc hả?

Lần này Năm Xích Long phải đứng lại. Hai người đứng im trên chỗ của mình, không ai chịu tiến tới.

Ba Duyên giơ tay ngoắc ngoắc. Tự nhiên, thấy dáng điệu và bộ mặt nàng, Năm Xích Long bật cười rồi cầm cúi trở vào.

Nàng chống tay lên hông, xẵng giọng:

– Sao không đi luôn?

Người xà ích vẫn cười. Ông lạnh lẽo bước lên thềm nói:

– Biểu người ta trở lại còn nói gì nữa? Đàn bà rắc rối.

Nàng đóng sầm cửa lại, gậy gõ:

- Ờ rắc rối vậy đó, được không? Chịu không?

Năm Xích Long vẫn còn cười. Cặp mắt ông sáng long lanh, khuôn mặt tươi vui. Dường như ông đang nghĩ điều gì đó rất thầm kín.

Ba Duyên đẩy ông ngồi xuống ghế hỏi gặng:

– Tôi hỏi liệu có chịu được không?

- Ráng chịu chứ biết làm sao?

Người đàn bà cười:

– Ờ, nói nghe được mà tôi nói trước anh hay, đã chịu thì chịu luôn còn không thì đi luôn. Ra uống cà phê rồi đi luôn.

– Làm tàng hoài.

– Ờ tôi vậy đó.

Nàng tới gần người tình, tay vẫn chống lên hông. Năm Xích Long ngấm nghĩa người tình thấy hay hay. Bất ngờ ông phát mạnh vào hông nàng, kéo về phía mình.

Ba Duyên lụi cụi chống đỡ không nổi, ngã người xuống lòng người đàn ông. Nàng lườm lườm, chí mạnh móng tay lên trán ông, rồi vụt đứng dậy, đi vào trong phòng ngủ. Người xà ích cũng nhóm dậy lanh lẹ bước theo nàng. Ông quai tay ra phía sau khép cánh cửa gỗ lại. Chiếc bản lề cũ kêu lên ken két. Nàng không thể tin là Năm Xích Long đã già. Có lẽ mái tóc sớm chen muối tiêu của ông đã gây ra những ngộ nhận đó thôi.

Còn lại một mình bên lề đường, Cúc thần thờ ngó theo chiếc thổ mộ chạy đường Liên-tĩnh. Mái xe không uốn cong và thành xe không đánh vọc-ni màu nâu tươi như xe của ba nàng, song mui to, chở được nhiều thứ hơn, và mưa sẽ đỡ hắt hơn.

Ba người đã ngồi lọt trong lòng xe, cô chỉ còn trông thấy khuôn mặt Ba Duyên sáng láng lộ ra.

Đợi cho chiếc xe đi khuất người thiếu phụ mới cất bước. Nghĩ đến Tấn, khuôn mặt cô tối lại. Tấn được coi như vô tội trong vụ án mạng nên đã được chuyển từ bệnh viện các can phạm sang bệnh viện Nguyễn Văn Học, ở cách Lăng Ông không xa.

Sau một cuộc xe lam, Cúc phải đi bộ tới. Băng qua một quãng đường ngắn, bụi cát lầy dưới chân, cô tới trước thềm bệnh viện.

Cô tới phòng chỉ dẫn hỏi tên Tấn.

– Phòng số 13.

Cổ người thiếu phụ cao hơn lên, nhô khỏi đôi vai; trái tim thất lại. Từ thuở nào tới giờ Cúc vẫn sợ con số xui xẻo này.

Chạng vạng hôm qua cô thấy bệnh tình Tấn cực kỳ trầm trọng. Chàng nằm bất động trong lòng vợ, đôi mắt nhắm nghiền, thương tích đầy mình, mê man thêm thếp. Sau khi đưa chồng tới bệnh viện cô bị dẫn xuống phòng tạm giam, vì cô là người cư ngụ trong ngôi nhà xảy ra chết chóc.

Suốt đêm Cúc thao thức về số phận chồng, nhiều lúc thắc thỏm sợ chàng không qua khỏi. Bây giờ biết chồng được chuyển qua điều trị tại bệnh xá lớn, cô bớt đi phần nào nỗi sợ.

Đôi mắt nhón nhác, mái tóc bơ phờ, Cúc lần mò đi dọc theo hành lang. Cửa phòng số 13 đóng im ỉm, cô tự động mở ra.

Màu trắng của căn phòng nhỏ hẹp dội vào mặt cô. Tấn vẫn nằm thêm thếp trên chiếc giường nhỏ. Đầu giường trên một cái giá gỗ cô nhìn thấy chai nước biển lộn cổ xuống, mức nước gần sát đáy chai.

280 | Viên Linh

Người y tá nhăn mặt khi thấy Cúc mà không nghe tiếng gõ cửa. Bà ta đứng khuất sau cánh cửa mở ra Cúc không kịp nhìn thấy.

Cô vội vã xin lỗi, nói:

- Thưa chị, em là vợ anh này.

Bà ta vẫn cau có:

- Từ lần kể, cô phải gõ cửa trước khi vô.

- Dạ, bị em tưởng không có ai.

Bà ta xẵng giọng:

- Có chớ sao không. Bệnh nặng lúc nào không có người thường trực, cô.

- Dạ em không biết. Em xin lỗi.

- Vô đi đóng cửa lại.

Cúc ngoan ngoãn làm theo. Bà y tá tới gần giường Tấn, chích cho chàng một mũi thuốc nhỏ. Cúc e ngại hỏi:

- Ảnh ra sao chị?

- Chồng cô bị nặng lắm.

Cúc thót bụng lại:

- Liệu ảnh qua khỏi không chị?

Người y tá ngó Cúc kỹ hơn, hỏi:

- Cô là vợ anh này?

Cúc gật đầu.

- Sao vậy?

Cúc ngạc nhiên:

- Chi, chị?

- Sao anh ấy bị thương vậy, chắc oánh lộn chớ gì?

Cúc bực bội song không biết trả lời trả lời ra sao. Bà y tá thản nhiên nói:

282 | Viên Linh

– Cô giấu làm chi. Từ bệnh viện can phạm đưa tới mà. Đâu phải đánh giặc bị thương. Cô là vợ anh ta tôi nói thiệt, bệnh ảnh nặng lắm không chắc qua khỏi đâu. Từ tối qua tới giờ chưa tỉnh được lúc nào.

Cúc sấn tới bên giường chồng. Cặp mắt cô chạm phải bộ mặt xanh mét hầu như không còn một giọt máu nào.

Cửa phòng xịch mở, bác sĩ bước vào. Ông đặt ống nghe lên ngực bệnh nhân, vạch mí mắt, xem mạch. Cúc lo lắng theo dõi thông dấm hỏi. ông quay lại hỏi cô trước:

– Cô là vợ anh này?

– Dạ, bác sĩ làm ơn cho biết liệu ảnh...

– Nặng lắm.

Ông bước ra cửa phòng, nơi hành lang, châm một điếu thuốc lá thơm, ngó bệnh nhân rồi ngó Cúc. Tư lự vài giây, ông nói:

– Cô nên thu xếp công việc ở luôn đây đi.

Ông ngó vào giường Tấn.

Bổng Tấn nhúc nhích, dường như thế, trên tấm nệm bằng nhựa. Cúc không hiểu rõ ràng ý nghĩa câu nói của ông. Tự nhiên cô sợ hãi.

Tấn cựa quậy mãi trên gối mà không chuyển được cái đầu băng bó chằng chịt. Vị bác sĩ nhìn cô y tá, bước ra ngoài. Cô ta ra theo, bỏ mặc Cúc trong phòng.

Cúc không nhìn thấy cái lắc đầu của vị bác sĩ với cô. Cô ghé ngồi xuống bên chồng. Mãi một lúc lâu sau, trong khi nhìn xuống, Cúc thấy chồng đã mở nổi đôi mắt. Đôi mắt cá ươn lơ dờ mệt mỏi. Cúc mừng rỡ:

– Anh Tấn.

Cúc gọi khẽ, mơ hồ thấy một nụ cười trên khuôn mặt tái nhợt. Cánh tay Tấn đặt trên bụng có vẻ muốn cử động. Cúc nắm lấy cánh tay đó, cúi xuống nói nhỏ bên tai chồng:

284 | Viên Linh

- Em đây, Cúc đây, anh. Anh ta cười được. Nụ cười đã nở rõ ràng hơn.

Người thiếu phụ thốt rằng mình cảm thông nụ cười đó. Có lẽ Tấn đang muốn an ủi nàng.

- Anh?

Cúc kêu nho nhỏ, cố gắng để không dây lại phía cửa. Cô muốn có một ai tới bên cạnh mình lúc đó. Song không có ai cả. Chỉ còn cô trước giờ phút mong manh của Tấn. Rồi đôi mắt Tấn mở lớn hơn, cái nhìn của anh ta sáng lên dần. Cúc mừng rỡ nói:

- Anh, anh thấy thế nào?

Tấn cười, chuyển động được bàn tay trên bụng. Năm ngón tay đen đúa của anh ta cào vào bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt của vợ.

- Anh Cường đâu em?

Cúc kinh ngạc:

- Chết rồi anh.

Đôi mi Tấn khép lại. Khi mở ra, cái nhìn của anh ta đổi khác:

– Sao anh ta lại nhảy vô? Chết rồi?

– Dạ chết rồi..

– Ba đâu? Cái bà gì nữa?

– Ba Duyên. Ba đi với dì ấy rồi. Anh đừng lo cho ai hết. Khi khỏi anh có thể về nhà được. Cảnh sát không làm phiền đâu anh.

Anh ta có vẻ không hiểu:

– Họ không điều tra gì sao?

– Rồi. Xong rồi.

– Họ không biết gì sao?

Cúc hớn hở nói:

– Không, anh, bị thím Bảy khai cho anh Cường hết. Dù gì thì anh cũng chết rồi.

286 | Viên Linh

Cặp mắt Tấn thu nhỏ lại, chỉ còn hai điểm sáng long lanh. Thốt anh ta nói:

– Không phải, chính anh thấy lựu đạn mà.

Cúc gật đầu:

– Thì vậy chứ sao. Mà anh Cường chết rồi, khai cho anh là yên.

Tấn cười buồn bã, nhắm mắt lại. Khi mở ra, anh ta lại có một cái nhìn khác. Anh ta thốt nói:

– Rồi em sống với ai?

Cúc kinh hoàng nắm lấy tay chồng:

– Trời ơi anh, sao anh nói vậy?

Anh ta nuốt nước bọt, nhưng cái hạch ở cổ kẹt giữa cuống họng. Không còn một tí nước bọt nào trong cái miệng khô đắng đó nữa. Cúc thần thờ:

– Anh, anh nói gì vậy?

Tấn bóp nhẹ nhẹ bàn tay vợ, nhìn vợ bằng cặp mắt tỉnh táo, cái tỉnh táo khiến Cúc sợ hãi. Anh ta bắn khoản hỏi lại, làm như chưa tin lời vợ:

– Té ra anh ta cũng chết?

Cúc im lặng, Tấn nói như than thở một mình:

- Rồi em sống với ai, Cúc?

Cô ngó sững chồng lần nữa. Anh ta mỉm cười đau khổ:

– Anh thương em lắm, em Cúc. Rồi em sống với ai?

Cúc kinh hoàng, luống cuống:

– Anh Tấn, sao anh nói như vậy mãi?

Anh ta cố gắng mỉm cười lần nữa. Nụ cười mờ nhạt, nhẹ nhàng. Thành linh Cúc oà khóc:

– Anh, em sợ quá.

288 | Viên Linh

Tấn khều nhẹ tay vợ. Anh ta vẫn cố giữ tay vợ trong tay mình từ ban nãy, dù những ngón tay đang rời ra:

– Em còn trẻ mà.

Nàng nức nở:

– Em sợ quá, lỡ anh có bề gì em không biết phải làm sao.

– Đó, lâu nay anh vẫn nghĩ vậy. Những lúc đụng trận, sợ chết, anh thường nghĩ đến em. Bởi vậy, anh có nói nếu khi về mà em có bỏ đi, hay đã yêu người khác...

Tấn bỗng ngừng nói, nhả mặt để thở. Trên không vọng xuống tiếng cành cành của một chiếc trực thăng bay thấp. Khi chiếc máy bay mất tiếng, anh ta vẫn chưa tiếp tục nói được. Cúc lần tay vào ngực chồng, tìm chỗ trái tim. Cô chỉ chạm được một làn da lạnh ngắt, phẳng lì. Khi rút tay ra, cô nghe chồng nói, giọng nhỏ hẩn đi:

– Em phải sống vui mới được. Cúc, em còn trẻ.

Nín hơi một lần nữa, anh ta mệt mỏi thở:

– Em thấy không, ba già rồi, ba còn lấy vợ.
Dì Ba lớn gấp đôi tuổi em...

Cúc muốn thấy một ý kiến rõ rệt của chồng,
nói:

– Nếu anh có bề gì, em không thèm lấy
chồng nữa.

Tấn lắc đầu:

– Em đừng nói vậy, anh không vui. Anh
muốn em lấy chồng ngay lúc nào em gặp người
hay nhân, hạp ý, đừng thèm chờ mãi tang mãi
khó gì hết.

Cúc la lên:

– Trời ơi!

– Anh không sống nổi đâu em. Anh biết
anh mà. Nhớ là lúc nào anh cũng yêu em.

Cúc khóc trong im lặng. Dường như Tấn đã

sửa soạn giây phút đó một cách kỹ càng. Nói xong câu đó anh ta thở ra, khuôn mặt thoải mái, tuy nét buồn còn lẫn quất không tan.

Cúc đã hiểu. Chồng cô không thể sống nổi, không còn hy vọng gì. Cô dăm dăm ngó mặt chồng chờ đợi cái giây phút lung linh của một ngọn đèn hiu hắt. Tấn không nói nữa, chỉ nhìn. Nét mặt anh ta thay đổi trong lặng lẽ. Cái phút ấy đã đến rồi.

Cúc nhìn vội lên chai nước biển. Mức nước sát đáy chai dường như đã ngừng chảy. Cô muốn làm một cái gì đó thật gấp rút nhưng không biết phải làm gì. Cô đứng lên ngó chai nước biển, ngó theo sợi dây thông bằng plastic trắng ghim vào cổ tay chồng bằng một mũi kim lớn.

Thốt nhiên tất cả lạnh toát. Cô ngó sát xuống khuôn mặt chồng. Nụ cười vẫn nở trên mặt Tấn, song đã im nét, tựa như nụ cười trong một tấm tranh vẽ dở dang, người họa sĩ bỏ đó vì thiếu mất chút màu hồng.

Cúc nhắm mắt vì tiếng một chiếc máy bay thật thấp, rồi âm thanh mất bật ngay sau đó. Cô cúi xuống và nhận ra Tấn đã trút hơi thở cuối cùng. Để một ngón tay lên trước miệng, trước mũi Tấn, Cúc cố nghe một hơi nóng. Cô kêu lên:

– Anh Tấn!

Cặp mắt Tấn im lặng, tựa cặp mắt một pho tượng nhìn xa. Ngón tay Cúc đưa lên, đẩy hai mí mắt xuống. Tấn không còn trông thấy từ đó người vợ trẻ xinh đẹp của anh ta nữa.

Vuốt xong cặp mắt người chồng trẻ, Cúc đứng im. Cô cũng không khóc nữa.

Người y tá bước vào, tới gần bệnh nhân. Thoáng nhìn bà ta hiểu ngay.

Quay sang Cúc, bà ta thân thiện:

– Bây giờ cô tính sao? Tôi phải đưa chồng cô xuống nhà xác.

Cúc lặng lẽ gật đầu. Người y tá do dự một lát rồi hỏi:

- Cô có cần giúp đỡ gì không? Chắc cô có người nhà gần đây?

Cúc suy nghĩ chỉ một thoáng, rồi lắc đầu:

- Dạ không, tôi có một mình.

- Một mình?

Thoáng nghĩ đến bố, Cúc đã bắn khoăn. Song cô không muốn mang một tin buồn đến cho ông trong lúc này.

- Rồi cô lo làm sao. Ảnh có người nhà chứ?

- Dạ không. Chị giúp em được gì, chị?

- Phải xin đất chôn ảnh.

- Làm sao xin chị?

- Tôi có quen lớn ở Tòa hành chính tỉnh. Nếu cô muốn, để tôi cố gắng xin cho ảnh một

chỗ ở Nghĩa địa Chí Hòa, còn không thì gửi về bên Quân đội để họ lo.

Cúc mừng rỡ nhờ bà ta giúp. Má cô cũng yên nghỉ nơi đó, trên con đường hàng ngày hai cha con đi qua. Mỗi lần lên Sài Gòn, mỗi lần từ Sài Gòn về, cô vẫn nhìn vào nghĩa địa từ trên xe buýt hay xe ngựa, nói vọng một lời thăm hỏi. Cô không hỏi song biết rằng cha mình mỗi lần qua đó cũng đều ngó vào.

Người y tá tươi cười. Cúc chợt nhớ hỏi:

– Mất bao nhiêu chị?

- Không nhiều, cô.

Cúc lần bụng. Bó tiền mấy chục ngàn, bốn tháng lương lính của chồng, nằm còm cộm trong bao buộc ngang bụng. Cô thắc mắc hỏi lại:

– Chừng bao nhiêu chị?

Người y tá lưỡng lự:

294 | Viên Linh

– Tiền trà nước, xe cộ, giấy tờ tốn cũng bộn. Thấy cô có một thân một mình tôi giúp vậy thôi chớ tôi không cầu vô đó lấy một cắc. Dù gì, chồng cô cũng là lính, ảnh đánh giặc cực khổ...

Cúc mừng rỡ gật đầu:

– Dạ nhờ chị giúp, em không quên ơn, chắc chị cũng hay, ảnh đi lính, lương ba cọc ba đồng.

- Cỡ mười ngàn, cô.

Cúc giật mình:

– Chị nói sao?

– Mười ngàn.

Cô vẫn còn sững sờ:

– Mười ngàn miếng đất chôn? Trời đất!

Bà y tá dợm bước đi:

–Bộ cô tưởng muốn xin một miếng đất ở

nghĩa địa dễ lắm sao? Có khi xác thối sinh chưa có đất mà chôn. Phải chi ảnh chết trận hy sinh và nghĩa vụ gì, đảng này đánh lộn.

Bà ta bỏ lửng câu nói, bước đi thành thịch xuống nền đá hoa làm Cúc day lại ngó lên mặt chồng, sợ đôi mắt Tấn có thể bật mở ra. Nhưng Tấn đã chết.

Cúc tính nhăm trong bụng số tiền người chồng để lại cho mình. Hồi sau này có nghe báo đăng giá hòm cả chục ngàn một chiếc. Cỗ hòm ván thường cũng sáu bảy ngàn. Bà y tá làm bộ đi nhưng thấy Cúc không có phản ứng nên vẫn còn loay hoay trong phòng. Cúc nhìn bà ta, lắc đầu:

- Mặc quá chị, em không lo nổi.

- Vậy sao - bà ta trề môi - tôi nghe Biệt-kích như anh này mỗi lần về mang cả cộc giấy xanh, đâu có phải lính thường.

Cúc chột hiếu, vội làm bộ vồn vã:

296 | Viên Linh

- Dạ đúng đó chị, mà anh tiêu pha hết rồi, đưa cho em có được bao nhiêu đâu.

- Vậy cỡ bao nhiêu lo nổi?

Cúc trả giá:

- Chị ráng giúp đi, nhiều lắm là năm ngàn.

- Cô chờ đi, tôi gọi điện thoại trước xem người ta có chịu không đã.

- Dạ.

Bà y tá ra khỏi phòng. Cúc ngó chồng nằm im lặng cách cô một khoảng, không có xúc cảm gì. Ít phút sau bà ta quay lại, lạnh nhạt lắc đầu:

- Không thể nào được cô.

Cúc ngó đăm đăm vào mặt bà ta:

- Họ đòi bao nhiêu chị?

- Bảy ngàn đúng. Họ nói bị lo gấp quá, hơi tốn tiền. Phải chi cô dờ lại năm ba ngày.

- Trời đất ơi người ta chết rồi bỏ cái gì mà dòi lại?

- Bối! Phải chi dòi lại được thì khỏi mất tiền. Hay là cô để tôi gọi xe chở anh xuống nhà xác?

- Rồi sao chị? – Để anh nằm đó ít lâu.

- Có sao không chị?

Bà ta nhún vai:

- Đâu có sao. Mấy người chết đường xác vô thừa nhận người ta để đó hai ba ngày cả. Rồi là hoặc chôn đi hoặc là đem cho sinh viên.

Cúc ngạc nhiên:

- Đem cho?

- Đem cho sinh viên Y khoa đó, mấy người học ra bác sĩ đó. Họ mổ xẻ cắt đầu cắt đuôi tim gan phế phủ đủ hết, ai học về cái gì cho họ cái đó đem ngâm thuốc xài.

298 | Viên Linh

Cúc không hiểu:

– Mà để làm gì chị?

Bà ta bức dọc:

- Để người ta tập mỗ xẻ thí nghiệm chớ còn để làm gì.

– Rồi mất xác sao?

– Chớ sao. À mà còn chớ.

Cúc lại không hiểu:

– Làm sao còn được?

– Thì họ đem ngâm thuốc trong mấy cái bể thủy tinh, nổi lều bều ở đó chớ đi đâu mà mất?

Cúc rùng mình:

– Thôi chị, bảy ngàn thì bảy ngàn, chị lo giùm đi. Bề gì ảnh cũng là chồng em làm thế coi sao được?

Sợ người vợ lính có thể đổi ý, bà y tá day lại hỏi:

– Chắc chưa?

– Dạ, chắc chớ. Đành vậy chớ làm sao chị.

– Rồi chịu thì phải đưa trước một nửa. Khi tới nghĩa địa đưa nốt chỗ còn lại.

Cúc móc tiền. Sợ bị đòi thêm, không dám lấy ra cả bó, cô móc ra từng tờ một. Thấy những tờ giấy năm trăm còn mới tinh bà y tá trừ trừ rồi làm như chợt nhớ ra điều gì vội nói:

– Í, còn phải mua hòm nữa. Cô đi mua hay nhờ mấy người dưới nhà xác họ mua giùm?

Cúc lại mừng rỡ:

– Chị giúp tôi luôn thể.

– Dễ mà, miễn cho họ thêm mấy trăm uống rượu. Đám chôn cất nào cũng phải có rượu.

Người y tá lạnh lẽo ra khỏi phòng, xuống nhà xác. Lát sau bà ta trở lại bảo Cúc:

300 | Viên Linh

- Hòm bây giờ mắc lăm, không biết cô lo nổi không?

Cúc nhọt nhọt, khó thở:

- Phải lo chứ biết làm sao chị. Không lẽ chồng chết bó chiếu đem chôn. Họ đòi bao nhiêu?

- Họ không có đòi, tại sao cô hỏi vậy? Thấy cô có một thân một mình...

Nàng vội gắt:

- Là tôi muốn hỏi tốn bao nhiêu cái hòm nữa?

- Mười ngàn bạc luôn việc vô hòm, chôn cất xong xuôi, khỏi thêm tiền rượu thuốc gì nữa. Phải cần bốn người lo đám đấy.

Cúc lại sờ lên bụng áo tính nhẩm. Tổng cộng mất mười bảy ngàn, lổi một nửa số tiền nửa năm lương lính của Tấn. Té ra sau gần nửa năm xa nhà, xa vợ, Tấn chỉ kiếm đủ tiền

để chết và tí tiền cầm chừng cho vợ sống cho tới ngày đi lấy chồng, như ý anh ta mong mỗi.

Cúc rút nước mắt đã chã khi móc tiền ra. Bà y tá sắp những tờ giấy bạc lại thành xấp, trách:

– Cô thiếu gì tiền vậy mà kỳ kèo hoài!

Nói xong, bà ta dợm bước ra cửa. Sau khi bảo Cúc ngồi chờ, bà còn cau có nói:

– Dù gì cô cũng phải lo cho chồng cô mồ yên mả đẹp chứ?

Cánh cửa khép lại càn càn. Cúc nhắm mắt thở ra.

Tấn được lo liệu nhanh chóng. Sau đó lối hai tiếng đồng hồ anh ta đã có một cái hòm để ra đi, một miếng đất để an nghỉ. Lúc đóng hòm, Cúc không khóc được một tiếng. Đôi mắt cô ráo hoảnh, lòng bất động như một khối gỗ, một bờ xi măng.

Đám tang không có thêm một ai ngoài hai người phu cục mịch lo việc chung sự của bệnh viện. Cả hai đều uống say mặt mũi đỏ gắt. Họ nói cười ha hả, khi đưa người chết vào hòm. Cúc nghe tiếng búa nện thành thành trên nắp ván thiên. Cô có cảm tưởng đó cũng là tiếng đập của trái tim mình.

Vô hòm xong một trong hai người đi tìm tài xế xe xác của bệnh viện. Lát sau ông ta trở lại, vung tay:

– Rủi quá sáng nay thẳng cha nghỉ phép, chiều mới vô.

Cúc chưng hửng. Một trong hai người đề nghị:

– Cô chờ tới chiều được không?

Người góa phụ gạt đi ngay:

- Thôi làm liền bây giờ.

– Cũng không còn lâu nữa. Giờ trưa rồi mà.

Cúc nói:

- Thuê xe vậy.
- Tốn thêm tiền cô.

Người kia nói:

- Đi xe ngựa đỡ tốn.

Cúc gật đầu chạy ra đường. Cô vậy được một chiếc xe ngựa chạy không, đề nghị thuê riêng một chuyến chở xác chồng ra nghĩa địa. Người xà ích mập ú do dự một hồi trước khi nhận lời.

Chiếc hòm để trần được chuyển vào lòng xe. Cúc ngồi bên người xà ích. Hai công nhân lo việc chung sự của bệnh viện ngồi phía sau. Con ngựa hí lên tiếng hí dài, cất vó.

Trên đầu, mặt trời đứng bóng, nắng đổ lửa. Trong tiếng nhạc ngựa reo vui, Cúc đưa chồng tới nơi an nghỉ cuối cùng.

Xe chạy thận trọng, dù nhẹ tênh. Hai vòng bánh xe khấp khểnh trên mặt nhựa gồ ghề của con đường Liên-tĩnh. Thỉnh thoảng Cúc lại nghe tiếng roi ngựa vun vút trong không khí.

Xe tang đi trong nắng lớn trong tiếng cười ha ha sặc mùi rượu bia của hai công nhân ngồi phía sau song Cúc không thấy bức mình. Cô vẫn tách ra khỏi họ, một mình tư tưởng về người chồng vắng số...

Lúc chiếc xe ngựa tới gần Nghĩa địa Nhà binh Pháp, một thanh thiếu niên đưa tay vẫy. Người xà ích nói lớn:

– Xe tang mà cha nội? Bộ muốn đi luôn hả?

Anh ta rút tay lại, cất tiếng cười hăng hắc ngó theo. Khi Cúc ngó lại, bộ mặt người thanh niên đã biến đổi, tư lự bên lề đường, chờ đợi.

Tới Ngã tư Bảy Hiền, chiếc xe queo trái chạy về hướng Sài gòn. Lúc mặt trời lặn vào một đám mây, mọi người tới nghĩa địa Đô Thành. Cả bọn xuống đi bộ, đưa Tấn vào góc trong cùng.

Huyệt đã được đào sẵn, hai người phu khác ngồi hút thuốc đợi dưới gốc cây. Nhìn thấy xe tang họ đứng cả dậy. Một trong hai người lên tiếng hỏi:

– Phải ở bệnh viện Nguyễn Văn Học đến không cô?

Cúc gật đầu:

– Tên Tấn phải không cô?

– Phải.

Họ lầm lũi kề vai khiêng quan tài xuống. Cúc xúc động bất ngờ, ôm lấy một đầu ván. Cô khóc sụt sùi, mười ngón tay trắng nõn bầu lấy thân gỗ trở cứng. Chiếc quan tài được hạ xuống đất.

Trong lúc người vợ lính khóc thảm thiết, mấy người phu dòng dây dưới đáy áo quan.

– Hạ huyệt!

Một giọng khô khan cất lên.

Chiếc áo quan xê dịch. Cúc lùi lại. Trước mắt cô là màu đất đỏ tươi và màu gỗ mới vàng óng. Quan tài chuyển dịch nặng nhọc. Thốt nhiên người góa phụ nghe tiếng động lịch kịch. Âm vang ầm đục và nặng. Âm vang ấy cho Cúc hiểu rằng từ đây Tấn sẽ vĩnh viễn nằm dưới lòng đất.

- Tiến chồng đi cô. Thôi khóc vậy đủ rồi.

Một bàn tay đẩy nhẹ Cúc tiến lên, và đưa cho cô một hòn đất. Cô oà khóc khi run rẩy cúi xuống buông nhẹ nắm đất trên mặt hòm. Rồi là tiếng rào rào, thỉnh linh, lộc cộc.

- Anh Tấn ơi anh Tấn!

Mấy người phu im lặng làm việc. Người xà ích lặng lẽ rón rén dẫn ngựa và xe trở ra đường. Cúc đang khóc nhưng vọng nghe tiếng nhạc ngựa leng keng. Cô khóc trong lúc nắm mộ thành hình. Và hết nước mắt lúc mấy người phu dừng tay lùi lại.

Họ mang hương hoa mua sẵn bày lên mộ.

Mấy nén hương được đốt lên, bay thả vào nắng vàng vài đợt khói xanh và trắng nhạt.

– Tội nghiệp, mấy người chết trẻ quá.

Một người phu nào đó nói. Một người khác tới bên góa phụ:

– Xong rồi cô. Cô phải vái chồng ba vái đi là xong.

Cúc tỉnh táo gật đầu. Cô vái chồng ba vái dài, hai vái ngắn, rồi quay lại lần bụng áo lấy ra một xấp bạc. Dường như cô đếm lộn, vội hỏi:

– Đủ chưa?

Một nụ cười vàng khè nở trước mặt cô:

– Dạ đủ, cảm ơn cô. Thay mặt anh em tôi xin chia buồn cùng tang quyến nhân dịp đau buồn này.

Cúc mỉm cười trước lời ngô nghê song thành thật:

- Cảm ơn mấy chú.

Một người khác tỏ ý săn sóc:

- Giờ cô về đâu, cô?

Cúc thoáng nghĩ tới ngôi nhà trong rừng cao su, thoáng nghĩ đến người cha. Cô biết giờ này Năm Xích Long đã không còn ở đó.

Mấy người phu gặt đầu chào Cúc, thoáng chốc trở thành những cái bóng lung linh trong nắng rồi mất biến sau đó trong nghĩa địa.

Nghĩa địa lúc ấy chỉ còn lại mình Cúc lẻo đẻo đi trong trưa nắng chói. Lát sau cô thoát ra đường, đứng thờ thẩn bên một dòng xe cộ ầm ĩ.

Cúc ngó xuôi ngó ngược, chưa biết đi đâu. Nghĩ tới căn nhà thăm kịch cô thấy sợ hãi. Giờ tay vẫy một chiếc xe tới gần, Cúc không nhận ra chiếc xe đã có người. Một đám bụi mù bốc lên phía sau xe. Cúc nhắm mắt, choáng váng. Trưa nay giòn giã mặt trời. Mở mắt, cô day

lại phía sau. Nghĩa địa chỉ còn là một khoảng đen ngòm.

Rồi cô nghe tiếng chuông quen thuộc. Một chiếc xe ngựa màu vàng óng đang vượt qua con đường sắt bỏ hoang, lâu nay không thấy tàu hoả chạy qua. Cúc nhận ra Năm Xích Long và Ba Duyên trên xe. Trước khi thấy mặt họ, cô nghe tiếng người đàn bà cười sảng khoái. Trong cơn váng vất, Cúc vẫn chưa tin hẳn vào giác quan của mình. Cô chậm chạp nghe ngóng cho đến khi nhìn rõ mặt người cha và bà vợ kế của ông thì họ đã tới gần.

Cô giơ tay dụi mắt, thốt nghe Ba Duyên nói lớn:

– Hôm nay nghỉ, đợi xe sau, cô!

Giọng nói của người đàn bà có hàm chút đùa giỡn:

- Ủa, con Cúc mà!

Tiếng Năm Xích Long thẳng thốt. Chiếc xe

310 | Viên Linh

ngựa dừng lại quá trớn một chút. Người xà ích day lại nói lớn:

– Con hả Cúc, sao đứng đây?

Người đàn bà nhảy xuống vội vàng:

- Trời con, vậy mà dì không thấy. Con không ở bệnh viện với thằng Tấn hả?

Cúc lắc đầu. Năm Xích Long cũng bước xuống tới gần con gái:

– Gì vậy con? Con đi đâu lại đứng đây?

Vừa nói, ông vừa lo ngại nhìn vào nghĩa địa, nét mặt âm u chờ đợi. Ba Duyên dường như cũng cảm thấy một điều gì, nắm chặt tay người góa phụ trẻ tuổi:

– Sao dì trông con thất thần vậy?

Cúc nói:

– Có chi đâu, dì.

– Con đi đâu lại đứng đây?

Cúc cố mở mắt nhìn người cha, nhìn người vợ kế của ông. Cô nghe con Xích Long gõ móng lộp cộp xuống mặt đường. Đường như nó cũng nhận ra cô chủ.

Người đàn bà lắc mạnh tay Cúc:

– Trông con xanh quá vậy?

Cúc nói:

– Con hơi mệt, dì.

Rồi cô cố gắng để thản nhiên cười:

– Mà không sao đâu, ba với dì cứ đi chơi đi.

Năm Xích Long gắt nhẹ:

– Sao mà biết tao với dì mà đi chơi?

Cúc gắng gượng cười cho tươi hơn:

- Con biết dư mà, ba. Con nghe tiếng hai người cười từ xa.

Người xà ích lầm bầm:

312 | Viên Linh

– Má mày!

Rồi ông lại ngạc nhiên:

– Tao hỏi mày đứng đây làm gì? Coi bộ mày mới vô nghĩa địa ra?

Người con gái vuốt tóc, cố ý che mặt:

- Con vô thăm mộ má.

Năm Xích Long ngượng ngập:

– Tao thiệt không phải! Thôi để mai tao dẫn dì mày vào ra mắt má chưa muộn. Giờ tao đi nghe Cúc.

- Dạ!

– Dì đi nghe.

Người đàn bà ngó Các giả lả nói thêm:

- Trời nắng gắt mà ông bắt dì đi Sài Gòn bằng được. Ông còn muốn đi xi-nê ở rạp Long Phụng có cái phim Ấn Độ gì đó hay lắm. Rồi còn đi chợ Bến Thành nữa.

Cúc cười:

– Thôi dì đi với ông kéo muện.

Hai người leo lên xe. Con Xích Long cất vó. Thốt nhớ một điều gì. Năm Xích Long quay lại:

– Con nói ba hỏi thăm thằng Tấn, nghe.

Cúc gật đầu, chảy nước mắt. Cô cố giấu cái chết của Tấn để tránh chuyện buồn cho cặp nhân tình già trong ngày kết đôi của họ.

May thay, cả hai lại tiếp tục cười nói trong tiếng nhạc ngựa leng keng giữa trưa nắng gắt. Chiếc thổ mộ hướng về trung tâm thành phố. Cúc lau nước mắt cho mình, lủi thủi thả bước trên con đường vắng ngắt.

Viết xong tại Sài Gòn ngày 15.3.1969.

